

827.e
3
CURÆ NOVISSIMÆ

SIVE

APPENDICULA
NOTARUM ET EMENDATIONUM

I N

S U I D A M.
IN QUIBUS
PLURIMA LOCA
VETERUM GRAECORUM;
SOPHOCLIS et ARISTOPHANIS
IN PRIMIS,

Cum explicantur, tum emaculantur.

SCRIPSIT

IO. TOUP, A.M.

Ecclesiae Cathedralis Exon. Præbendarius.

K

L O N D I N I.

Prostant venales apud J. Nourse, in *The Strand*.
MDCCCLXXV.

VII

MU

1111837000000000

1111837000000000

1111837000000000

1111837000000000

1111837000000000

1111837000000000

1111837000000000

1111837000000000

1111837000000000

1111837000000000

1111837000000000

1111837000000000

1111837000000000

1111837000000000

1111837000000000

1111837000000000

1111837000000000

1111837000000000

1111837000000000

1111837000000000

1111837000000000

1111837000000000

MEMORIAE
VIRI DOCTISSIMI ET AMICISSIMI
ANTONII ASKEW
M. D.
MUSIS OMNIBUS LUGENTIBUS
NUPERRIME EXTINCTI
HOC
QUICQUID EST LIBELLI
SACRUM ESSE VOLUIT
AUCTOR.

M E M O R I E

A R I D O C T O R I S M I F T A M I C R O S C O P I

M A X T O N I I V C R Y W

M . D.

M U S I C O M M U N I Q U E L U C E N T I B U S

N U T R I T I O N E X T I N C T I

H O C

G U F C O D U I D E T T I D E L I

S A C R I M B E S S V O L U T I

A U C T O R

LECTORI ERUDITO

S.

UNUM habeo, mi Lector, quod te monitum velim, et tantummodo unum. nam ut paucorum hominum, ita paucorum verborum sum. In Emendationibus nostris ad Suid. II. p. 193. celeberrimum trimetrum Epicharmi Siculi exhibuimus, et errorem cl. Ernesti in versu constituendo animadvertisimus. idque vere omnino, et Doctis undique applaudentibus. Sed insurgit tandem in Notis novissimis ad

Xenoph.

Xenoph. Memor. II. 1. senex festivis-
simus, et errasse se negat, "cum Spon-
"dæus sit par anapæsto, et sæpe in tri-
metris occurrat." Miror hominis im-
peritiam. Sed hujusmodi Doctores ex-
hibilandi, non refellendi sunt. Cete-
rum ex hoc trimetro Epicharmi tetra-
metrum concinnat vir doctissimus ad
Herodot. II. p. 157.

"Ω τωνηρὲ μὴ τὰ μαλακὰ μώεο μὴ τὰ
σκλῆρ' ἔχης. Ubi μώεο pro μόεο scili-
cket, quod antiqui coloris est. Sed Le-
unclavii emendatio mihi semper veris-
fima est visa,

Mή μοι τὰ μαλακὰ μώεο μὴ τὰ σκλῆρ'
ἔχης.
Recte illud et solenniter in clausula se-
narii, ὡς τωνηρὲ σύ. Aristoph. in Avib.
1647.

Διαβάλλεται σ' δ' Θεῖος, ὡς τωνηρὲ σύ.
Idem

Idem in Amphiarae apud Suid. v. Φρυγάνδας.

"Ω μιαρὲ κὶ Φρυγάνδα, κὶ πονηρὲ σύ.

Idem in Ran. 468.

"Ω βδελυρὲ, κάναισχυτίς, κὶ τολμηρὲ σύ.

Idem. in Ran, 1206.

Τεθνηκόσιν γὰρ ἔλεγεν, ὡς μοχθηρὲ σύ.

Idem in Acharn. 164.

Οὐ καλαβαλεῖτε τὰ σκόροδ'; ὡς μοχθηρὲ σύ.

Apollodorus Carystius apud Polluc. X.

161.

— "Εμβαλόντες, ὡς πονηρὲ σὺ,
Εἰς σακκοπήραν ἀντὸν, ἐπιθήσασί πε
Ἐφ' ὑποζύγιον — —

Atque hinc emendandus Aristophanes
apud Polluc. X. 33. Καλεῖται δὲ τὸ

Κλινί-

Κλινίδιον καὶ Κλινήριον, ὡς ἐν Δίες ναυαγῷ Ἀρισοφάνης. Τί με, ὡς πονηρὴ, ἔξορίζεις ὥσπερ κλιντήριον. Quæ ita legenda et numeris suis restituenda sunt :

— Ω ΠΟΝΗΡΕ ΣΤ,

Τί μ' εξορίζεις ὥσπερεὶ κλιντήριον ;

Atque hæc haec tenus.

CURÆ NOVISSIMÆ
SIVE
APPENDICULA
NOTARUM atque EMENDATIONUM

IN

SUIDAM.

AΒΤΣΣΟΣ. ἡρὸν ἦν τῆς Περσεφόνης, πολὺν χρυσὸν ἐκ
ταντὸς τῷ χρόνῳ τεφυλαγμένου ἀθικτον ἔχον. ἐν ᾧ
χρυσός τις ἄβυττος, αὐράτος τοῖς πολλοῖς κατὰ γῆς κεκρυμ-
μένος.] Hæc sunt verba Dionysii Halicarnassie
in Excerptis Valesii, p. 542. Eadem repetit
Suidas v. Πύρρος. ubi legitur, χρυσῷ τις ἄβυττος.
quomodo locutus est Gregor. Nazianz. apud
Stobæum, p. 305.

Πλευτεῖ μάροι τοῖς ὄνειρασι πλέον,

*Η ΧΡΗΜΑΤΩΝ ΑΒΤΣΣΟΝ οἱ κεκτημένοι.

Sed utraque locutio proba est. Aeschyl. Sept.
con. Theb. 956.

Τπὸ δὲ σῶματι γας

ΠΛΟΥΤΟΣ ΑΒΤΣΣΟΣ ἔσαι.

Ubi legendum videtur, is. There is silver and
gold enough under ground. Aristoph. Lysist. 173.

B

Οὐχ

2 CURÆ NOVISSIMÆ

Οὐχ ἂς σποδᾶς γ' ἔχοντι ταὶ τριήρες,
Καὶ τ' αργύριον τ' ὀβεστον ἢ ταρά τῷ Σιῃ

Ita scribendus iste locus, de quo parum accurate
vir doctissimus ad Corinthum. De vocula ἂς
nos non ita pridem ad Theocritum. Dicitur
autem σπόδης ἔχειν ut τέχνης ἔχειν. Sophocl. *OEdip.*
Tyr. 719.

Βρότειον εὖ μαντικῆς ἔχου τέχνης.

Atque ad hunc Comici locum respexit videtur
Dionysius.

ΑΓΑΝΟΝ—[ἢ Ἀγανῆμεν, ἀντὶ τῷ κοσμίσομεν.] Vox
Ἀγανῆμεν ne Græca quidem est. Scribendum,
Ἀγάλημεν. Noster supra: Ἀγάλλει, κοσμεῖ. Aristoph. *Pac.* 391.

Καὶ σε Θυσίαισιν ἴε-
ραισι, προσόδοις τε μεγά-
λαισι, διαπαντὸς, ὡ
Δέσποτ', ΑΓΑΛΟΥΜΕΝ Δεῖ.

Ubi Schol. Ἀγαλῆμεν, ἐπικοσμίσομεν. Confer Schol.
ad Euripidis *Med.* 1027. qui ex Aristophane
corrigendus est. Atque ad hunc locum pro-
culdubio respexit Suidas.

ΑΓΗΝΟΡΙΟΝ. ἔνομα τόπῳ.] Arrian. *Exped. Alex.*
II. 24. Τὸ δὲ ταῦθιος τῶν Τυρίων, τὸ μὲν τεῖχος ὡς
ἰχόμενον εἶδον, ἐκλείπωσιν αὐθροισθέντες δὲ κατὰ τὸ ΑΓΗΝΟ-
ΡΙΟΝ καλέμενον, ἐπέρεψαν ταύτη ἐπὶ τῆς Μακεδονιας.
Hunc locum ante oculos habuit Suidas.

ΑΓΚΟΣ. ὑψηλὸς τῷ ὄρυς τόπος. Ποσὶ δὲ ἀν εἰλθεῖν ἀγκος
ἐσ υψηλάρηνον ἐδίξετο.] Hoc fragmentum, cuius

cuius

Legendam credo ποδας . Προς sc. mithrae
antiquum .

cujus sit, corruptum est atque ita emendandum,

— Ποστὶ δὲ ἀνελθεῖν

*Αγχος οἱ οὐκιάρηνον ἐδίζετο —

Noster infra v. Ἐάρημα. Ὁ Βελλερόφόντης διὰ τῆς Πηγάς τῆς πηγατῆς ἐπεθύμησεν ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΤΡΑΝΟΝ ΑΝΕΛΘΕΙΝ.

ΑΓΡΕΙΑ αἰοιδή ή ἀγροικική. Τὸ σκηνὴς τοις ἀγρείνεσσιν τῆς πλατάνου.] Intérp̄es, nihil mali suspicatus, pentametrum istum ita vertit: *Pellem agrestis platani causa.* Quā quidem interpretatione nihil ineptius fingi potest. Sed versus corruptus est atque ita rescribendus.

Τὸ σκύλος ἀγρείνες τεῖνε κατὰ πλατάνῳ.

Quomodo recte legitur apud Anthol. lib. vi. p. 574. ubi integrum exstat epigramma, ex quo hunc versiculum deprompsit Suidas. Notanda autem vox σκύλος quæ paulo rarer est. Suidas τὸ σκύτος exhibet. Sed vox σκύτος primam semper producit. Quod Kustero recte observatum ad Aristophanis *Plutum*. Idem autem σκύλος et σκύλου. Callimachus apud Suid. v. Κατηναρισμένας.

— Τὸ δὲ ΣΚΥΛΟΣ ἀνδρὶ καλύπτη

Τιγνόμενον νιφετῷ καὶ βελέων ἔρυμα.

Phalæucus in Epigrammate apud Reisk. in Anthol. Cephale, p. 16.

Καὶ ΣΚΥΛΟΣ ἀρτιδόρες σικτὸν ἀχαιτίνεω.

Ita scribendus iste versiculus, de quo Kusterus ad Suid. v. Θίασος. et Salmasius in Plinianis. Ceterum vocem σκύλος usurpat et Nicander Alex.

CURÆ NOVISSIMÆ.

Νείαρχαν τέθι σάρχα περὶ ΣΚΤΛΟΣ ΑΤΟΝ ὀπάζει
Δυσλεπέος καρύοι —

Ubi Schol. Σκύλος, τὸ δέρμα, ἦτοι τὸ ἔνδυμα. Atque
hic corrigendus videtur Theocritus noster
XXV. 142.

“Ος δή τοι ΣΚΥΛΟΣ ΑΤΟΝ ἴδων χαροποῖο λέοντος.
Vulgo legitur, σκύτος αὖν.

ΑΔΗΦΑΓΙΑ. ἡ ἀπλησία.—'Αλκαιὸς δὲ ἐν τῷ Κωμῳ-
δοτραγῳδῷ τὰς πότας λύχνους ἀδηφάνες εἶπεν.] Alcæi
plures, alias Lyricus, alias Tragicus, alias Co-
micus, alias denique Epigrammatarius, de qui-
bus consulendi qui de Poetis Græcis scriptitarunt.
Intelligendus autem hic Alcæus Comicus, Mity-
lenæus, Aristophani σύγχρονος, quam decem fa-
bulas docuisse scribit Suidas, quæ quidem
omnes, si fragmenta paucula excipias, penitus
interciderunt. Alcæi ἈΔΕΛΦΑΙ ΜΟΙΧΕΤΟΜΕ-
ΝΑΙ laudatur Athenæo. lib. vii. p. 316. 'Αλκαιὸς
Ἀδελφαῖς μοιχευομέναις.

'Ηλίθιον εἴωι, νῦν τε πολύποδος ἔχειν.
Scribe, πολύποδος. Sic mox Eupolis,
'Ανὴρ πολίτης πολύπτυς ἐι τὰς τρόπις.
ΓΑΝΤΜΗΔΗΣ. Pollux vii. 23. Αλκαιὸς δὲ ἐν Γαν-
μῆδει διπύρης ἄρτης εἶπεν. Οἱ δὲ διπύροι ἄρτοι τινὲς εἰσι
τρυφῶντες. Quæ emendatoria leguntur apud
Athenæum lib. iii. p. 110.

Διπύρης τε Θερμύς· οἱ διπύροι δὲ εἰσὶν τίνες;
Ἄρτοι τρυφῶντες —

ΙΕΡΟΣ ΓΑΜΟΣ. Athenæus lib. ix. p. 408. Ή
πολεῖων δὲ χρῆσις κατὰ χειρὸς ὕδωρ εἴωθε λέγειν, ὡς Εὔπο-
λις ἐν Χρυσῷ γένει, καὶ Ἀμειψίας Σφευδόνη, 'Αλκαιὸς τε ἐν
Ιερῷ

Ιερῷ γάμῳ. Idem lib. x. p. 424. Τῷ δὲ Κεραυνύσι
κέχρηται Πλάτων μὲν ἐν Φιλόνῳ. Τοῖς δὲ Σεοῖς, ὃ Πρώ-
ταρχε, εὐχόμενος κεραυνύσωμεν· καὶ Αλκαῖος ἐν Ιερῷ γάμῳ,

— Κεραυνύσοι τὸν αἴφανίζεσθι τε.

Meminit et Photius in Lexico inedito. Πῶλος καὶ
ἐπὶ βοῶν. Ἀλκαῖος· ἐνθρῷ γάμῳ ἀνδράποδα πέμπεται,
πωλικὸν ζεῦχος βοῶν. Quae ita legenda et numeris
suis restituenda sunt: Ἀλκαῖος ΕΝ ΙΕΡΩ, ΓΑΜΩ.

Ἀνδράποδα πέμπετε πωλικὸν ζεῦχος βοῶν.

Quae de sponsa deducenda intelligenda sunt. Suidas:
Ζεῦχος ἡμιονικὸν ή βοεικόν. Ζεύχαντες τὴν λεγομένην κλινίδα,
ή ἐσιν ὅμοιά διέδρῳ, τὴν τῆς νύμφης μέθοδον ποιεῦνται. Ita
distinguendus est iste locus, qui ad Alcæum il-
lustrandum apprime facit. Confer etiam quæ
scripsimus ad Suid. v. Ἀναθεῖναι. ΕΝΔΥΜΙΩΝ.
Pollux ix. 53. Τὸ δὲ ἐν ταῖς Κράτητος Τόλμαις.

— πρῶτα μὲν

Ταλαντιαῖος ὅσις ἔστιν ἀυτῶν λέγε, ἄδηλον ἔιτε τιμὴν ἔιτε
ροπὴν λέγει. ὥσπερ ὅταν Ἀλκαῖος ὁ Κωμικὸς ἐν Ευδυμίων
εἴποι. Νοσημάτων ταλαντιαίων. Lexicon nescio cui-
jus apud cl. Montfaucon in Bibl. Coislin. p. 482.
Ἐδιακόνεν, Ἀλκαῖος ἐν Δυμίων. Scribe, Ἔνδυμίων.
ΚΑΛΛΙΣΤΩ. Athenæus, lib. ix. p. 399. Ἀλκαῖος
δὲ ἐν Καλλισοῖ καὶ ὡς πωλῶν ὄντων ἐμφανίζει διὰ τέτων.

Κοριανὸν εἶναι λεπτὸν, ἵνα τὰς δασύποδας

Οὓς ἀν λάθαρεν ἀλσὶ διαπάττειν ἔχει.

Ita scribendus videtur iste locus. ΠΑΛΑΙΣΤΡΑ.

Athenæus lib. viii. p. 370. Ἀλκαῖος Παλαιστρα.

* Ήδη δὲ ἦψε χύτραν ραφάνων.

Ubi inepte interpres, Brassicarum ollam jam attigit.

* Εψειρ χύτραν est ollam coquere, to boil the pot.

Aristoph.

6 C U R A E N O V I S S I M A E.

Aristoph. *Eccles.* 840.

Χύτρας ἔτυς ἐψυχν̄ αἱ νεώταται.

Athenaeus lib. ix. p. 396. Ἀλκαῖος Παλαιόρροα.

Οἶδεν γὰρ αὐτὸς, εἴ τι γρύζομαι μόνον,

*Ων σοι λέγω ταλέον τι γαλαθηνά ύσι.

Ita scribendum istum locum jam monuimus in Addendis nostris ad Theocritum. Quæ vulgo leguntur inquinatissima sunt. ΠΑΣΙΦΑΗ. Pollux. x. 11. Εἴποις δὲ ἀν αὐτὰ καὶ οἰκητήρια σκεύη, καὶ χρηστήρια σκεύη· τὸ μὲν Ἀλκαῖο τῷ ποιητῇ εἰπόντος εὐ Πασιφάη.

Καὶ ναὶ μὰ Δί οὐλλα σκευάριοι οἰκητήρια.

Ita scribendus iste versiculus. σκευάρια οἰκητήρια sunt *vascula*, sive *supellex domestica*. Τὰ ἐπιπλα vocat supra Eupolis, quæ vox restituenda Φεchini Socratico II. 2. Ἐτι δὲ τὰλλα τὰ εἰς ταῦτα ποντα, ΤΑ ΕΠΙΠΛΑ, τὰ ανδράποδα, καὶ ἵπποι, καὶ χρυσὸς καὶ ἀργυρος. Vulgo inepte legitur, ἀπλα. Lexicon Sangerman. MS. Ἀξεῖος καὶ Ἀξικὸς διτλῶς. Μένανδρος προποιήσεις ἀξικὸν σαυτόν πάλιν Ἀλκαῖος Πασιφάη. Μένανδρος Ἡρωι.

— Ποιήσεις ἀξικὸν σαυτόν πάλιν.

Ἀλκαῖος Πασιφάη.

Νῦν δὲ γένοιτο ἀξεῖος οἰκῶν ἐν πόλει.

ΚΩΜΩΔΟΤΡΑΓΩΔΙΑ. Hapocratio. Ἀλκαῖος δὲ ἐν τῇ Κωμῳδιατραγῳδίᾳ τὰς πότας λύχνους ἀδηφάγυς εἴπει. Quocum facit Photius in Lexico inedito. Κωμῳδοτραγῳδὸν appellat Suidas. Quod perinde est. Huc respexit Eustathius ad Odyss. a'. Λυσίας δὲ ναῦν ἀδηφάγου Φοιβί τὴν τὸν μισθὸν λαμβάνεται ἐντελῆ, καὶ λύχνους ἀδηφάγυς. τὰς πότας. Ubi legendum,

gendum, Kai ἈΛΚΑΙΟΣ λύχνις ἀδηφάγης τὸς πότας.
Neque enim Lysias, sed Alcæus λύχνις ἀδηφάγης
dixit. Ceterum et hanc fabulam laudat Ma-
crobius *Saturnal.* v. 20. *Gargara tanta frugum*
copia erant, ut qui magnum cujusque rei numerum
vellet exprimere, pro multititudine immensa Gargara
nominaret, testis Alcæus, qui in Cœlo tragædia sic ait.

Ἐτύχανον μὲν ἀγρόθεν τλέσιν φέρων

Εἰς τὴν ἑορτὴν ὅσου οἶον εἴκοσι.

Ορῶ δὲ ἀνθεν γάργαρον αὐθόπων κύκλῳ.

Hæc non uno in loco depravata sunt. Primum
legendum, in *comædotragædia*. Plautus in Am-
phit. *Comicotragædiam* vocat, quod perinde est.
Deinde versus secundus claudicat, atque ita
sublevandus est,

Εἰς τὴν ἑορτὴν ὡς ἀν οἶον εἴκοσι.

Idem ὡς ἀν εἴκοσι, et ὡς ἀν οἶον εἴκοσι. Circiter
viginti. Quod pleonæmi Græci est. Atque hæc
haec tenus.

ΑΘΡΟΥΣ. εἰς ἀπαν συνηγμένες. Τοιαῦτα μὲν ἐποίει-
λεν ἀθρος δεδιστόμενος.] Hoc fragmentum de-
promptum est ex Josepho Bell. *Jud.* iv. 4. ubi
legitur, ἀθρος δεδιστόμενος. Quod perinde est.

AKINHΣΙΑ. ηρεμία. Kai τὸς ἵππους ἔξελαύνειν προ-
σέταξεν, ὡς διαλύσιοι αὐτοῖς τὸ ὑπὸ τῷ παράπλευ νεναρ-
χηκὸς ὑπὸ ἀκινησίας.] Scribendum, ὑπὸ τὸν παράπλευν,
in their passage. Idem ὑπὸ τὸν παράπλευν εἴ κατὰ τὸν
παράπλευν. Mentre autem loci recte accepit Inter-
pres. Et equos foras pelli jussit, ut membrorum
torpor,

8 CURÆ NOVISSIMÆ

*torpor, ex nimia quiete tempore navigationis con-
tractus, discuteretur.*

ΑΚΡΑΣ ΝΥΚΤΟΣ. *τις τὸν ὡρῶτον ὑπνον.*

Κεῖνος γὰρ ἄκρας νυκτὸς, οὐχίς ἐσπέρος

Δαμπῆρες ωκεῖς θυοὶ —

“Οτε ἐκ ἔφαινον ἔτι οἱ ἐσπέριοι· ἢ ὅτε ἐσβέσθησαν οἱ
λύχνοι. Καιρὸς γὰρ ἐπιβελῆς καὶ ἐπιθέσεως τότε.] “Sen-
“sus hujus loci mutilus est, qui suppleri pro-
“terit, addita voce λύχνοι.” *Küster.* Fallitur
vir doctissimus. Scribendum, ὅτε ἐκ ἔφαινον ἔτι
οἱ ἐσπέριοι ΑΣΤΕΡΕΣ. Quomodo recte legitur apud
Schol. ad Sophocl. *Aj.* 288. unde hic locus de-
scriptus est.

ΑΛΓΙΣΤΑΤΟΝ. *Τέτο δὲ οὐδὲ μαλάζατον ἥμαρ.*] “In
“hisce vix litera sana est. Sed bonum factum,
“quod Suidas errorem suum prodiderit infra v.
“Μαλάζατον. ubi idem fragmentum hoc modo
“profertur.

— Τόδε μοι μαλάζατον ἥμαρ.
“Cujus lectionis elegantiam qui capere velit
“consulat Lud. Casp. Valckenarium *Animadv.*
“in Ammon. p. 39.” *Rubnken.* Fallitur vir
doctissimus. Respexit sine dubio noster ad
Aristoph. *Vesp.* 1112.

Τέτο δὲ οὐδὲ μαλάζατον, ὑμῶν δὲ τις ἀξράτετος ἦν
“ἘκΦορῆ τὸν μισθὸν ἥμαρ —

Atque hinc Suidas corrigendus est.

ΑΛΙΒΤΕΣ Ζευγνῖται — Καὶ νῦν δὲ χρῶνται περὶ
ἀρχῆς Ἀλίγες, οἱ ὠροσαγορευόμενοι Ζευγνῖται.] Scribe,

οἱ τερὶ Βάρην Ἀλίενες. *Qui circa Barcen habitant.*
 Barce est urbs Libyæ: de qua Marklandus
 noster in Epistola ad cl. Haræum. Idem autem
 Λίενες et Ἀλίενες, ut Σύριοι et Ἀσσύριοι de quo
 nos in Epist. Crit. p. 165. et cl. Casaubonus ad
 Strab. xi. p. 779. Ceterum hunc locum re-
 petit Suidas v. Ἀμιπποι. ubi οἱ Λίενες legitur
 quod perinde est.

ΑΛΙΜΕΝΩΤΗΣ. τόπος λιμένα μὴ ἔχων.] Vox ex-
 cedit. Scribendum, Ἀλιμενότης. Ἀλιμένωτος τόπος
 λιμένα μὴ ἔχων. Hesychius: Ἀλιμένωτα, λιμένα μὴ
 ἔχοντα. Vox autem Ἀλιμενότης, quæ interpreta-
 tione caret, occurrit apud Xenoph. Hist. Græc.
 lib. iv. p. 536. Φοβέμενος δὲ τὸν τε ΑΛΙΜΕΝΟΤΗΤΑ
 τῆς χάρας, καὶ τὰ τῆς βοηθείας, καὶ τὰ τῆς σπανοστίας,
 ταχύ τε ἀνέρεψε, καὶ ἀποπλέων ὠρμίσθη τῆς Κυθηρίας εἰς
 Φοινικῶντα.

ΑΛΚΗΝΤΑΣ. εὐρώσης, δυνατύς.

Ἄρτεμι τόξα λαχεῖσα καὶ ἀλκήντας ὅϊσθε.] Hexa-
 meter iste est pars epigrammatos, quod exstat
 in Anthologia Cephalæ, p. 42. Carmen inte-
 gram subjiciam.

ΔΗΜΑΓΗΤΟΥ.

Ἄρτεμι τόξα λαχεῖσα καὶ ἀλκήντας ὅϊσθε,
 Σοὶ τλόκου οἰκείας τὸνδ' ἀνεθήκε κόμης
 Ἄργινόν Θυόεν παρ' ἀνάκτορον, ή Πτολεμαίε
 Παρθένος, ἴμερτὺς κειραμένη τλοκάμυς.

Ita scribendum istud Epigramma. Confer Suidam v. Πλόκον.

ΑΛΚΤΗΡΙΑ λιμῆν. δυνάμενα ἀλαλκεῖν καὶ ἀπείργειν τὸν
 C λιμόν.]

λιμόν.] Poeta, nescio quis, apud Nostrum v.
Λιμός.

Γασέρι μὲν ἔχοιμι κακῆς ἀλητήρια λιμᾶ.

Huc respexit Suidas.

ΑΛΛΟΣΤΡΑΤΕΙ. στρατεύεται.] Utraque vox corrupta est. Correximus alibi, Μελλοσρατεῖ, γραγγεύεται. Quod omnino verum. Confer quæ scripsimus in Suid. v. Στραγγεύει. Est autem Μελλοσρατεῖ militiam detrectare, sive domi se abdere. quod οἴκοι μένειν vocant Græci. Plutarchus in Cicerone: Κάτων δ' αὐτὸν ίδων, ιδίᾳ τολλὰ κατεμίμφετο Πομπηῖ περοσθίμενον. αὐτῷ μὲν γὰρ ὡχὲ καλῶς ἔχειν ἐγκαταλίπειν ἢν απ' αρχῆς εἴλετο τῆς τολιτείας τάξιν, ἐκεῖνον δὲ χρησιμώτερον ὅντα τῇ πατρίδι ω̄ τοῖς φίλοις, εἰ ΜΕΝΩΝ ΟΙΚΟΙ πρὸς τὰ ἀποβαῖνον ἡρμόζετο. Ita scribendus iste locus, qui illustris est. Idem in Seritorio: Οἱ Σύλλαρι μὲν ὅμις τι συμπάστης ἀρχοντι γῆς καὶ θαλάττης τοιεῦν τὸ προσαττόμενον ω̄ ηξιυμεν ΟΙΚΟΙ ΜΕΝΟΝΤΕΣ. Julianus in Epist. ad Jamblichum. Σὺ μὲν ΟΙΚΟΙ ΜΕΝΕΙΝ, καὶ χαίρειν, καὶ τὴν ἱστορίαν, τὴν ἔχεις, σώζειν, πρῶτον δὲ ὁ, τι ἀν Θεὸς διδῷ, γενναίως οἰστομεν. Dionys. Halicar. Antiq. Rom. ix. 27. Ἀλλὰ θανάτῳ τὴν συμφορὰν τιμησάμενος, ΟΙΚΟΙ ΜΕΝΩΝ καὶ εὖνα προσιέμενος, ὑπό τε ἀθυμίας καὶ σίτων ἀποχῆς μαρανθεῖς ἀπέιν τῷ βίῳ. Xenoph. Hist. Græc. lib. i. p. 443. Ἐμοὶ ἀρχεῖ ΟΙΚΟΙ ΜΕΝΕΙΝ καὶ εἴτε Λύσανδρος, εἴτε ἄλλος τις ἐρπειρότερος περὶ τὰ ναυτικὰ βελεται εἴναι, καὶ κωλύω τὰ κατ' ἕμε. Atque hinc nescio an vindicandus Sophocles apud Plutarchum vol. ii. p. 74. quem perperam sollicitavit vir doctissimus ad Euripidis Phænissas.

Eγώδε

Ἐγώδε οἱ ΦΕΤΓΕΙΣ, ὃ τὸ μὴ κλύειν κακός,

Ἄλλ' ίγγὺς Ἐκτῷρ ἐσίν· οὐ ΜΕΝΙΝ καλόν.

Corrigendus etiam Tragicus, Sophocles opinor, apud Apollonium in *Lex. Homer.* quem magnō literarum incremento nuperrime publicavit cl. Villoisonus. "Ητοι καθ' Ομηρου ισυδαιμονεῖ τῷ Μέν συνδέσμῳ.

"Ητοι δέ γ' ᾧς εἰπών —————

ωρὰ δὲ ήμιν καὶ ἄλλοις ποιηταῖς, διαχειρισθεῖσι συνδέσμῳ.

"Ητοι σρατεύσει σημαίνων ἔση κακός.

Primum recte scripsimus, τῷ Μέν συνδέσμῳ. Confer Schol. ad Homer II. A. 68. Deinde Senarius iste ridiculousissime corruptus est, atque ita certo certius emēndandus.

"Ητοι σρατεύσεις η ΜΕΝΩΝ ἔση κακός.

Aut militatum ibis, aut ignavus domi manebis.

ΑΛΛΟΜΕΝΟΝ ὑδωρ.] D. Joann. iv. 14. Τὸ ὑδωρ ὃ δάτω αὐτῷ γενίσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ΤΔΑΤΟΣ ΑΛΛΟΜΕΝΟΥ εἰς ζωὴν αἰώνιον. Ad hunc locum respexit videtur Suidas.

ΑΛΟΙΩΝ. τύπλων. χρύσων. Ο δὲ ροπάλῳ ἀλοιῶν, εἴτε τρόπῳ, τῦτον ἔκτεινεν.] Respexit, ut videtur, Suidas ad Dionys. Halicar. *Antiq. Rom.* i. 39. Ήρακλῆς δὲ ΑΛΟΙΩΝ αὐτὸν τῷ ροπάλῳ κτείνει. Ubi MS. Vat. ἀλύων. Quod et imperite probat Hudsonus.

ΑΛΟΧΟΣ. γαμετή. Εὔριπίδες ἐξ Ἀνδρομέδας. Αγνή, ὡς ξένη, εἴτε δμωΐδης θύλεις εἴτε ἀλοχον.] Hæc leguntur apud Laertium in Arcesilao, ex quo de-

prompsit Suidas. Locus autem Euripidis ita rescribendus est.

Τ "Αγε μ' ὡξέν, εἴτε δμωΐδ", εἰτ' ἄλοχον Θέλεις.
Sunt verba Andromedæ ad Perseum. Aliud autem est "Αγειν, aliud "Αγεσθαι, hoc de uxore, illud de servo dicitur. Eurip. *Troas*. 140.

Δέλα δ' ἀγομαι γραῦς ἐξ οἰκων.

Quare recte, tum metro, tum sensu jubente, emendavimus.

ΑΜΑΛΔΥΝΘΗΣΟΜΑΙ. αφανισθήσομαι.] Aristoph. *Pac.* 379.

'Αλλ', δέ μέλε, ὑπὸ Διὸς ἀμαλδυνθήσομαι,
Εἰ μὴ τετορήσω ταῦτα καὶ λακῆσομαι.
Ubi Schol. τὸ δὲ ἀμαλδυνθήσομαι ἀντὶ τοῦ αφανισθήσομαι.
Hinc suam notam descripsit Suidas.

ΑΜΒΟΛΙΑ. η ὑπέρθεσις. ἐν Ἐπιγράμματι.

'Ηθάδος ἀμβολίης αἰὲν αἰξομένης.] Pentameter iste est pars Epigrammatis, quod legitur in Anthol. Cephalæ, *Miscell. Lips.* vol. ix. p. 475. Carmen integrum subjiciam, idque emendatius quam legi solet.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ.

Αὔριον αἴθρηστος σε. Τὸ δὲ ἔποτε γίνεταις ήμιν,

Ηθάδος ἀμβολίης αἰὲν αἰξομένης.

Ταῦτά μοι ἴμείρουτι χαρίζεαι, ἀλλα δὲ εἰς ἄλλας
Δῶρα Φέρεις, ἐμέθεν τίσιν αἴτειπαμένη.

"Οφομαι ἐσπερίη σε. Τί δὲ ἐσπερός εἰς γυναικῶν;
Γῆρας ἀμετρήτων ταληθόμενον ρυτίδων.

Ita scribendum οφομαι ἐσπερίη, πον ἐσπερίνη. Verba sunt puellæ ad amatorem. Confer quæ scripsimus in *Addendis* ad Theocrit. vii. 21.

ΑΜΥΓΔΑΛΗ. τὸ δινόδρον. Ἀμυγδάλη δὲ ὁ καρπός.
Καὶ δεινὰ δάκνεται ἀμυγδάλαι. [Hoc fragmentum
est pars Epigrammati, quod legitur apud Reis-
kium in Anthol. Cephalæ, p. 34. legitur etiam
apud Kusterum infra ad v. Γέλγιθες. Sed utrum-
que fugit vera lectio. Carmen integrum, quod
exquisitæ Græcitatis est, hic emendatum ad-
ponam.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΤ.

Βότρους οἰνοπέπαντον, έυχίσοι τε ρώτης
Θρύμματα, καὶ ξανθοὶ μυελοὶ ἐκ σροβίλων,
Καὶ δεινὰ δάκνεται ἀμυγδάλαι, οὐ τε μελισσῶν
Ἀμφροσίη, τωκναὶ τὸ ιτρίνεατο πάδες,
Καὶ πότιμοι γέλγιθες, οὐδὲ νέλοοίδακες ὄχυται,
Δαψιλῆ ὄνοπότατος γατρὸς ἐπεισόδια,
Πανὶ Φιλοσκήπων καὶ ἐνόρθωγγι Πριόπω
Ἄντιθεται λιτὴν δαῖτα Φιλοξενίδης.

Ita scribendum istud Epigramma. de quo con-
sulendus cl. Kusterus v. Ποπάδες. Quicquid au-
tem excellens aut efficax est, δεινὸν vocant Græci.
Atqui amygdalæ ad compotationem promo-
vendam et ebrietatem arcendam mire faciunt.
de quo Athenæus et Discorides. Hinc δεινὰς
δάκνεται εσu præstantes vocat poëta. Cratinus
apud Athenæum lib. iv. p. 138.

Ἐν δὲ ταῖς λέχαισι Φύσκαι τροπεπατταλευμέναι
Κατακρέμανται τοῖσι τρισεύταισι ΑΠΟΔΑΚΝΕΙΝ ὁδάξ.
Deinde recte scripsimus, νέλοοίδακες ὄχυται. Cyathbi
ad instar tumentes. Bottle or bell-pears. Vocem
οἴδακες agnoscit Suidas: Οἴδακες. οἱ λεγόμενοι Φύ-
ληκες. ita legendus iste locus. Φύληκας οἰδαίνοντας
vocat

vocat Aristophanes in *Pace*. *Nihil verius hac emendatione.*

ΑΜΦΗΜΕΡΟΝ. τὸν ἀμφιπεριπὸν πυρετὸν. Σοφοκλῆς.
Ποιμέσι κρυμὸν Φέρων γνάθοισιν ἐξ ἀμφημέρου.] Ad hunc locum ne verbum quidem Interpretes, Scribendum, Σοφοκλῆς Ποιμέσι:

Κρυμὸν Φέρων γνάθοισιν ἐξ ἀμφημέρου.

Sophocles ī, Ποιμέσι færius laudatur Grammaticis. Ceterum ita locutus est Callimachus in *Dian.* 115.

— τόθεν βορέαο πατάξ
Ἐρχεται ἄχλαινοισι: δυσαία ΚΡΤΜΟΝ ΑΓΟΥΣΑ.

ΑΜΦΙΠΡΤΜΝΑΙΣ. εἶδος πλοίῳ. Ἐμπαλιν διελθεῖν παρισκεύατε τὸν Ιερὸν ἐν ταῖς ἀμφιπέρυμναις τῶν νεῶν.] Hoc fragmentum depromptum est ex Menandro in *Excerpt. Legat.* Hæschelii. p. 139. ubi legitur ἐν ταῖς καλυμέναις ΑΜΦΙΠΡΤΜΝΟΙΣ τῶν νεῶν. Quomodo et apud Suidam scribendum est. Huicmodi naves memorat Agathias, lib. iii. p. 93. Ἐπακτρίδας τιὰς ΑΜΦΙΠΡΤΜΝΟΤΣ δέκα πληρώσαντες ἐκ τῆς αἱρὲ σφίσιν ἐπομένης δυνάμεως. *Decem astuarias naves bipuples e copiis quibus præerant instruxerunt.*

ΑΝΑΓΚΗ. ī, Ἐπιγράμματι:

— Ιδὼς ιδίᾳξιν ἀνάγκα

Πάντοφος ἐξευρεῖν ἐκλυσιν ἀδέω.] Hic locus deceptus est ex epigrammate Antipatri, quod exstat Anthol. lib. vi. p. 561.

ΑΝΑΘΕΝΤΑΣ. αὐτὶ τῇ ἐπιθέντας. Ξενόφων.] Locus Xenophontis, ad quem respexit Suidas, exstat in

in *Exped. Cyr.* lib. iii. p. 297. Ἐμοὶ δέ, ὡς ἀνδρεῖ,
δοκεῖ τὸν ἀνθρώπου τύπον μήτε προσίσθαι εὐ ταῦτὸν ημῖν
ἀυτοῖς, ἀφελομένες τε τὴν λογιαγίαν, ΣΚΕΤΗ ΑΝΑΘΕΝ-
ΤΑΣ, ὡς τοιέτῳ χρῆσθαι.

ANAKTEΣ. οἱ Σεοί. καὶ Ἀνάκτορα, τὰ ἱερά.] Hæc
sunt verba Scholiaſtae ad Aristoph. *Aves.* 789.

ANAPTTTEIN. ἀναντλεῖν. Κρατῖνος Διδασκαλίως.
“Οτε σὺ τὸς καλὸς Θριάμβες ἀναρύτησα αἴπηχθάνυ.]
Scribe, Ἀναρύτειν, ἀναντλεῖν. Versus autem Grati-
tini, qui non integris pedibus ambulat, ita sus-
tentandus est:

“Οτε σὺ τὸς καλὸς Θριάμβες ἀναρύτησ’ αἴπηχθάνυ.
Ceterum hunc locum non intellexit Interpres.
Est autem Θριάμβες ἀναρύτειν *versus Iambicos in ho-*
norem Bacchi proferre. Hesychius: Θριάμβος, Διο-
νυτιακὸς ὕμνος, ἴαμβος. Ita scribendus iste locus.
Photius in Lex. inedito. Θριάμβες, τὰς ἴαμβους
ἔνιοι λέγουσι. Ad hunc Cratini locum respergisse
videtur Photius.

ANEMOT PÆDION. ἐπὶ τῷ ἐμμεταβόλῳ καὶ κάψῳ.]
“MSS. Parif. Ἀνέμη παιδίον; quam lectionem præ-
“altera amplectendam esse puto.” Kuſter. Recte
vir doctissimus. Atque ad hunc normam cor-
rigendus Libanius in Epist. ad Nicocl. p. 545.
Ἐμὲ δὲ μήτε κόθορνον, μήτε Εὔριπον, μήτε ANEMOT
ΠΑΙΔΙΟΝ ἡγήσῃ ταῖς γενομέναις διαλλαγαῖς. Vulgo
legitur Ἀνέμη παιδίον. Rem extra dubium ponit
Pollux i. 196. Εἴποι δὲ αὐτὸν “Ομῆρος αὔρας η ANE-
MOT ΠΑΙΔΑ. Qui locus eximius est.

ANEPPÍYAN. ἀνέβαλον. Οἱ δὲ ἄμα τάντες ἀναρρίψαντες ὅλεθρον.] Respxit Suidas, ut recte monuit cl. Albertus, ad Homer. Od. K. 130.

Οἱ δὲ ἄμα τάντες ἀνέρριψαν, δεῖσαντες ὅλεθρον.

Ubi Schol. Ἀνέρριψαν, ἐκωπηλάτησαν. Sed aliud est ἀναρρίπτειν, aliud κωπηλατεῖν. quod et recte notatum Kuster. Quare locum Homeri corruptum esse puto, atque ita emendandum.

Οἱ δὲ AAA τάντες ἀνέρριψαν —

Homer, Odyss. H. 328.

Εἰδότεις δὲ καὶ αὐτὸς ἐν Φρεσίν ὅστεν ἀρισταῖς

Νῆτες ἔμαι καὶ κύρος ANAPPÍSTEIN ΑΛΑ τηδῷ

Idem Odyss. N. 78.

"Ενθ' οἱ ἀνακλιθέντες ANEPPÍPTOTN ΑΛΑ τηδῷ.

Ubi Schol. Ἀπὸ τοῦ παρακολυθέντος. Ἀναρρίπτεται. γὰρ ὑπὸ τῶν κωπῶν τὸ ὕδωρ.

ANTÍTTIPISEAI. ἀντιπαθῆσαι. καὶ Ἀντιτυπία, ἐνατίωσις, σκληρότης. καὶ Ἀντιτύπης ἀθρώπης, σκληρὺς καὶ ἀνενδότης.] Plato in Theatrito. Καὶ μὴν δὴ, ὡς Σώκρατις, σκληρὺς γε λέγεις καὶ ANTÍTTPOTΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΣ. Ad hunc locum respexit Suidas.

ANEΣOBHΣAN. διήγειραν. Οἱ δὲ "Ἄβαροι τῷ σκληρᾷ τῷ οὐκώδῃ Φρονήματα ἔχειν τὸν ὡς ἀλλύλους ἀνεσόβησαν ἔριν.] Hoc fragmentum legitur apud Menandrum in Excerptis Hæschelii, p. 140. qui ex hoc loco corrigendus est.

ΑΝΤΛΟΣ. οὐ συγκομιδὴ τῶν ἀγαχύων ἐν τῇ ἀλῷ.

Καὶ ταύτας ἐφ' ἄλωνος, ἐφ' ἄλλον ἔθρασεν ἀντλον

Κριθῶν καὶ λιπαρὰν εἶδε γεωμερίπον.]

Scribe

Scribe, Κρίθων. *Cribro est nomen*
autem hoc distichon pars Epigrae Αχρατε
dedit cl. Reiskius in Anthol. C.
dederat et cl. Merrick ad Tryphiodor. p. 107.
Carmen integrum subjiciam.

ΑΔΑΙΟΥ.

Τὰν δῖν, ὃ Δάμαλερ ἐπόγμις, τάν τ' αἰκέρωτον
 Μόχου, καὶ τροχιάν ἐν κανέψ φθοῖδα,
 Σὸς ταύτας ἐφ' ἄλωσ, ἐφ' ἂ τολὺν ἔβρασεν ἀντλον
 Κρίθων, καὶ λιπαρὰν εἶδε γεωμορίαν,
 Ἰρεύει τολύσωρε σὺ δὲ Κρίθωνος ἀρηραν
 Πᾶν ἔτος εὐκριθον καὶ τολύπυρον ἄγοις.

Ita scribendum istud Epigramma, quod pereram sollicitavit cl. Reiskius. Verba autem postrema ita vertenda sunt: *Fac ut Crithonis ager quotannis bordei et tritici ferax sit.* Haud aliter locutus est auctor *ἀνώνυμος* in Epigrammate apud Stratonem, quod hic apponam:

ΑΔΗΛΟΝ.

Τὸν καλὸν ὃ Χάριτες Διονύσιον, εἰ μὲν ἔλοιστο
 Τ' αὐτὰ, καὶ εἰς ᾧρας αἴθις ΑΓΟΙΤΕ καλόν.
 Εἰ δὲ ἔτερον σέρξειε παρεῖσ ἐμὲ, μύρον ἔωλον
 Ἐρρίφθω, Ξηροῖς Φυρόμενον σκυβάλοις.

Ita legendum istud Epigramma. Eleganter autem τ' αὐτὰ ἐλέσθαι dicitur, qui me amat et ceteris anteponit. Lucian. in *Hermobimo.* Εἰ καθάπερ νῦν ἔχω ΕΛΟΙΜΗΝ ΤΑ ΤΜΕΤΕΡΑ, σὸς τιτεύτας ἀνδρὶ φίλῳ. Ceterum haud aliter lusit Dionysius in Epigrammate apud Stratonem. quod hic emendatum exhibebimus. nam quod vulgo legitur ineptum est.

ANEPPYAN. ἀνέβαλον. Οἱ δὲ ἄμα τάντες ἀνέρριψαν
τες ὅλεθρον.] Respexit Suidas, ut recte monuit cl.
Albertus, ad Homer. Od. K. 130.

Οἱ δὲ ἄμα τάντες ἀνέρριψαν, δεῖσαντες ὅλεθρον.

Ubi Schol. Ἀνέρριψαν, ἐκπηλάτησαν. Sed aliud
est ἀνέρριπτειν, aliud κωπηλατεῖν. quod et recte no-
tatum Kustero. Quare locum Homeri corruptum
esse puto, atque ita emendandum.

Οἱ δὲ ΑΑΑ τάντες ἀνέρριψαν —

Homer. Ody. N. 328.

Εἰδόσεις δὲ καὶ ἀυτὸς ἐν Φρεσίν στον ἀριστα

Νῆσ ἔμαι καὶ κύρος ΑΝΑΡΡΙΠΤΕΙΝ ΑΛΑ τηδῶ

Idem Ody. N. 78.

"Ενθ' οἱ αναιλινθέντες ΑΝΑΡΡΙΠΤΟΤΝ ΑΛΑ τηδῶ.

Ubi Schol. Απὸ τοῦ παρακολυθέντος. Ἀναρρίπτεται.
γὰρ ὑπὸ τῶν κωπῶν τὸ υδωρ.

ΑΝΤΙΤΠΗΣΑΙ. ἀντιπαθῆσαι. καὶ Ἀντιτυπία, ἐνα-
τίωσις, σκληρότης. καὶ Ἀντιτύπης ἀνθρώπης, σκληρὺς καὶ
ἀνενδότης.] Plato in Theatetos. Καὶ μὴν δὴ, ὡς Σώκρατις,
σκληρὺς γε λέγεις καὶ ΑΝΤΙΤΠΟΤΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΣ.
Ad hunc locum respexit Suidas.

ΑΝΕΣΟΒΗΣΑΝ. διῆγειραν. Οἱ δὲ Αθαροι τῷ σκληρά-
τε καὶ ὄγκῳ Φρονήματα ἔχειν τὴν ὡς ἀλλήλις ἀνεσόσπαν
ἔριν.] Hoc fragmentum legitur apud Menan-
drum in Excerptis Hæschelii, p. 140. qui ex
hoc loco corrigendus est.

ΑΝΤΛΟΣ. ἡ συγκομιδὴ τῶν ἀγαχύων ἐν τῇ ἀλω.

Καὶ τάντας ἐφ' ἄλωνος, ἐφ' ᾧ τολὺν Ἐραστεν ἀντλον

Κριθῶν καὶ λιπαρὰν εἶδε γεωμορίην.]

Scribe

Scribe, Κρίθων. *Critbo* est nomen agricolæ. Est autem hoc distichon pars Epigrammatis, quod dedit cl. Reiskius in Anthol. Cephalæ, p. 48. dederat et cl. Merrick ad Tryphiodor. p. 107. Carmen integrum subjiciam.

ΑΔΑΙΟΥ.

Τάν διν, ὡ Δάμαλερ ἐπόγμιε, τάν τ' ἀκέρωτον

Μόχου, καὶ τροχιὰν ἐν κανέω Φθοῖδα,

Σοὶ ταύτας ἐφ' ἄλωσ, ἐφ' ἣ πολὺν ἔβραστεν ἀντλον

Κρίθων, καὶ λιπαρὰν εἶδε γεωμορίαν,

Ίρενει πολύσωρε· σὺ δὲ Κρίθωνος ἀρρεν

Πᾶν ἔτος εὐχριθον καὶ πολύπυρον ἄγοις.

Ita scribendum istud Epigramma, quod perperam sollicitavit cl. Reiskius. Verba autem postrema ita vertenda sunt: *Fac ut Crithonis ager quotannis bordei et tritici ferax sit.* Haud aliter locutus est auctor ἀνώνυμος in Epigrammate apud Stratonem, quod hic apponam.

ΑΔΗΛΟΝ.

Τὸν καλὸν ὡ Χάριτες Διουνύσιον, εἰ μὲν ἔλοιτο

Τ' αὐτὰ, καὶ εἰς ὥρας αὐθις ΑΓΟΙΤΕ καλόν.

Εἰ δὲ ἔτερον σέρξειε παρεῖς ἐμὲ, μύρον ἔωλον

Ἐρρίφθω, ξηροῖς Φυρόμενον σκυβάλοις.

Ita legendum istud Epigramma. Eleganter autem τ' αὐτὰ ἐλέσθαι dicitur, qui me amat ei ceteris anteponit. Lucian. in *Hermobimo*. Εἰ καθάπερ νῦν ἔχω ΕΛΟΙΜΗΝ ΤΑ ΤΜΕΤΕΡΑ, σοὶ πιεύτας ἀνδρὶ Φίλῳ. Ceterum haud aliter lusit Dionysius in Epigrammate apud Stratonem. quod hic emendatum exhibebimus. nam quod vulgo legitur ineptum est.

DIONYTEIOT.

ΑΧΡΑΤΕ.

Εἰ μὲν ἐμὲ σίρξαις, εἴς τοισι ισόμοιρος Άρστε

Χίω, καὶ Χίοι πλην μελιχρότερος.

Εἰ δὲ ἄλλον κρίνωντις ἐμέθεν ταλέον, αὐτῷ δὲ βαῖν
Κάνναψ, δέητος ΦΥΟΜΕΝΟΣ κεράμω.

Ita legendum. *Aratus* est nomen pueri, quem amabat Dionysius. Recte autem, δέητος Φυόμενος κεράμω. quod intelligendum de *cūlicib⁹*, qui aceto gignuntur. de quo Aristot. *Animal.* v. 19. Oi δὲ κώνωπες ἐκ σκωλήκων οἱ γίγνονται ἐκ τῆς τερπὶ τὸ δέητος ίλυος. Atque hæc haec tenus.

ΑΞΙΟΤΜΕΝΟΥ. Τυγχάνοντος ἀνδρὸς τὰ πρῶτα παρ’ αὐτοῖς αξιωμένην.] Locus hic mutilus est atque ita restituendus. Αξιωμένης αὖτις τυγχάνοντος. Ἀνδρὸς οὐ τὰ πρῶτα παρ’ αὐτοῖς αξιωμένης. Desumptum autem est hoc fragmentum ex Dione in *Excerpt. Legat.* Hæschelii, p. 374. ubi legitur, αξιωμένην. Sed Suidæ lectio verior atque elegantior est,

ΑΠΕΤΙΣΕΝ. απέδωκεν.

Μοχίῳ δὲ ἀπέτισεν οἱ Σῆρε αὐθ’ αἴματος αἴμα
Βλιθεῖς —

Festive interpres, fera novello germine percussa sanguinem pro sanguine reddidit. Est autem hic locus pars Epigrammatiſ apud Anthol. lib. vi. p. 562. quod hic integrum et emendatum apponamus. quod vulgo legitur mutilum- et corruptum est.

Πυρτῇ τῦτο λέοντος απεφλοιώσατο δέρμα

Σῶσος οἱ βυταλίων δέρι Φρουράμενος

Ἄρτι καταβρύχοντα τὸν εὐθυλύμονα μόχον,

Οὐδὲ ἔχει ἐκ μάνδρας αἴθις ἐπὶ ξυλόχυτος.

MCX-

ΜΟΣΧΕΙΟΤ δ' απίτισιν ὁ Θῆρος αὐθ' αἰματος αἴμα
Βληθεῖς, αὐχθεινάν δ' εἶδε βοοκτασίαν.

Ita scribendum istud Epigramma. Confer Nostrum v. Ἀχθεινή. v. Βρύκοντα. v. Εὐθηλήμονα. et v. Ξύλόχος. ubi hoc carmen ad partes vocatur. Recte autem Suidas, αὐχθεινάν δ' εἶδε βοοκτασίαν. Addæus in Epigrammate,

— Λιπαρὰν δ' ΕΙΔΕ γεωμορίαν.

ΑΠΕΦΡΥΓΟΝΤΟ. Οἱ δὲ υφ' ἡδουῆς ἀπεΦρύγοντο, τῷρες
τε τὸ μέλος καὶ τὴν συνθήκην, κακῶς ἔστιτρίσοντες,
Φληνάφυς διαπλέκοντες καὶ ἀποπεραίνοντες, υφ' ἡδουῆς ἀπε-
Φρύγοντο.] Hic duo fragmenta in unum conflata
esse video, quæ ita non male distinxeris: Οἱ δὲ
υφ' ἡδουῆς ἀπεΦρύγοντο τῷρες τε τὸ μέλος καὶ τὴν συνθήκην,
κακῶς ἔστιτρίσοντες.—Παιδαρίων δὲ καὶ γυναικῶν
Φληνάφυς διαπλέκοντες καὶ ἀποπεραίνοντες υφ' ἡδουῆς ἀπε-
Φρύγοντο. Confer. Suid. v. Ἀποπεραίνοντες. unde
posteriorem hunc locum nonnihil ampliavimus.
Ceterum notandum illud, τῷρες τε τὸ μέλος καὶ τὴν
συνθήκην. *Tum verbis, tum numeris delectabantur.*
Notum illud Virgilii,

— Numeros memini, si verba tenerem.

ΑΠΗΛΓΗΣΑΝ. Οἱ δὲ δῆμος ἄπαξ ἀπήλγησαν τὸ τάθος
εὐθὺς, καὶ ξὺν οἰμωγῇ ἀνέκραγον ψράνιον ὅσον.] Scriben-
dum, οἱ δὲ δῆμος ἄπαξ. Quomodo recte legitur
apud Procop. Arcan. Hist. p. 73. ex quo hoc
fragmentum decerpserit Suidas. Confer etiam
Nostrum infra v. Οὐράνιον γ' ὅσον. Quæ locutio
notanda. Aristoph. Ran. 791.

A. M& ΔΙ' ἀλλ' ὁ ΔΗΜΟΣ ΑΝΕΒΟΑ χρίσιν τῷσιν,

Οπότερος εἴη τὸν τέχνην σοφώτερος.

Σ. Ο τῶν παυσάρων; Α. Νὺ Δῖ ΟΤΡΑΝΙΟΝ Γ' ΟΣΟΝ.
Ad quem locum manifesto respexit Procopius.

ΑΠΙΑ. εἶδος ὄπωρας. Ἀπίνεις εἰρήκε Πλάτων ἐν Νόμοις,
ἴτι καὶ ταρ̄' Ἀλεξίδη, καὶ ἐν Ἀγροῖς Φερεκράτες.

Πρίν ἀνακυκῆσαι τὰς ἀπίνεις ἀρπάζετε.]
Hæc sunt verba Scholiaſtæ ad Aristoph. Eccles. 355. ubi legitur, τὰς ἀπίνεις ἀρπάζετω. Pherecrates apud Athenæum lib. xiv. p. 645.

— Ταῦτ' ἔχων

Ἐν ταῖς ὁδοῖς ἀρπάζετω τὰς ἐγχρίδας.

Confer nos in Appendix. ad Theocrit. p. 16.

ΑΠΕΡΡΑΠΙΣΕΝ. ἀπεφίμωσεν. ἀπεβόμισεν.] “ Non solum vox ipsa Ἀπερράπισεν, sed etiam significatio, quam Suidas ei tribuit, est insolens, et quam apud nullum alium Lexicographorum reperio.” Kuster. Scribendum, Ἀπέρραψεν. Ἀeschines τερὶ Παραπρεσσείας, p. 246. ed. Taylor. Τοιαῦτα ἐρεῖν ἔφη, ὡς ΑΠΟΡΡΑΨΕΙΝ τὸ Φιλίππων σόμα ὀλοχοίνῳ ἀβέρχει. Se nullo negotio os Philippi obturatum dicebat. Ita vertendus est iste locus. Quod et recte animadvertisit Henricus Stephanus. Nos Angli, with a dry finger, quod tantundem est.

ΑΠΕΡΡΙΨΕΝ. ἐφλυάρησεν. Ο δὲ τῷμόλος ὃν καὶ ὑψηλός ἀπέρριψε ῥήματα ὑπερθανά τως καὶ θραυστέρα.] Hæc sunt verba Menandri in Excerptis Hæschelii, p. 79.

ΑΠΟΦΕΡΕΙΝ. ἀποδιδόναι. Ἀρισοφάνης. Καὶ ταῦτα ἀποφέρειν τάντα καὶ ἀποβερεῖν τὰ δεδανεισμένα.] Locus Aristo-

Aristophanis legitur in *Eccles.* p. 449. Sed τὰ δεδανεισμένα sunt verba Scholiaſtæ, ſive noſtri Suidæ, interpretamenti loco addita. Quod lexicographo noſtro ſolenne eſt.

ΑΠΟΤΣΙΑΣΕΙ. Ὁ δὲ εἰς τὴν αὐτὴν θυγατέρα ἀπεστάτι-
άσει. Τῆς υσίας μέρος δώσει.] Hæc ex Artemidoro
Oneirocrit. i. 81. deſcripta ſunt. Quod et cl. Al-
berto notatum video. Verba autem Ἀπεſία et
Ἀπεſιάζει nunc honeſto, nunc inhoneſto ſenſu
uſurpantur. Quod vel ex Artemidoro conſtat.
Atque hinc intelligendus Plutarchus de *Isid.*
et *Oſtr.* p. 84. Καὶ γὰρ Ἐλληνες τὴν τέχνην
τρόπου ΑΠΟΤΣΙΑΝ καλοῦσι, καὶ συνεπί-
σιν τὴν μίξιν. Ad quem locum inſignitur lapsus eſt cl. Reiſkius.

ΑΠΡΑΓΜΩΝ. ἐπιεικῆς, μέτριος τῆς τρόπης, οἷον ἡ
Φιλόνεικος ἢ Φιλοπράγμων.] Hæc ſunt verba Scho-
liaſtæ ad Aristoph. *Equit.* 261.

ΑΡΑ γε τὸν ἄρ' ἵγια πότερον ἐπόφομαι; αὐτὶ τῷ, εὑδαι-
μονήσω.] Scribe, πότερον ὄφομαι; Quomodo recte le-
gitur apud Aristoph. *Nub.* 465. unde hunc locum
deſumpſit Suidas.

ΑΡΓΙΛΛΩΔΗΣ γῆ. ἡ λευκὴ καθαρὰ.

Ακρίδα Δημοκρίτει μελεοπίτερον ἄδε θαυμα-

τὸν Αργιλλος δολιχὰν αἱμφὶ κέλευθον ἔχει.]

Hoc diſtichon eſt pars Epigrammatiſ Mnasalca, quod exſtat apud Reiſk. in Anthol. Cephalæ, p. 75. Atque hinc corrigendus Agathias in Anthol. lib. iii. p. 328.

"Ἐρπων

Ἐρπων εἰς Ἐφέσου τοῖς θεοῖς ἔρατον ἀμφικέλευθον
Λαῖδος ἀρχάλις, ὡς τὸ χάραγμα λίγη.

Scribendum, ἀμφὶ κέλευθον. Uterque secutus est
Homerum *Il.* N. 335.

— Πλείστη Κόνις ΑΜΦΙ ΚΕΛΕΤΘΟΤΕ.

ΑΡΓΙΝΟΕΝΤΩΣ. λευκῆ.

Πηγαὶ δὲ ἀργινοέντος ἀναβλίσσοντο γάλακτος.]

Hexameter iste est pars Epigrammatis, quod
Antipatro tribuitur, apud Anthol. lib. iii.
R. 399.

ΑΡΑΙΗΝ χεῖρα. τὴν ἀσθενῆ.] Respxit Homer. *Il.*
A. 425.

Πρὸς χρυσήν περόνην καταμύξατο ΧΕΙΡΑ ΑΡΑΙΗΝ.

Ubi Schol. Ἀραιήν. ἀσθενῆ. Huc referendus etiam
Nicias in Epigram. Anthol. lib. iii. p. 381.

ΧΕΙΡΑ γὰς εἰς ΑΡΑΙΗΝ παιδὸς πέσσον, δὲ μὲ λαθρεῖος
Μάρψεν ἐπὶ χλοερῶν ἐζόμενον πετάλων.

Ceterum aliud est ἀραιός, aliud ἀραιός. de quo
Dan. Heinßius ad Theocrit. xii. 24. Suidas:
Ἀραιός. ἀρᾶ ὑποκείμενός. Quæ vox restituenda Pla-
toni Comico apud Athenæum; lib. xiv. p. 657.
Δέλφακα δὲ ἀρσενικῶς εἶρηκε Πλάτων ἐν Ποιητῇ, Δέλφακα
δεραιότατον. Ubi ineptissime Interpres, cervicis
maxime prolixæ. Sed comici locus corruptus est
atque ita emendandus,

Δέλφακα δὲ ἀραιότατον —

Porcum sacrum sive diris devotum. Optime Suidas
noster v. Δέλφακας. Δέλφακος ἄρρενος λύθῳ τὴν κιφά-
λην παίοντες ΑΡΩΝΤΑΙ. Atque hinc nescio an ιεράν

δέλφακα

Δελφακα vocat Theopompus comicus apud Athen.
p. 657.

Καὶ τὴν ἵεραν σφάγιασιν ἡμῖν δέλφακα.
Ita scribendus iste locus. Poteris etiam redere, Δελφακα ἀραιότατον, porcum valde macrum, a very poor pig. Hesych. Ἀραιὸν γαστίρα. τὰ λιπτὰ ἔντερα. Ita legendum. Respxit Hesychius, quod nemo vidit, ad Nicand. Theriac. 133.

— διὰ μητρὸς ΑΡΑΙΗΝ
ΓΑΣΤΕΡ' ἀναβρώσαντες ὀμήτορες ἐξεργένοντο.

ΑΣΤΥΡΟΝ. πόλιν.

— “Ος ὁκισο ἴσ αὐγον ἀγγειλιώτης.
Καλλίμαχος.] “ Bentleius ex conjectura, ὁκισος.
“ quam correctionem ignoravit Kusterus, qui
“ etiam in contextum Suidæ recipere debebat.”
Ernestus. Fallitur vir doctissimus. Bentleii con-
jectura minus necessaria est. Callimachus in Pall.
Lavac. 40.

— Φυγῆ τεὸν ἱρὸν ἄγαλμα
‘Ωίχετ’ ἔχων, Κρείον δὲ ΕΙΣ ΟΡΟΣ ΩΙΚΙΣΑΤΟ.

Ubi non male Interpres, in Crium montem comi-
gravit. Quare nihil temere mutandum apud
Suidam. et notanda locutio, quæ sane exquisitor
est, et viris doctissimis parum perspecta.

ΑΤΙΜΟΤΕΡΟΝ. Εἰν αὖδα γάρ μένων Θερσίτης ἐδι-
φτιμότερος.] Hoc fragmentum est pars Epigram-
matis quod legitur apud Reisk, in Anthol. Ce-
phala, p. 165.

ΘΕΑΙΓΗΤΟΥ.

Τὰν γυνώμαν ἰδόκη Φιλέας καὶ δεύτερος ἄλλων.

Eduar.

Εἶμεν οὐ δὲ φθονερὸς κλαιέτω τις καὶ Σάνη.

Ἄλλ' ἔπιπας δόξας κενεὰ χάρις, εἰν αὐδῇ γὰρ
ΜΙΝΩ Θερσίτας ὃδεν ἀτιμότερος.

Hinc Suidas emendandus est. Confer etiam cl. Hemsterhuf. ad Lucian. i. p. 433. ubi de hoc Epigrammate agit.

ΑΤΑΗΤΩΝ. ἀνυπομονήτῳ.

[Παίγνιον ἀτλάτη θηρὸς ἔχοντα κάρη.]

Pentameter iste est pars Epigrammati, quod exstat Anthol. lib. vi. p. 552. Huc facit Schol. ad Homer. II. I. 3. Ἀτλάτη. ἀνυπομονήτῳ. Atque ad hunc locum respexit Suidas.

ΑΤ ΕΡΤΣΑΙ. τις τέπιστι οὐλκύσας.

[Ἀπειξιδραζαμένη βόσρυχον αὖ ἔρυσα.]

Pentameter iste est pars Epigrammati, quod legitur in Anthol. Cephalæ, *Miscell.* Lips. vol. ix. p. 662.

ΑΤΑΟΣ. τὸ Φωνητικὸν δργανον. καὶ τερόντις μέτρον.]

Hæc descripsit Suidas ex Etymologo v. Αὐλός. Respxit autem uterque ad Homer. *Ody.* T. 227.

— Αὐτῷ οἱ ΠΕΡΟΝΗ χρυσοῖο τέτυκτο

ΑΤΛΟΙΣΙ διδύμοισι. τάροισι δὲ δαιδαλον ἔν.

Ad quem locum consulendus Scholiafest. Atque hinc facile emendari poterit Etymologus, qui in hoc loco poëta inquinatissimus est.

ΑΤΤΟΤΡΓΗΤΟΝ. αὐτοφιές. ἐν Ἐπιγράμματι.

— καὶ αὐτέργυπτον ἐρείκης

Βάθρον —

Hæc partem faciunt Epigrammati, quod legitur Anthol. lib. vi. p. 549. Inepte autem vertit Interpres,

Interpres, et sua sponte nata erice radix. Confer nos in *Epiſt. Cris.* p. 15. ubi carmen integrum exhibemus.

ΑΦΑΤΑΝΘΗΣΟΜΑΙ. [Ἐπραινθήσομαι.] Aristoph. *Eccles.* 146.

Δίψει γάρ, ὡς ἔοικεν, ἀφαυανθήσομαι.

Ad hunc locum respexit Suidas. Verbum usurpat Aristophanes *Ran.* 1121.

— ὡς ἐπαφανάθη —

Παναθηναίοιτι γελῶν —

Atque hinc explicandus Athenaeus lib. vii. p. 290. Πρὸς τὸν Θῖννόν τι διαφέρειν ὃτος ὑμῖν δοκεῖ τὸν παρὰ Πινδάρῳ Κηληδόνων, αἱ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ταῖς Σειρῆσι τὰς ἀκρωμένυς ἐποίειν ἐπιλανθανομένυς τὸν τροφῶν διὰ τὴν ἕδοντν ἀφαυανθεθαι; Qui locus illustris est. Confer magnum animadversorem ad Athenaeum, et cl. Kuster. ad Aristoph. *Theatromph.* 853. ubi de hac phraſi agit.

ΑΦΕΛΕΙΑ. [ἢ Αφελῆς] — Καὶ τὰ ἵπισόλια αφελῆς γράφειν.] Hæc sunt verba Marci Antonini. l. 7. Leguntur etiam apud Schol. ad Aristoph. *Equis.* 524. unde descripsit Suidas.

ΑΧΕΩΝ. μετοχή ἐγιν. ἀντὶ τοῦ δυσφορῶν ἐπὶ τῷ κεκρύφθαι. Σοφοκλῆς. Κρυπτᾶ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ. ἀντὶ τοῦ ἐν ἥη κρυπτῆ λυπάμενος.] Sophocles in *Eleet.* 159.

Οῖα Χρυσόθεμις

Ζώει, καὶ Ἰφιάνασσα,

Κρυπτᾶ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ.

Ad quem locum videndus Scholiaſtes, cuius ſcrinia compilavit noſter Suidas.

ΑΧΘΕΙΝΗ. λυπηρά. ὁλοθρία.

— 'Αχθεινά γ' εἰδε βοοκτασία.] Confer nos supri
ad v. 'Απέτιστη. ubi integrum Epigramma dedi-
mus, ex quo hoc fragmentum est decerptum.

ΑΧΟΣ. λύπη σιωπὴν ἐπιφέρεσσα. Λύγετε τὸν ὄχυρον,
κακῶν γὰρ δυσάλιτος ὑδεῖς. αὐτὶς τὸν δύσληπτον, ἀλλ' εὐά-
λιτος.] Hic locus depromptus est ex Sophocli.
OEdip. Col. 1720. ubi ita legitur,

Λύγετον τὸν ὄχυρον.

Κακῶν γὰρ γ-
τοι δυσάλιτος ὑδεῖς.

Ubi Schol. αὐτὶς τὸν ὑδεῖς δύσληπτος, ἀλλ' εὐάλιτος. Quo-
modo et apud Suidam scribendum est.

B.

ΒΙΝΕΙΝ. τὸ συνειδέστιν, ἐν Ἐπιχρόμματι.

'Αδὺ τὸ βινεῖν ἐγι. τίς ς λέγει; ἀλλ' ὅταν αἰτῇ
Χαλκὸν, πικρότερον γίνεται ἰλλεῖσόν.] Hoc distichon legitur in Anthol. inedita, et Cillatōri
sive Cilliaclōri tribuitur. Exstat et similis lusus
ejusdem hominis apud Reisk. *Miscell. Lips.* p.
114. Ex duobus autem distichis unum tetraсти-
chon effici.

ΚΙΛΛΙΑΚΤΟΡΟΣ.

Παρθενικὰ κέρα τὰ πλείστα κέρματα ποιεῖ

Οὐκ ἀπὸ τᾶς τέχνας ἀλλ' ἀπὸ τᾶς Φύσιος.

'Αδὺ τὸ βινεῖν ἐγι. τίς ς λέγει; ἀλλ' ὅταν αἰτῇ

Χαλκὸν, πικρότερον γίνεται ἰλλεῖσόν.

ΒΟΥΤΩΝ. τὸ πάθος. Βεβῶν ἐπήρθη τῷ γέροντι. εἴρηται
ἀπὸ τοῦ ἐπαίρισθαι καὶ μιγάλως βαίνειν εἰς οἰδημα.] Fragmentum

mentum illud Senarii,

Βεβῶν ἐπήρθη τῷ γέροντι —

desumptum est ex Menandri *Georgo*. ut nos docet Etymologus, cuius verba hic subjiciam. Βεβῶν λέγεται καὶ τὸ πάθος τὸ τῆς ὑψος βαῖνου, αὐτὸ τῷ ἐπαίρισθαι, καὶ μεγάλως βαίνειν εἰς οἰδίμα. ὅπερ τινὲς Φασι βομβῶν, ὡς λέγει Ηρωδιανὸς ἐν τῷ Καθόλῳ. Μενάνδρος ἐν τῷ Γεωργῷ. οἶον.

Βεβῶν ἐπήρθη τῷ γέροντι —

Hinc Suidas notulam suam deponit.

ΒΡΑΔΥΣ. ὁ μὴ ἀγχίνει. Κράτιλίσμων καὶ βραδύς.

Ἀριστοφάνης Νιφέλαις. ἢ γάρ ἐπὶ τῆς τῆς σύμπατος

Κινήσεως παρείληπται νῦν, ἀλλὰ τὸ μὴ ἀγχίνει

Καὶ νῦν τῆς διανοίας θέλει δηλῦν.] Hic locus descriptus est ex Schol. ad Aristoph. *Nub.* 129. ubi legitur, ἀναθη δὲ τὰ τῆς διανοίας. Sed Suidæ lectio verissima est. Quod miror cl. Kusterum fugisse. Eleganter dicitur τὸ νῦν τῆς διανοίας. *Ingenii tarditatem*. Hesych. Νωθῆς, βραδὺς, ἀμελύς. Suid. Νωθῆς, βραδύς. Νωθίγρος, βραδύτηρος. Lex. Rhetor. MS. Μωλύτερον, τὸ ἀμελύτερον καὶ ΝΩΘΕΣΤΕΡΟΝ. Ita scribendus iste locus, de quo cl. Ruhnkenius in *Histor. Orat. Græc.* p. 85. Schol. ad Nicand. Theriac. 31. Μῶλυς δὲ, βραδὺς καὶ ΝΩΘΗΣ.

ΒΡΤΚΟΝΤΑ. τρώγοντα. κατεσθίοντα.

Ἄρτι καταβρύχοντα τὸν εὐθύλημονα μόχον.] Confer nos supra ad v. Απίτιστον. ubi Epigramma, ex quo decerptus est hic versiculos, integrum exhibuimus.

F.

ΓΑΜΨΟΝ. ἐπικαμψίς.

Γαμψός πυρολόγης δρεπάνις ——.]

Hoc fragmentum est pars Epigrammatis, quod
exstat Anthol. lib. vi. p. 554.

ΓΕΡΑΙΟΣ. ἔγτιμος. καὶ ὁ ῥυτίδων ἀνάπλιτος.

—— Οἵ δὲ γεραιός

Λαρότερον μαλακῶν ἵπιεν ἐκ τομάτων.]

Scribendum, ἵς ὁ γεραιός. Ita enim recte legitur
in Epigrammate Simonidis apud Anthol. lib. iii.
p. 399. ex quo hunc locum decerpserit Suidas.

ΤΕΡΡΟΙΝ — Κῦρος περιελαῦ τὰ πολλὰ τῶν πολεμίων,
χατίλιπε μόνον τὸ σύναν τοῖς σρατιώταις μαχαίρᾳ καὶ γέρρῳ
καὶ θώρακι μάχισθαι.] Hæc decerpserit Suidas ex Xe-
noph. Institut. Cyr. lib. ii. p. 42. Quod et recte
observavit cl. Wesselingius. Atque hinc Noster
non uno loco emendandus est. Quæ sequuntur,
καὶ γερροφόροι ὄπλιται ἔχόμενοι τάτων σὺν ποδήρεσι καὶ
ξυλίναις ασπίσιν. Αἰγύπτιοι δὲ ἔτοι ἐλέγουσι, sunt verba
Xenophontis in Expedit. Cyr. lib. i. p. 264. ubi
res haud paulo melius administrata est.

ΓΗΤΕΙΑ. εἶδος βοτάνης παρεοικὸς πράσω.] Hæc sunt
verba Scholiaſtæ ad Aristoph. Vesp. 494.

ΓΝΩΜΑΤΕΤΩ. Βολεύομαι. Ἐτερα διαλεγόμενοι, ἔτεροι
γνωματέυονται.] Hæc sunt verba Menandri in Ex-
cerptis Hæschelii. p. 80.

ΓΝΩΣΙΜΑΧΗΣΑΙ. ἀντὶ τοῦ μετανοῆσαι. Οὐκέν οἱ
πλεῖστοι

πλεῖστοι ἔγνωσι μάχην καὶ μετεβάλλουσι.] Scribendum,
ἀναφρούσαντες ἔγνωσι μάχην. Quomodo recte le-
gitur hic locus supra v. 'Αναφρούσαντες.

ΓΟΡΓΟΣ ὁ Μεσσήνιος. Πλεῖστον μὲν ἀπέχειν δοκῶν τῆς
τοῖς ἀθληταῖς παρεπομένης αἰγανίας, πρακτικώτατος δὲ καὶ
πυνχίσατος εἶναι νομιζόμενος περὶ πολιτείαν.] Hæc
sunt verba Polybii in Excerptis Valesii. Quod
et recte observavit Kusterus. Sed locus non nihil
corruptus est. Scribendum, τῆς τοῖς ἀθληταῖς πα-
ρεπομένης ΑΝΑΓΩΓΙΑΣ. Quæ vox significantissima
est. Glossæ Vet. 'Αναγωγία. Imperitia. Rusticitas.
Petulania. Suidas: 'Ανάγωγος. ὁ μὴ τοχὰν τῆς δεύσης
αἰγανῆς, Idem: 'Αναγωγία. 'Ο δὲ δι' ΑΝΑΓΩΓΙΑΝ
ταῦτα ἵπαχε. τυτέσιν, ἀπαιδευσίαν. Demet. Phaler,
περὶ Ερμηνείας § 173. Ή γὰρ ἀντίθεσις ή περὶ τὰ ὄνό-
ματα ἐμφαίνει τιὰ ψυχρότητα ήθες καὶ ΑΝΑΓΩΓΙΑΝ.

Δ.

ΔΑΙΟΝ τέρας. πολεμικόν.] Respxit Eurip. Phæ-
nī. 1030.

Μιξοπάρθενος ΔΑΙΟΝ ΤΕΡΑΣ.

Quod et recte adnotavit vir doctus ad Hesychium. Ceterum corrigendum hac occasione Lexicon ineditum in Bibl. Coisl. p. 232. ΔΑΙΑΝ ὁδὸν. αἰγανικὸν καὶ ἔμπειρον, ἀπὸ τῆς δαῆναι, ὁ ἐξι μαθεῖν, η ἀντιφιλόνεικον. Legendum, η ἀντὶ τῆς φιλόνεικον. Quomodo recte legitur apud Schol. ad Aristoph. Ran. 925. unde hic locus depromptus est.

ΔΕΛΕΑΖΟΝΤΕΣ. ἐπικρύπτουτες. Οἱ δὲ Σκυθοπολῖται
δύο ἡμέρας ἡρέμηπσαν, τὴν πείρην ἀντῶν δελεᾶζοντες. τῇ δὲ
τρίτῃ

τοτῷ μητὶ περιποίεσθαις κομιμένος ἀντίλον.] Hæc descripsit Suidas ex Josepho Bell. *Jud.* lib. ii. p. 198. ubi recte legitur, κομιμένος ἀντίλον. Quomodo et apud Suidam scribendum est.

ΔΕΙΡΑΧΘΕΣ. τὸ τὴν διρῆν ἀλγόν. Διεραχθῖς, ἐνδεοχοῦ ἄρμα πετειῶν.] Fragmentum hoc est pars Epigrammatis apud Anthol. lib. vi. p. 566. Quod et recte observavit Kusterus. Sed vereor equidem ne vox Διεραχθῖς, quæ utrobiique legitur, mendosa sit et parum sana. Scribendum prudubio, Διεραχχῖς. Suidas supra. **ΔΕΡΑΓΧΕΣ** πάγας. τὰς τὴν διρῆν ἀγχύσας. Aristodicus in Epigrammate apud Reisk. in Anthol. Cephalæ, p. 138.

ΑΡΙΣΤΟΔΙΚΟΥ. V. *Sueta. T. III. 220.*

Δαρεῖον τὸ Μάθυμα τὸν ἐν τριετηρίῳ Ἡρας

Εὐφρονα λυττατὰν ὡς ἐπύθουντο νέκυν,

Ζωὰν ἀρνήσαντο, τανυπλέκτων δ' απὸ μιτρῶν

Χερσὶν ΔΕΡΑΓΧΕΙΣ ἐκρεμάσαντο βρόχυς.

Ita scribendum istud Epigramma ex Cod. MS. quem tecum communicavit cl. *Musgravius*. Festive autem illud, Εὐφρονα λυττατάν. quod minus ceperunt Interpretes. Sed hujusmodi elegantiæ lectorum attentum desiderant. Idem autem Λυττητής et Λυττοτήρ ut Φυσητής et Φυσητήρ. Quod diligenter notabant Lexicographi.

ΔΗΕΙΣ. εἰρῆσις. iv 'Ἐπιγράμματι' Γραψάμενος Δηεις.] Hoc fragmentum est pars Epigrammatis, quod legitur in Anthologia Cephalæ, de quo nos in Epist. Crit. p. 51. Verbum autem Δηεις, quod elegans et Homericum est, agnoscunt omnes MSS.

MSS. Quibuscum facit noster Suidas. Ceterum
hoc carmen, quod Dioscoridis est, ita legebat et
distinguebat vir doctissimus.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

-Σῖμος τοι ωχὶ μάταιον ἐπ' ασπίδι ταῖς ὁ Πολύγυρος
Αλλος απὸ Κενταυ Θύρος αὐτὸς θετος
Γοργόνα τὰς λιθοέργου ἀμὲν καὶ τρίπλοα γυῖα
Γραψάμενος. ΔΗΙΟΙΣ τότο δ' ἔσικε λόγειν,
Ἄσπιδος ω κατ' ἐμᾶς ταῦλλων δόρυ, μὴ κατίδης με,
Ἡ φάνηται τριπλαῖς τὸν ταχὺν μῆδρα τεσσίν.

f. 1110

Hoc planum et perspicuum. In versu autem
tertio legebat MS. Paris. τρίπλοα γυῖα. Quod
haud spernendum est.

ΔΙΑΒΑΛΛΕΤΑΙ. χρῶνται ἐπὶ τῷ ἑκατατῷ. Ἀρχιππος.

[Τὸν γαρ γέραντα διαβαλλοῦν τόμερον.]

Scribendum, διαβαλλοῦν. Quomodo recte legitur
apud Schol. ad Aristoph. Aves 1647. unde haec
verba depropulsit Suidas. Confer. Jac. Gronov.
Emend. in Suid. p. 105. ubi de hoc loco agit.

ΔΙΑΔΑΒΩΝ. προκαταφύγει. 'Ο δὲ διαδαβὼν τὰς ὅδος
Φυλακαῖς.] Polybius i. 18. Τὰς δὲ μεταξὺ τῶν τάφρων
καὶ τῶν σρατοπέδων διασήματα ΦΥΛΑΚΑΙΣ ΔΙΕΔΑΒΟΝ.
Ad hunc locum vel respexit vel non respexit
Suidas.

ΔΙΑΛΤΩ. Πνεῦμα μέν εἶνι, ἀλλὰ διαλύων ὄρη.]
Scribe, διαλύον. Græcus Interpres, i Reg. xix. ii.
Καὶ τνεῦμα μέγα χραταὶ ΔΙΑΛΤΩΝ ΟΡΗ. A wind
that rendeth the mountains. Ad hunc locum manifesto respexit Suidas.

Διαρμα

Δίαιρια —— Καὶ διὰ τῦτο ἦν ἀδηλότης καὶ συνέχεια τῆς ἐπιφύσεως.] Kusterus ex MSS. Par. τῆς ἐπιφύσεως. Sed neutrum rectum. Scribendum procul dubio, τῆς ΕΠΙΦΑΤΣΕΩΣ. Etymol. Φαύω, τὸ λάμπω. ut a Φῶν Φάτις, sic a Φαύω Φαύσις. Hinc Polybius, καὶ συνέχεια τῆς ἐπιφύσεως. Continuitas faces. Τὰς συνέχεις πυρσὺς vocat Dionysius Halicarn. Antiq. Rom. lib. ix. p. 557. Πυρσοί τε ΣΤΝΕΧΕΙΣ, οἷα δὴ εὐ νυκτὶ καὶ σκότῳ. Quod Polybianis hæud absimile est.

ΔΙΑΡΤΑΙΝ. κυρίως ἐπὶ τῷ διαιρεῖν.] Scribe, διαιρεῖν. Hesych. Διαρτᾶ, διαργεῖ. Scribendum sine dubio, διαιρεῖ. Plutarchus in Timol. p. 248. ΔΙΑΡΤΩΝΤΟΣ ὅδὸν ἡμερῶν ὀκτὼ τὴν δύναμιν ἀπὸ τῶν Συρακουσῶν. Exercitum a Syracusis octo dierum itinere divellentis.

ΔΙΑΙΡΩΝ. αἰτιατικῆ. ἀναπίσσων, δοκιμάζων, καὶ διαιρίων τὰ πράγματα, καὶ οἷον διαιρεσιν αὐτῶν τοιῶν.] Hæc sunt verba Scholiaſtæ ad Aristoph. Nub. 740. Atque hic obiter castigandus alter Scholiaſtes: Διαιρῶν. ως ἐπὶ τῶν μιμῶν ἔχρησατο. ωσεὶ ἔλεγε κατὰ κεφάλαιον ἔκχητῶν. Vox μιμων nullum locum hic habet. Scribendum, ως ἐπὶ τῶν νομισμάτων. nam de nummis five usuris hic agitur. Schol. ad Aristoph. Ran. 78. Τὸ δὲ καθαίσιο τινὲς μὲν ἀπὸ τῶν ἀγγείων τῶν σαθρῶν. ἐπὶ δὲ τῷ ΔΟΚΙΜΑΖΟΤΣΙ διαιρέοντες. τινὲς δὲ ἐκ μεταφορᾶς ΤΩΝ ΝΟΜΙΣΜΑΤΩΝ.

ΔΙΠΟΔΙΑ. εἶδος ὄρχήσεως.] Schol. ad Aristoph. Lyſif. 1245. Εἶδος ὄρχήσεως ἡ διποδία, ἡς μέμνηται καὶ Κρατῖνος εὐ Πλέτοις. Hinc notulam suam defūnsit Suidas. Ceterum Cratinus εὐ Πλέτοις sæpius laudatur Athenæo. laudatur et Stobæo, p. 821.

Αὐτόματα

Αὐτόματα τοῖς θεοῖς ἀνοίγει τάγαθά.

MS. apud Grotium, ἀνέτας. Legendum,

Αὐτόματα τοῖς θεοῖς ἀνεῖται τάγαθά.

Diis spontanea nascuntur bona.

ΔΙΣΚΕΤΩΝ. ἐκδεχόμενος ἡ χυλίωνι καὶ ἐν Ἐπιγράμμα-
τι· καὶ νῦν δίσκος ἐμοὶ κρόταλον.] Hoc fragmentum
est pars Epigrammati, quod extat Anthol. lib.
vii. p. 618. Confer nos ad Suid. Emendat. ii. v.
Κρόταλος.

ΔΙΣ παιδες οι γέροντες. ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ γῆρας εὐθεγέ-
ρων εἶναι δοκέντων.] Locutio proverbialis, cuius me-
minit Aeschines Socrat. Dial. iii. 9. Meminit et
Aristoph. Nub. 1419.

Ἐγώ δέ γ' ἀντείποιμ ἄν, ὃς δἰς παιδες οι γέροντες.
Ubi Schol. Παιδες τε γὰρ τὴν πρᾶξην πάντας ἀφρούς, καὶ
νῦν ὑπὸ τῆς τῶν ἐτῶν πλήθες παραβαπέντος ἀντοῖς τῇ λογισ-
μῷ, παιδες εἰσὶ τῷ νῷ, πάλιν ληρώντες. καὶ ΣοΦοκλῆς Πηλεῖ.
Πηλέα τὸν Αἰάκειον οἰκερὸς μόνη γερονταγωγῷ κἀναπαιδεύω.
Πάλιν γὰρ αὐθις παις ὁ γηράσκων ἀνήρ. καὶ Θεόπομπος.

Δἰς παιδες οι γέροντες ὄρθῳ τῷ λόγῳ. καὶ Πλάτων.

Ἄρ' ὃς ἔοικε δἰς γέροντος ἄν παις γέρων.

Platonis, si diis placet, versicolor, non Comici, sed
Philosophi est. quod me docuit Clemens Alexandrinus Stromat. lib. vi. p. 748. ubi consulendi Interpretes. Quin et locus Sophoclis in Peleo
auctoritate Clementis ita rescribendus est:

Πηλέα τὸν Αἰάκειον οἰκερὸς μόνη.

Γερονταγωγῷ κἀναπαιδεύω πάλιν.

Πάλιν γὰρ αὐθις παις ὁ γηράσκων ἀνήρ.

Quod et observasse jam video ad Athenaeum

doctissimum Casaubonum. Atque huc respexit
Comicus in *Equit.* 1095.

Καὶ μὴν ἴμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι ταῦτον;

Γερονταγωγεῖν κἀναπαιδεύειν τάλαν.

Quod et recte monuit Scholiares. Notanda autem geminatio τῶν Πάλιν. quod poetis solenne est. Homer. II. r. 371.

Τὸ δὲ ἔγω ἄντιος εἴμι, καὶ εἰ πυρὶ χειρας ἔσικε,

Εἴ πυρὶ χειρας ἔσικε, μένος δὲ αἰθων σιδήρῳ.

Oppian. *Cyneg.* ii. 300.

Βύβαλος αὗτε τέλει πείσων δέμας εὐρυκέρωτος,

Μείσων εὐρυκέρωτος, αὐτὰρ δόρκη μέγ' ἀρείων.

Museus de Leandro. 5.

Νηχόμενον τε Λέανδρον ὅμης καὶ ΛΥΧΝΟΝ αἰσιδῶ,

ΛΥΧΝΟΝ αἰαγγέλλοντα διακτορίν ΑΦροδίτης.

Ita scribendus iste locus. Atque hinc emendandus Orpheus de *Lapid.* in Proœmio 64.

—*Αοσσοτῆρα δὲ MOXTHON*

MOXTHON αοσσοτῆρα βίσ μάλα πεφρίκαστν.

Ita legendum. Vulgo inepte legitur, *αοσσοτῆρα δὲ μόχθων.* Eleganter Virgilii *Aeneid.* vi. 495.

*Atque hic Priamiden laniatum corpore toto
Deiphobum vidit, lacerum crudeliter ORA,
ORA manusque ambas—*

Ceterum, ut in viam tandem redeamus, proverbii nostri meminit etiam Julianus in Epistola ad Dionysium, p. 446. *Εἴη δὲ καὶ σε περὶ ταῦτα τριβόμενον καταγγηράσαι, καὶ τὰ Τιθώνια βαρύτεράν τε, καὶ τὰ Κινύρια πλευσιώτερον, καὶ τὰ Σαρδαναπάλια τρυφερώτερον, ὅπως καὶ τὰ τῆς παροιμίας ἐπὶ σᾶς πληρωθῆ, ΔΙΣ ΠΑΙΔΕΣ ΟΙ ΓΕΡΟΝΤΕΣ.* Ubi legendum puto, auctoritate Suidæ,

τῷ Σαρδαναπάλῳ ΤΡΤΦΗΛΟΤΕΡΟΝ. quod elegantius.
Dicitur autem τρυφηλός, ut ριγηλός, σιωπηλός, σιγηλός,
atque alia ejusdem κόμματος permulta, de quibus
nos alibi.

ΔΩΔΕΚΑΚΡΟΥΝΟΝ σόμα. ὁ γὰρ Κρατῖνος ἐαυτὸν
ἰπήνεσεν εὖ Πυτίνη λέγων.

"Αναξ Ἀπολλον, τῶν ἐπῶν τῶν ρευμάτων
Καναχῆσι πηγαὶ, δωδεκάκρυνον σόμα,
Ιλιστὸς ἐν Φάρευρῳ. —] Hæc descriptis Suidas ex Schol. ad Aristophani *Equit.* 523, ut recte observavit Kusterus. Locus autem Cratini, quem perperam acceperunt viri eruditi, ita legendus et distinguendus est :

"Ω ναξ Ἀπολλον, τῶν ἐπῶν τῶν ρευμάτων!
Καναχῆσι πηγαὶ —

Good God, what a flow of words is bere!

Ita locutus est Aristophanes in *Pac.* 237.

"Ω ναξ Ἀπολλον, τῆς Θείας τε πλάτει !

Confer quæ scripsimus *Emendat.* i. p. 3. ubi nonnulla de hac locutione observavimus. Ceterum allusit hic non sine gratia Cratinus ad fontem Ἐννεάκρυνον dictum, de quo accuratissime, ut solet, Joannes Meursius in *Ceramico*, cap. 14. qui omnino consulendus est. Huc spectat etiam Polyzelus Comicus apud *Etymolog.* v. Ἐννεάκρυος.

"Ηξει δὲ γαιῶν ἐννεάκρυνον —

Ἐννέαρον τόπον. Ita scribendus iste locus. Theopompus Comicus apud Suid. v. Αἴνεατάκη.

"Ηξει δὲ Μήδων γαιῶν —

Verba autem Ἐννέαρον τόπον pro interpretamento
F 2 sunt.

sunt. Sic solent Grammatici. de quo nos in
Epist. Critic. p. 97.

ΔΩΣΙΠΥΓΟΣ.

—Μισῶ τὸν ἀφελῆ, μισῶ τὸν σώφρονα λίαν.
Ἐπὶ τῆς ἀπόνηρας καὶ δοσίπυγα.] Hæc decerpta sunt ex
Schol. ad Aristoph. Equit. 524, ubi ita legitur:
Καὶ ἀφελὴς γυνὴ, οὐ ἀπόνηρος καὶ δοσίπυγος. ὡς τὸ.

Μισῶ τὸν ἀφελῆ, μισῶ τὸν σώφρονα λίαν.

de quo Kusterus ad Suid. v. Ἀφέλεια. Huc facit
Lucian. Dialog. Marin. xiii. Τί γνω; διὰ τότο ἐχρῆ
τε κατασφίσασθαι τὸν Τυρῶν, ΑΦΕΛΗ ΚΟΡΗΝ γόναν;

AI.

ΑΙΑΙΝΟΣ. ὁδυρτική. Θρηνητική.

—Οὐκ ἔμάλαξε τεὸν θράσος αἰλικὸς αὐδῆν]

Fragmentum hoc est pars Epigrammatis, quod
extat in Anthol. Cephalæ *Miscell. Lips.* vol. ix. p.
662.

ΑΙΡΕ. πρόσφερε. "Ομῆρος, Μή μοι οἶνον ἔσειρε.] Hæc
sunt verba Scholiaſtæ ad Sophocl. Aι. 545. Lo-
cūs autem Homeri, quem laudat, est I. Z. 264.

Μή μοι οἶνον ἔσειρε μελίφρονα, τότηνα μάτηρ.

ΑΙΣΩΠΟΣ. ὁ τῶν μύθων ποιητὴς, Σάμιος, δελος, ὁ τῷ
τύχῃ μᾶλλον οὐ τῷ προαιρετινῷ. οὐκ ἄφρων μὲν εὖτε κατ' αὐτὸ-
τότο ἀνήρ.] "Hæc descripsit Suidas ex Juliano, Orat.
vii. p. 207. apud quem hoc loco lacuna occur-
rit. Nec lectionem satis sanam vel integrā
esse puto, sed ei mendum aliquod subesse sus-
picor, quoniam sensum planum frustra quis
" inde

"inde elicere conetur." *Küster.* Articulum hic excidisse puto, atque ita scribendum, "Αφεων μὲν ὑδὲ κατ' αὐτὸ τέτο οὖτης. In which the man acted no foolish part neither. Hæc mens Juliani est, quod ex sequentibus manifestum est. Ceterum hic locus totidem verbis legitur apud Schol. ad Aristoph. *Vesp.* 1251. Quare Julianus ex Suida et Scholia sua restituendus est.

ΑΙΨΑ. θάτιον.

Λάζεο τιμήσσα Κυθηριὰς ὑμνοπόλεω
Αἴψα τάδε κλυτὰ δῶρα Λεωνίδεω.]

Scribe, κλειτὰ δῶρα Λεωνίδεω. Quomodo recte legitur in Epigram. Anthol. lib. vi. p. 555. unde hoc distichon excerptum Suidas.

E.

ΕΓΚΑΤΩΚΟΔΟΜΗΣΕΝ. ο δὲ πατὴρ μηνίσας τὸν παιδα ἐπὶ τῇ ταλλαχῇ, ἵπνωσεν. αὐτὸν ωὐ ἐγκατωκοδόμησεν.] Hæc sunt verba Hieronymi Rhodii in libro *de Poetis Tragicis*; leguntur autem longe auctiora apud Nostrum v. *'Αναγυράσιος*. unde sensus hujus loci petendus est. Confer quæ scripsimus ad Suid. *Emend.* i. p. 119. quæ vel vera vel verisimilia sunt.

ΕΓΚΟΤΟΝ. ἔχθρον. ἐνδιάθετον.

—Tίς φθόνος αἰὲν
Θησείδας ἀγαθῷ ἔγκοτος αἰὲν ἔχει, —

Scribendum, φθόνος αἰών. Confer nos ad Suid. ii. p. 54. ubi integrum epigramma exhibemus, ex quo hoc fragmentum decerpit Suidas. Huc facit

facit Dionysius Halicar. *Antiq. Rom.* iii. 34. Τοι-
γάρτοι ράδιαι τε καὶ ἀδέν ΕΓΚΟΤΟΝ ἔχουσαι, προθυμηθέντων
τῶν Ρωμαίων, αἱ διαλύσις ἐπιτελέσθησαν. Ita scriben-
dus iste locus ex MS. *Vat.* Atque ad hunc locum
respexisse videtur Suidas.

ΕΔΟΚΙΜΑΖΕΝ. ἔκρινε. Σιωπηλὸς δὲ, ἐπὶ τέτοις ἀπο-
κρύπτειν ἐδοκίμαζεν.] Hæc male interpunkta sunt.
Lego et distinguo, Σιωπηλὸς δὲ ἐπὶ τέτοις, & ἀποκρύπτειν
ἐδοκίμαζεν. *Ea tacebat, quæ silentio digna judicabat.*
Dicitur autem σιωπηλὸς et σιωπηρός. quam vocem
usurpat Tymnes in Epigram. Anthol. lib. iii. p.
345. Usurpat et nescio quis Epigrammate ele-
ganti apud Cl. Holstein. ad Steph. Byzant. p.
203. quod hic emendatum exhibeo. Est au-
tem in canem Melitæum.

Τῦδε τὸν ἐκ Μελίτης ἀργὸν κύνα Φησὶν ὁ πέτρος

“Ιχεῖν Εὔμηλον πιστότατον Φύλακα.

Ταῦρον μιν καλέεσκον ὅτ’ οὐ εἴτι, νῦν δὲ τὸ κείνη

Φθέγγυα ΣΙΩΠΗΡΑΙ νυκτὸς ἔχουσιν οὐδοί.

ΕΔΡΑ. καὶ ὁ σφιγκτὴρ τῶν ἀνθρώπων. καὶ τῦτό Φησὶν ὁ
Προφῆτης. Καὶ ἐπάταξε τὰς ἔχθρους αὐτῷ εἰς τὰ ὄπιστα τῆς
ἔδρας. τὸ πάθος σημαίνεσθαι. σεμνότερον δὲ τῦτο εἶπεν, εἰς τὰ
ὄπιστα.] Hæc corrupta et male interpunkta sunt.
Lege et distingue, Καὶ ἐπάταξε τὰς ἔχθρους αὐτῷ εἰς τὰ
ὄπιστα. τῆς ἔδρας τὸ πάθος σημαίνειν. Quod ex se-
quentibus patet. Ceterum depromisit hæc verba
Suidas ex Commentatore aliquo in Psalm. lxx.
66. Confer etiam i Sam. v. 9. ad quem locum
respexit Psalmographus.

ΕΚΩΝ γε εἶναι. Ὁ δὲ ἐξηπάτητο πρὸς τῆς γυναικός
ἰκών γε εἶναι.] Hæc sunt verba Procopii in *Histor. Ar-
can.* cap. i. ubi de Belisario sermo est. Ita locu-
tus est Procopius in Gothicis, lib. ii. p. 216. Ἐγὼ
μέν τοι όν τοτε διὰ τὴν ὑμετέραν ὀλιγωρίαν ὃδε ὑμᾶς
ἀπολίσαιμι ΕΚΩΝ ΓΕ ΕΙΝΑΙ. Item Julianus in
Epist. ad Jamblichum. Τὶς ἀν ΕΚΩΝ ΕΙΝΑΙ ταῦτα
δέ αιτο, ἐὰν μὴ Θράξ τις ή καὶ Τηρέως αντάξιος; Confer
nos ad Suid. ii. p. 80.

ΕΚΤΕΤΟΞΕΤΣΘΑΙ. ἐκκεκενῶσθαι. ἀνηλῶσθαι. ἀπὸ με-
ταφορᾶς τῶν ἐν τῇ τοξείᾳ ἀναλισκόντων τὰ βέλη. Αριστοφάνης
Πλάτω. Τὸν ἐμὸν ἥδη νομίζων ἐκτέτοξευσθαι Βίου.] Ad
hunc locum Comici nonnulla scripserunt tum
Bosius, tum Bentleius. Sed metaphora satis ma-
nifesta est. Quod et recte observavit Scholiares.
Vulgatam autem lectionem, quod viros doctissi-
mos fugit, agnoscit Nicetas in Proœmio. Ἐπεὶ καὶ
ἄλλατοι ἰούσατο δόπτειν, θυτοὶ καὶ ἐπίκηροι γερονότες, καὶ
τάλαι τὸ ΖΗΝ ΕΚΤΟΞΕΤΣΑΝΤΕΣ, ὅσας παρειλήφει
τὸ ισορεῖν. Ad Aristophanem manifesto respexit
Nicetas.

EMOI τ' ἐπισολαί. ἐπαρθεὶς ή χαυνωθεὶς, ὃν ὁδεὶς ἔγρα-
ψεν ὑψηλοτέρας τὸ Καπανέως.] “Fragmentum hoc est
“mutilum et corruptum, ex quo proinde vix
“sensem aliquam elicere potuimus.” Kuster.
Scribendum, Έμοὶ τ' ἐπισολαὶς ἐπαρθεὶς ή χαυνωθεὶς, ή
καὶ κενφωθεὶς ἔγραψεν ὑψηλοτέρας Καπάνεως. Quomodo
recte legitur apud Nostrum v. Υψηλοτέρας. Sunt
autem hæc verba, ni fallor, Juliani. Quod et
res et stilus indicat.

40 CURÆ NOVISSIMÆ

ΕΝΔΙΑΕΙ. ἔνεσι. διατρίβει.

—Ομμασι μένοις

Θέλγομαι, οὓς ἐλπὶς μείλεχος ἐνδιάει.]

Fragmentum hoc est pars Epigrammatis, quod legitur in Anthol. lib. vii. p. 594.

ΕΝΕΩΧΜΩΣΕ. νεωσὶ κατεσκεύαστεν. πλλοίωσεν. Εκαινοποίησιν.] Appian. Bell. Civil. lib. i. p. 615. Χρόνος τε ἐπελθὼν ΕΝΕΩΧΜΩΣΕ τάντα. Ad hunc locum respexit Suidas.

ΕΝΕΙΣΑ. ἐμβαλλεται.

Σαρκὶ τὸν ἐκ γενύνων σικρὸν ἴνεστα χόλον.]

Pentameter hic decerptus est ex Epigrammate quod integrum legitur apud Anthol. lib. iii. p. 349. Confer Nostrum infra v. Οὐτύτεροι.

ΕΞ ΑΜΑΞΗΣ. ὃ λεγομένη ἑορτὴ παρ' Ἀθηναῖοις Λήναια, ἐν ᾧ ἡ γυνὴζοντο οἱ ποιηταὶ συγχράφουσι τινὰ ἀσματα τὰ γελασθῆναι χάριν. ὅπερ Δημοσθένης εἰς αἰμάξης εἶπεν.] Hæc descripsit Suidas ex Schol. ad Aristoph. Equit. ubi legitur, μέχρι τοῦ ἀγωνίζονται ποιηταί. Quod in primis notandum.

ΕΞΕΛΟΦΙΖΕΤΟ. Ἡ δὲ γῆ ἐκ τῶν δικαιαρχιελόφων ἐξελοφίζετο.] Scribendum videtur, ἐκ τῶν αἰρχαίων ΕΔΑΦΩΝ ἐξελοφίζετο. Terra ex antiquis sedibus in altum tollebatur. Confer nos ad Suid. Emend. i. p. 142. ubi nonnulla ad hunc locum adnotavimus.

ΕΞ ΕΦΟΔΟΤ. εἰς τὴν παραχρῆμα. χωρὶς τόνε. Ός ἦγε μὴ εἰς ἰφόδε οἴον τε ἐξελεῖ τὴν Θεοδοσίην τόλιν, ἀναχώρει.] Hoc fragmentum depromptum est ex Mehandro in excerptis Hæschelii, p. 135.

ΕΠΑΛ.

ΕΞΗΡΤΙΣΘΑΙ. ἐτοιμάζεσθαι. εὐτρεπίζεσθαι. Καὶ ἵς παρασκευὴ ἔξηρτίσθαι τολέμει.] Scribendum, ἔξηρτῦσθαι. Polybius, lib. iii. cap. 18. Πυθανόμενος δὲ, τὸν τε πόλιν ὄχυρὰν εἶναι, καὶ ταῦθος αὐθιρώπων διαφερόντων εἰς αὐτὴν θήροισθαι, τῷρος δὲ καὶ ταῖς χορηγίαις **ΕΞΗΡΤΥΣΘΑΙ** καὶ ταῖς ἄλλαις παρασκευαῖς, ὑφεωρᾶτο μὴ δυχερῆ καὶ τολυχρόνιον συμβῇ γενέσθαι τὴν τολιορχίαν. Quare istud fragmentum, quod Suidas conservavit, Polybio adsignandum videtur.

ΕΠΑΛΖΕΙΣ, προμαχεῶντες οἱ τῶν τειχέων καὶ τῶν πύργων. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι.

Προβλὴς ὡς τις ἐπαλξεῖς ἀνέμβατος——] Fragmentum hoc est pars Epigrammatis, quod exstat in Anthol. Cephalæ Mischl. Lips. vol. ix. p. 691. cuius primum tetraстиchon subjiciam.

ΑΓΑΘΙΟΥ

Ἡ γραῦς ἡ Φθονερὴ παρεκέκλιτο γείτονι κύρη.

Δόχμιον ἐν λέκτρῳ ιῶτον ἐρεισαμένη,

Προβλὴς ὡς τις ἐπαλξεῖς ἀνέμβατος, οἵα δὲ ἐπ' ἥρι.

"Εσκεπε τὴν κύρην ἀπλοῖς ἐκταδίη.

Ita scribendus iste locus. Οἴτα δὲ ἐπ' ἥρι. velut verno tempore. quod et recte monuimus ad Suid. i. p. 50. Haud aliter locutus est, Xenophon. Hist. Græc. lib. iv. p. 526. Καὶ ἀναβεβήκεσσαν δὲ ἴχουτες, οἵα ΔΗ ΘΕΡΟΥΣ, σπιερία. Et quod; ut aestivo tempore, tenuibus induti pannis adscendissent. Atque ad hunc locum respxisse videtur Agathias.

ΕΠΕΝΤΡΥΦΗΣΑΝΤΟΣ. Καταπολαύσαντος. Ἔτερά τε ἡ αὐστὰ περὶ τὴν τὴν χρυσίαν παράληψιν καταυθαδισαμένη καὶ ἐπεντρυφήσαντος αὐτοῖς.] Hoc fragmentum legitur apud Menandrum in Excerptis Hæschelii, p. 140.

ΕΠΗΛΤΝ. ξένον. ἐποικον. Διαχρίνων τὸν ἔπηλυν λαὸν ἀπὸ τῶν ιγχωρίων.] Hæc sunt verba Josephi, Bell. Jud. lib. iii. p. 259.

ΕΠΙ δ' ἴγδεππον. ἐπεκτύπτε. ὥλην περισσὸν καὶ παρέλκον τὸ γ'. καὶ ἐν τῷ Ἐργάδηπος ὄμοιώς.] Respxit Suidas ad Homer. Il. A. 45.

— — 'Επὶ δὲ ἴγδεππον 'Αθηναίη τοι καὶ Ἡρ.

Ita scribendus videtur iste locus, ad quem consulendus Scholiafestes. Huc referendus etiam Etymologus: 'Ἐγδέππον. ἴδεππον' καὶ πλεονασμῷ τὸ γ' ἴγδεππον. Ita legendum. Confer Etymol. v. Ἀχάλλων. Eadem quoque opera sanandus Hesychius: Γδέππον, ἐψόφησε. Scribendum sine dubio, 'Ἐγδέππον.

ΕΠΙ ΑΣΠΙΔΑ καὶ βασιλίσκον ἐπιβήσῃ. οὐ μὲν γὰρ ἐνίσι θανατηφόρου ιὸν ὁ δέ καὶ τῇ θεᾷ λώπην ἐργάζεται.] Hæc sunt verba Commentatoris alicujus ad Psalm. xc. 13.

ΕΠΙΚΥΤΔΕΣΤΕΡΟΣ. ἐπικρατέγερος. ἐνδοξότερος. Τὸς Ρωμαίων ὁ Τύρχος ἐν τιμῇ πλείου ἐποιήσατο, ως καὶ κατὰ τὴν ἐπικυτδεσέραν ἀνακλίναι σιβάδα.] Hic locus legitur apud Menandrum-in Excerpt. Legat. Hæschelii p. 129.

ΕΠΙΣΚΗΨΩ. σημειώσομαι. ἐπιτίσω τὸν νῦν. Σοφοκλῆς.
"Τμῆν τε κοινὴν τὴνδ'" ἐπισκήψιω χάριν.]
Scribe, κοινῆ. quomodo recte legitur apud Sophoclem in Ajax. 568.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΑ. ραγολογίαν.—Κέκληται δὲ ὅτῳ διὰ τὸ τοῖς φύλλοις καλύπτεσθαι.] Respxit Suidas ad Abdian,

dian, sive Obadian, ver. 5. Καὶ εἰ τρυγηταὶ εἰσῆλθον
πρὸς σὲ, ἐκ ἀν υπελείποντο ΕΠΙΦΥΛΙΔΑ. Huc egre-
gie facit Simocatta, lib. vii. p. 171. Ὁ δὲ Πειρά-
γασος ἐπὶ τὰς τῷ ποταμῷ διαβάσεις γραποτείνεται, καὶ ταῖς
ὑλαῖς ΕΓΚΡΥΠΤΕΤΑΙ, οἵα τις ΕΠΙΦΥΛΙΣ αἴθεωρτος.
V. etiam lib. II. c. 12.

ΕΠΙΡΡΑΠΙΖΩΝ. καλυών. Ὁ δὲ γράψει τῇ ἀπειλῇ μόνη τὸ
ἀκέλευσον ἀντεῖ, καὶ τὸ υφ' ἑαυτῷ βάλεσθαι τὴν πράξιν, ἐπιρ-
ραπίζων ἄρα ἐκεῖνος.] Hic locus qui ab interpunc-
tione laborat, ita vertendus est. Ille vero hominem
ignominia afficit, verbis solummodo temeritatem ejus et
contumaciam reprimens et retundens. Græca ele-
gantiora sunt. ἐπιρραπίζων ἄρα ἐκεῖνος. reprimens ille
quidem et retundens. Ista est vis τῷ ἄρα. quod nos-
tres interpretes fecerimus. Ceterum ita locutus est
Themistius, *Orat.* 10. Καὶ ὡδεῖς ὁντεῖς Κινεάς πόρρωθεν
ἀντεῖ ΤΗΝ ΑΠΛΗΣΤΙΑΝ ΕΠΙΡΡΑΠΙΖΩΝ. Athene-
næus, lib. v. p. 219. Τοὺς γὰρ τὰ τοιαῦτα πυνθανομένες
εὐσόχως ΕΠΙΡΡΑΠΙΖΕΙ ὁ Θεός. Dion. Halicar. *Antiq.*
Rom. i. 59. Πυρὸς ἀυτομάτως ἀναφθέντος ἐκ τῆς νάπης,
λύκον μὲν κομίζουσα τῷ σόματι τῆς ξηρᾶς ὕλης, ἐπιβάλλειν
ἐπὶ τὸ πῦρ ἀετὸν δὲ προσπετόμενον ΑΝΑΡΡΙΠΙΖΕΙΝ τῇ
κινήσει τῶν πλευρῶν τὸν Φλόγα· τύτοις δὲ ταναντίχ μηχα-
νωμένην ἀλώπεκα, τὴν ψρὰν διάβροχον ἐκ τῷ ποταμῷ Φέρυσαν,
ΕΠΙΡΡΑΠΙΖΕΙΝ τὸ καιόμενον σῦρ. Qui locus ele-
gantissimus est. Hinc Ἐπιρραπισμὸς. a RAP upon
the knuckles. Polybius ii. 64. Μὴ δυνάμενον ἀυτὸν υπο-
φέρειν τὸν ΕΠΙΡΡΑΠΙΣΜΟΝ τῶν ὄχλων, ἐξελθεῖν καὶ διακιν-
δυνεῖσαι τοῖς παρθεσι. ΕΠΙΡΡΑΠΙΣΙΝ vocat Ion apud
Athenæum, de quo nos in *Epist. Crit.* p. 113.
Quod perinde est. Confer cl. Abresch. *Lect. Aristænet.* p. 195. ubi de hoc loco Suidæ ita agit, ut
multa agendo nihil proficiat. Qui mos istorum

hominum est. Ceterum hoc fragmentum, quod haud alibi legitur, Eliani esse videtur, qui ita locutus est apud Nostrum infra v. Παλαμναῖος. Ὁ δὲ πρὸ τῆς ἐξ τὸς τολεμίου συμπλοκῆς, ὡς εἶδεν ἀπόλλυμένον οἱ τὸν λεων, ἐνετολμήσατο κακὸν κακῷ μείζον τὸ παλαμναῖος ΑΡΑ ΕΚΕΙΝΟΣ σείσαι.

EPHMATA. τὰ Θρέμματα. ς Ἔρημα, ποιητικῶς.]
Hæc nauci non sunt. Scribe, "Ἐρημα, τὰ Θρέμματα.
Respexit Suidas ad Homer. Il. E. 140.

—τὰ δ' ΕΡΗΜΑ φοβεῖται.

Ad quem locum consulendus Scholia fest. Confer et Etymolog. v. Καλλιέρημα. Huc referendus est Hesychius : "Ἐρημα, αφύλακτα. Quod in primis notandum.

ΕΤΑΓΗΣ. καλῶς περιπημένος.

Πιερικὰν σάλπιγγα τὸν εὐαχέων βαρὺν ὄμνων
Χαλκευτὰν κατέχει Πίνδαρον ἀδε κόνις.]

Legendum suspicabar, εὐαχέων βαρὺν ὄμνων. Quod jampridem monuimus in *Epist. Critica*. quæ omnino consulenda est. Sed obstat vir doctissimus in *Observ. Philolog.* p. 89. qui ita habet : " Mirum est cl. Toupium in *Epist. Crit.* p. 144. co- gitasse de voce εὐαχέων in Epigrammate mu- tanda in εὐαχέων. ut hymni numerosi dicti fue- rint εὐαχεῖς, sive εὐηχεῖς ὄμνοι. Sed a illud Do- ricum ex natum cum producatur, fatebitur vir legum metricarum peritissimus, in ista sede versus vocem εὐαχέων locum non reperire." Hem ! hoc est sapere scilicet. Atqui, mi homo, vox εὐαχέων est molossus. Quod metrices peritis satis notum. Sed omnes, qui habent citharam, quod aiunt, non sunt citharoedi. Nam quæ vir

iste

iste ad Suidam et Athenæum, ut nostra Paulina taceam, adnotavit, futilestima sunt, et ab homine profecta, qui nihilo plus vidit in *Antiphaneis*, quam Joannes Clericus in *Menandris*. Sed de hoc viderit cl. Valckenarius. Nos in hujusmodi titivilitiis immorari nolumus.

ΕΤΑΓΟΡΑΣ. Λίνδιος. ἴσορικής. ἔγραψε βίον Τιμαγένης, καὶ ἑτέρων λογίων ζητήσεις, κατὰ γοιχεῖον.] Ήαε male distincta sunt. Quod interpreti fraudi fuit. Scribe, ἔγραψε βίον Τιμαγένης καὶ ἑτέρων λογίων. Ζητήσεις, κατὰ γοιχεῖον. Scripsit vitam Timagenis et aliorum doctorum virorum. Questiones, ordine alphabeticō. Ζητήσεις sive Ζητήματα Grammaticorum satis nota sunt. Confer Suid. infra v. Σωτηρίδας. Ceterum de Timagine isto vide quæ scripsimus ad Suid. v. Τιμαγένης.

ΕΥΒΟΤΛΟΣ. Κῆτλιος, Ἀθηναῖος, νῦν Εὐθράνορος, κωμικός. ἐδίδαξε δράματα ρό. οὐ δὲ κατὰ ῥά Ολυμπιάδα, μεθόριος τῆς μίστης κωμῳδίας καὶ τῆς παλαιᾶς.] “ Menagius “ ad Laertium, ii. 601. recte monuit legendum “ esse Σφύτιος; a Σφύτος, quod erat nomen populi “ Attici, tribus Acamantidis, ut ex Grammaticis “ constat.” Kuster. Fallitur uterque, tum Mena-
gius, tum Kusterus. Suidas infra: Κῆτλοι. δῆμος τῆς Λεοντίδος. Quocum faciunt Harpocratio et Photius in Lexico inedito. Hinc Eubulus oriundus, et proinde Κῆτλιος appellatus. quod verum. Confer Joan Meursium de *Pop. Atticæ*, p. 52. Fuit autem Eubulus, comicus, homo in arte sua celeberrimus, comœdiæ nec veteris, nec sequioris scriptor, sed inter utramque scilicet. Scripsit plurima, in quibus fabulam Κέρωντες inscriptam. Eam lau-
dat

dat Athenæus, lib. x. p. 417. et lib. xiii. p. 567.
ubi quæ male divulsa sunt, ita redintegraveris.

Κόρινθον ἥλθον· ἕδεως ἵνταῦθά πως
Λάχανόν τι τρώγων "Ωκιμον διεφθάρην,
Κάνταῦθα κατελήρησα τὴν ἔξωμίδα.
Μετὰ ταῦτα Θύβας ἥλθον· ἐπὶ τὸν υὔχθ' ὅλην
Τὴν θ' ἡμέραν δειπνυσσι, καὶ κοπρῶν ἔχει
Ἐπὶ ταῖς θύραις ἔκαστος, ἐπὶ πληρεῖ βροτῷ.
Οὐκ εἰς μεῖζον ἀγαθὸν, ὡς χιρητιῶν,
Μακρὰν βαδίζων, πολλὰ δὲ ἰσθίων ἀνηρ,
Δάκνει τὰ χεῖλη, παγγίλοιος τ' εἰς ἴδειν.

Locus elegantissimus, primum notanda Comici
ἀρφιβολία. *Ocimum* est nomen oleris, est et nomen
meretricis, quod Grammaticis notatum. Corin-
thus autem meretricibus infamis. deinde vide
illud, κατελήρησα τὴν ἔξωμίδα. quod interpretes
elusit. Καταληρεῖν, sive καταληρῦν τὴν ἔξωμίδα, est pe-
nūlam ληροῖς ornare, ut καταχρυσῖν auro ornare. Sunt
autem Ληροὶ penularum, sive tunicarum ornamenta.
Hesychius: Ληροὶ, τὰ περὶ τοῖς γυναικείοις χιτῶσι κε-
χρυσωμένα. Photius in Lex. MS. Ληροὶ, κόσμος γυναι-
κείος χρυσῆς. Lucianus in Lexiphane. Ἔγὼ ληρόν
τινὰ ἐκρότην καὶ ἐλλόβια καὶ πίδας τῇ Συγαλῃ τῇ ἐμῇ. Vox
occurrit etiam apud Hedylum in Epigrammate,
de quo nos ad Suid. v. Ληρεῖς. *Leria* vocant La-
tini. Festus, *Leria*, ornamenta tunicarum aurea. Est
et Καταληρεῖν delirare, sive rem ludo nūgisque disper-
dere. Nos Angli, to trifle away. Quod hominum
otiosorum et male feriatorum est. Julian. Epist.
ad Basiliūm. Ταῦτα ἴσως κατηδαλέχησά σε καὶ ΚΑΤΕ-
ΑΗΡΗΣΑ παθόν τι βλαχῶδες. Atque hinc intelli-
gendas Eubulus, qui παίζει non sine gratia, sive
in verbo ludit, quod Comicis solenne est. Quat-
sc.

sequuntur planiora sunt. quod vero in versu penultimo legitur, non intellexerunt interpretes. Aliud est μακρὰ βαδίζειν, aliud μακρὰν βαδίζειν. quod omnino tenendum. Μακρὰ βαδίζειν est latis passibus incedere. quod ex Homero notum. Μακρὰν βαδίζειν est longam ire viam. quod homini cibis onusto et cacaturrenti δύσφορον imprimit moleustum est. Plutarch in Mario. Οἰκίαν ἐδείματο τῆς ἀγορᾶς ὡλησίον, τὺς θεραπεύοντας ἀυτὸν ἐνοχλεῖσθαι μὴ βιλόμενος ΜΑΚΡΑΝ ΒΑΔΙΖΟΝΤΑΣ. Atque hinc παγγέλοιον vocat Comicus. homo χειρῶν et labra admordens est res jocosa et ridicula scilicet. Cl. Casaubonus παγγέλας, legebat. Sed aliud est παγγέλας, aliud παγγέλοιος. de quo cl. Petavius ad Juliani Cæsares. Sed haec ludicra et festiva sunt.

ΕΤΗΜΕΡΗΣΑΝΤΟΣ. Ἄπεριδης. Τῷ σφῶν αὐτῶν βασιλεῖ ἐγκαλεῖν, οἵς εὐημέρουσεν ἐν ταῖς τῷ ἡλίῳ συσμαῖς, καὶ ταὶς ἐγκλήματα ἐπιφέρειν.] Vox excidit. Scribendum, iō' οἵς εὐημέρουσεν. Regi vitio vertere, quod ad occidentem rem feliciter gessisset. Menander in Excerptis, p. 82. Καὶ τὰ, ΕΦ' ΟΙΣ Ἀρμαῖοι προσεγκαλοτεῖν, τὸ διαθησόμενος. Poteris etiam legere, ὃς εὐημέρουσεν. Sed illud verum. Verbum autem Εὐημέρου ita usurpat Priscus in Excerptis, p. 57. Συμβεβήκει δὲ τὸν Ἀρμάτον, ΕΤΗΜΕΡΗΣΑΙ μὲν ἐν τῷ ἀρδὸς ἐκείνης παλέμῳ, νοσήσαντα δὲ τελευτῆσαι τὸν βίον. Confer nostrum v. Ἰππίας. et cl. Kuster. ad locum.

ΕΤΘΗΛΗΜΟΝΑ μόχον.

* Αἳτι καταβρύκοντα τὸν εὐθηλήμονα μόχον.]

Hexameter iste est pars Epigrammatis, quod integrum exhibuimus supra v. Ἀπέτισεν. Ceterum ut

ut Epigrammatista εὐθηλύμονα μόχου, sic Æschylus apud Athenæum, lib. ix. p. 375. χοῖρον εὐθηλέμενον.

*Εγώ δὲ χοῖρον καὶ μάδ' εὐθηλύμενον

Τόνδ' ἐν ΓΝΑΘΟΤΝΤΙ κριβάνῳ θήσω. τί γὰρ

*Οἴφοι γένοιτ' ἀν αὐδῇ τοῦδε βίλτιον;

Ita scribendus iste locus, in quo magnus Casaubonus frustra laboravit. Æschylus in Choer. 323.

————Φρόνημα τῷ

Θαυμόντος καὶ δαμάζει

ΠΤΡΟΣ καὶ μαλεξά ΓΝΑΘΟΣ.

Ubi consulendus Scholia fest. Confer etiam Æschyl. Prometh. 368. et Homer. in Camino 13. qui huc apprime facit.

ΕΤΛΟΓΗΣΑΙ. ἵπαινόσαι, ὑμηῆσαι, ἴγκωμιάσαι. [Η ψυχὴ αὐτῷ ἐν τῇ ζωῇ αὐτῷ εὐλογηθήσεται.] Hæc leguntur apud Psalmographum. xlviij. 19.

ΕΤΠΟΡΙΣΤΟΝ. εὐχερῶς πορεύμενον. Λέγεται γὰρ ὡς παρὰ Τέρενοις ὡς εὐπόριτον χρῆμα ὁ σίδηρος.] Hæc sunt verba Menandri in Excerptis Hæschelii, p. 127.

ΕΥΠΡΟΣΩΠΟΣ. εὐπροσήγορος. Σοφοκλῆς.

*Ἔπις Τελαμῶν, σὸς πατηρ ἐμὸς θ' ἄμα

Δέξαιτ' ἀν εὐπρόσωπος——]

Scribendum, tum sensus, tum metri gratia,

*Η τῷ με Τελαμῶν——

Quomodo recte exhibet noster Suidas, v. Ποι.

Quod imprimis notandum. Confer Schol. Baroc.

ad Sophocl. Aj. 1027. et Emendat. nost. i. p. 160.

Atque hic, quia de Ajace agitur, nequeo mihi temperare, quin insignem locum Sophronis, qui viros doctissimos elusit, restituam. Est autem apud

apud Demet. Phalereum in libello pulcherrimo
Περὶ Ἐρμηνίας, cap. 147. Σώφρων δὲ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῷ
ὄμοισι εἶδες Φοῖτι· Θάσαι δέ σα Φύλλα καὶ κάρφες τοῖς παῖδες
τὰς ἄνδρας βαλλίζουτι· οἵσιν τερ φαντὶ φιλατεὺς Τρῶας τὸν
Αἴαντα τῷ πάλῳ. Rescribendum omnino: Οὗτον τερ
Φαντὶ φιλα τὰς Τρῶας τὸν Αἴαντα EN ΤΩΙ ΑΙΓΑΙΑΛΩΙ.
Respexit Sophron. ad Homer. II. p. 192.

Αἴας δ' ἔκειται μυμνεῖ· βιάζετο γάρ βελέεσσι.

Δάμνα μιν Ζηνός τε νόος, καὶ Τρῶες ἀγανοί

ΒΑΛΛΟΝΤΕΣ——

Nihil verius hac emendatione. Nimirum res in
littore Sigeio transacta fuit. de quo Ovid. Metam.
xii. 3. Hinc Sophron. ī τῷ αἰγιαλῷ. Atque hoc
respexit nescio quis in Epigrammate apud Anthol.
lib. i. p. 17.

ΑΔΗΛΟΝ,

Αἴαντας παρὰ τύμβον ἀταρβίτορο παραγάς
Φρῦξ, ἐπέων ΑΚΑΚΗΣ ἥρχει ἐπεσθολίη,
ΑΙΑΣ Δ' ΟΤΚ ΕΤΙ ΜΙΜΝΕΝ· ὁ δὲ ἀντιγέγυανεν ἔνερθε,
Μίμνειν δὲ ἐκ ἔτλη ζωὸς ἀποφθίμενον.

Vulgo legitur, metro repugnante, κακῆς. Sed
nostra lectio verissima et elegantissima est, ἀκάκης
ἐπεσθολίη, an innocent railery. Quod ex sequenti
hemistichio patet. Atque hinc intelligendum
illud Etymologi de Sophrone, v. Τρύπη. Τὸ ΑΚ-
ΑΚΟΝ τῆς γυναικείας ἐρμηνίας μιμητάμενος. Quod sim-
plicitate sua se commendabat. de quo, cl. Valcken.
ad Theocrit. Adonis. p. 200.

ΕΥΦΡΩΝ. Κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτῷ ἐγιν, Αἰχρά,
Μεταί, ΣυνέΦησι, Θεωροί.] Laudatur etiam Euphron.
in Αδελφοῖς Athenæo, lib. ix. p. 379. cuius versi-
culos, qui admodum venusti sunt, hic integros

il mutandam. Respexit Sophron ad suam et
ante Agnes, quem memorat Actio Argonauti ad
Phœbus. πάλῳ ποιεῖται πρὸ πάλων.

et emendatos subjiciam. Nam quod vulgo legitur, tum mendosum, tum male distinctum est.

Πολλῶν μαθητῶν γενομένων ἐμοὶ Λύκε,
 Διὰ τὸ νοεῖν ἀεὶ τοὺς ψυχὴν ἔχειν,
 Ἄπει γερουσίας μάγειρος ἐκ τῆς οἰκίας
 Εὐ υἱοῖς δέκαι μπεὶ πολὺ πεντάτος.
 Ἄγις Ρόδιος ὥπληκεν ἰχθῦν μόνος ἄκρως.
 Νήρευς δὲ ὁ Χῖος ψύχρον ἥψε τοῖς θεοῖς.
 Θρίου τὸ λευκὸν ὁ νῦν Ἀθηνῶν Χαριάδης.
 Ζωμὸς μέλας ἐγένετο πρώτῳ Δαμπρίᾳ.
 Αλλαντας Ἀφθόνητος, Εὔθυνος Φακῆν,
 Απὸ συμβολῶν συνάγεταιν ἀριστίων πόρος,
 Οὗτοι μετ' ἐνείνυς τὰς σοφίστας τὰς πάλαι,
 Γεγόνασιν ἡμῖν ἐπὶ λαδεύτεροι σοφοί.
 Ἐγὼ δὲ ὄρῶν τὰ πολλὰ προκατειλημένα,
 Εὔρον τὸ κλέπτειν πρῶτον, ὡς τε μηδενα
 Μισεῖν με διὰ τοῦτο, ἀλλὰ πάντας λαμβάνειν
 Τούτοις δὲ ὄρῶν σὺ τέτο προκατειλημένον,
 Ιδιονέφευρηκάς τι, καὶ τοῦτο ἐξὶ σόν.
 Πέμπτην ἔθυον ἡμέραν οἱ Τίνιοι,
 Πολιοὶ γέροντες, πλὴν πολὺν πεπλευκότες,
 Λεπτὸν ἔριφον καὶ μικρόν. καὶ ἦν ἐκφορὰ
 Λύκῳ τότε πρεῶν, ἐδὲ τῷ διδασκάλῳ.
 Ετέρις πορίσασθαι δύντος ἔριφος παγκάστας.
 Τὸ γὰρ ἥπαρ αὐτῶν πολλάκις σκοπεύμενων,
 Καθεὶς κάτω τὴν χεῖρα τὸν μίαν λαθὼν
 Ερρίφας εἰς τὸν λάκκον ἵταμώς τὸν νεφρόν.
 Πολὺν ἐποίσας θόρυβον, ών εἶχε μεφρόν
 Ελεγχόν, ἔκπτον οἱ παρόντες ἀποσολῆ.
 Εθυσαν ἔτερον. τῷ δὲ δευτέρῳ πάνυ
 Τὴν καρδίαν εἶδον τε καταπίνοντες ἐγώ.
 Πάλαι μέγας εἴ, γενώσκε. τῷ γὰρ μηδὲν
 Λύκον διακεντῆς σὺ μόνος εὔρηκας τέχνην.

f. παλίν

118

Ita scribendus videtur iste locus, de quo multis disputavit cl. Causaubonus. Primum notandus Ζωμὸς μέλας. quod Lampriæ inventum. Lacedæmoniorum *ius nigrum* satis notum. de quo Plutarchus, Athenæus, alii permulti. Anaxandrides apud Athenæum, lib. vi. p. 242.

Λιπαρὸς τερπιταῖ Δημοκλῆς; Ζωμὸς μέλας
Κατωνόμασαι —

Alexis apud Athenæum, lib. iii. p. 124.

Ἄκτης τροφῆς δεῖ; τῆς καθ' ἡμέραν πάλιν
Γλιχόμεθα τῆς μάζης. εἰν λευκὴ ταρῆ
Ζωμὸν δὲ τάυτη μέλανα μηχανώμεθα.

sc. Att.

ταρ μάζαν.

ειν. Att.

Ita legendus uterque locus. in quibus frustra se exercuerunt viri eruditissimi. Huc referendus Antiphanes Athenæo laudatus, lib. iv. p. 143.

— 'Εν Δακεδαιμονίῳ
Γέροντας; ἐκείνων τῶν νόμων μεθεκτέον
'Εσίν. βάδις? ἐπὶ δεῖπνον ἐς τὰ Φιλίτια.
'Απόλαυε ζωμῷ· μὴ Φόρει τὺς μύγακας.
Μὴ καταφρόνει, μηδ' ἔτερος ἐπιζήτει καλὰ,
'Εν τοῖς δὲ ἐκείνων ἔθεσιν ἵσθι ἀρχαικός.

τρ / del. Att.

Ita scribendi sunt isti versiculi. Lacedæmoniorum convivia primum φιλίτια, deinde ob frugalitatem et parsimoniam φιλίτια dicebantur. Confer Joan. Meursium *Miscell. Lacon.* i. 9. Poteris etiam scribere, ἐς τὰ φιλίτια ἀπόλαυε ζωμῷ. Vide nos infra ad v. Θυροκοπεῖται. Sed illud opinor, verum. In iis quæ sequuntur apud Euphrönem, verbum deesse videtur. Sed nihil minus. Constructio est: Ἀφθόνητος ἀλλαντίας, Εὔθυνος Φακῆν, Ἐγὼ δὲ εὔρον τὸ κλέπτειν. Quare nihil hic supplendum cum Causabono.

Paulo

καν σοικεο — Αυτης τροφης δε της καθημεριν παζιν,
Γλιχομεθα μεν ταν μαζαν, ειν λευκη παρη,

Paulo infra inepte legebatur, ἐν τῇ ἐκφορᾷ τότε λευκομέρεων. quod magnus animadversor expedire non poterat. Nos veram lectionem sine controversia restituimus.

——— ἐν τῇ ἐκφορᾷ

ΑΤΚΩΙ τότε κρεῶν ὅδε τῷ διδασκάλῳ.

There was nothing for Lycus to filch, nor his master neither. Lycus est nomen viri qui coqui discipulus. Ejus meminit supra Euphron. Deinde recte, Πολὺν ἐποίσας θόρυβον. Magnum tumultum excasti, sive Nautas valde tumultuari fecisti. Demosthenes in Midiana. καὶ ΘΟΡΥΒΟΝ καὶ κρότον τοις τον ΕΠΟΙΗΣΑΤΕ. Quæ sequuntur denique lepidissima sunt,

——— τῷ γὰρ μὴ χανεῖν

Λύκον διακενῆς σὺ μόνος εὑρήκας τέχνην.

cujus proverbii meminit Simocatta ii. 17. Ἀπέις τοινυιν ἀγάλλων, καὶ τὸ δὲ λεγόμενον, τὸ τῷ λύκῳ παθών, κεναῖς γὰρ ἐκεχάνεις ἔλπισι. Respxit autem Coquus, idque festive admodum, ad discipulum suum **Lycum**. de quo supra. Atque hæc hactenus.

ΕΦΥΔΡΟΣ. "Τὸν ἐπάγων. Κολυμβηταῖς ἐΦύδροις.] Respxit noster ad Homer. Od. ff. Σ. 458.

——— Ἀυτὰρ ἄη, Ζέφυρος μέγας αἰνεῖ ΕΦΥΔΡΟΣ.

Ubi Schol. "Εφυδρος." "Τὸν ἐπάγων. Que sequuntur apud Suidam corrupta sunt, et ad hunc locum minus pertinent. Scribendum enim, Κολυμβηταῖς ζφυδροι. quomodo legitur apud Thucyd. iv. 26. Ἔστεον δὲ καὶ κατὰ τὸν λιμένα ΚΟΛΤΜΒΗΤΑΙ ΥΦΥΔΡΟΙ. Quem locum ante oculos habuit Suidas. Confer nostrum v. "Ζφυδρος. Atque hoc spectasse videtur

Arrian.

Arrian. *Exped. Alexand.* ii. 21. Ἀλλὰ καὶ ὡς ΤΦΑΛΟΙ
ΚΟΛΥΜΒΗΤΑΙ τὰς χοίνις ἀυτοῖς ὑπέτεμνον.

ΕΧΕΙΣ τι; ἐπὶ τῶν ἀγρευόντων πότοι ὅρνιν ἢ ἰχθῦν —
[Ἐχεις τι; ὁ δὲ γέρων Φοσὶ, Μαὶ τὸν Δῖ, ὃδεν ἔγωγε.] Ήας
descripta sunt ex Schol. ad Aristoph. *Nub.* 731.
ut recte observavit Kusterus. Locus autem Co-
mici, qui uno pede claudicat, ita auctoritate
Suidæ sustentandus est.

Σ. Ἐχεις τι; ΣΤ. ΜΑ ΤΟΝ ΔΙ' ὃδεν ἔγωγ;. Σ. ὃδεν
τάννι;

ΣΤ. Οὐδέν γε, ταλὴν ἢ τὸ τάννι ἐν τῇ δεξίᾳ.

ΕΨΙΑΣΘΩΝ. παιζέτωσαν.] Scribe, Ἐψιασθων. Ho-
mer. *Odyss.* P. 530.

— Θυρησι καθήμενοι ΕΨΙΑΑΣΘΩΝ.

Ubi Schol. Ἀντὶ τῷ Παιζέτωσαν. Ad hunc locum
respxxit Suidas.

ΕΨΙΑΤΙΜΟΝ. γνωσὸν παιζυσον.] Libri veteres,
γνωσικόν. quod male mutavit Kusterus. Hesych.
Ἐψιάτιμον, γυμνασικὸν, παιγνιῶδες. Neuter recte.
Sed utriusque facile subveniendum est. Repone,
Ἐψιάσιμον, γυμνασικὸν, παιγνιῶδες. Ut a γελᾶν γελά-
σιμος, sic ab ἐψιᾶν ἐψιάσιμος, Nihil verius. et no-
tanda vox. nam proba est et lexicographis ig-
nota.

ΕΙΠΕΡ. Ἄπακτον εἴπερ πότε ἀνθρώπῳ τινί λείπεται τὸ
ἰππηκόσας.] Scribendum,

Ἄπακτον εἴπερ δή πότε ἀνθρώπῳ τινί.

Quomodo recte legitur apud Aristoph. *Acharn.*
494. unde hunc Senarium deprompsit Suidas.

ΕΙΣΑΤΟ. ἡ φάντ. καὶ ὄμοιώθη. [Ὀμηρος.] Homer. Il. B. 791.

Εἴσατο δὲ Φθογγὴν τῆς Πειάμβρου Πολίτη
Ubi Schol. Εἴσατο, ΩΜΟΙΩΘΗ. Ad hunc locum
respexit Suidas. Ceterum huc imprimis facit
Schol. ad Homer. Il. M. 118. ΕΙΣΑΤΟ. ὄρυπσε, ση-
μαίνει δὲ τρία. Εἴσατο ἀντὶ τῆς ὄρυπσε, Εἴσατο γὰρ τῶν
ἐπ' αριστερά. Εἴσατο ἀντὶ τῆς ΕΦΑΝΗ, *Εἴσατο δὲ ὥσε ρινόν.
Εἴσατο, ἔγνω, Εἴσομαι εἶχε μὲν ὁ Τυδείδης. Habes tri-
plicem usum verbi Εἴσατο. Sed secundum ex-
emplum manifesto corruptum est. Nam vox ρινὸς
primam producit. Quare legendum,

Εἴσατο δὲ ὥσε PION — X

Quod de Cyclope dici videtur. de quo poeta Odyf.
I. 191.

Αὐδρί γε σιτοφάγῳ ἀλλὰ ΡΙΩΣ ὑλήνετι.

More like a mountain than like a man.

ΕΙΣΚΗΡΤΤΕΤΑΙ. Καλεῖται ὑπὸ τῆς κήρυκος.] Ηας
sunt verba Scholiaſtæ ad Aristoph. Acharn. 135.

H.

*Ηι. ὅπε. τοπικόν. *Ηι ἄμα μὲν τερεὸν, ἄμα δὲ χθαμαλὸν
το.] Confer nostrum v. Χθαμαλά. ubi auctior le-
gitur hic locus.

*Ηι νομίζεται. ὡς νενόμισαι ἐπὶ τοῖς νεκροῖς. ή ἀντὶ τῆς
ὅπε. *Ηι σὺ φιληδῶν ὥτως ἀρέσειν καὶ μένειν ἔγνως.] Re-
spexit Suidas ad Sophocl. Œdip. Col. 1598.

Αυτροῖς τέ νιν

*Εσθῆτι τὸ ἔξησκπταν, η νομίζεται.

Inno legendum, Εἴσατο δὲ ὥσε ρινόν —
x Od. E. 201.

Ad quem locum consulendus Scholia est. Quæ sequuntur mutila et corrupta sunt, sed facile instauranda. Nam partem faciunt Epigrammatis, quod integrum legitur apud Laertium in Xenophonte. de quo nos ad Suid. v. Φιληδῶν. Atque hinc corrigendus etiam Lexicographus nescio quis apud Montfauc. in *Bibl. Coislin.* p. 234. ubi nonnulla hujus Epigrammatis laudantur. Ceterum hac occasione restituendus Athenæus, lib. vii. p. 312. Ἀνδρέας δὲ ἐν τῷ Περὶ τῶν ψευδῶν πεπιστευμένων, ψεῦδος Φιτινοῖς τὸ μύροπινον ἔχει μίγνυσθαι προερχόμενον ἐπὶ τὸ τενάγωδες· οὐδὲ γὰρ ἐπὶ τενάγης ἔχεις νέμεσθαι, ΦΙΛΗΔΟΥΝΤΑΣ ΑΜΜΩΔΕΣΙΝ ΕΡΗΜΙΑΙΣ. Ita scribendus iste locus. Quod et adnotasse jam video illustrem Scaligerum. Atque hinc elucidandus Alciphro iii. 24. Καὶ φάλλεται κατατυλεῖται καὶ πρὸς τοῖς μυροπινοῖς ΦΙΛΗΔΕΙ. Distingue, καὶ πρὸς, τοῖς μυροπινοῖς Φιληδεῖ. *Fidibus tibiisque delectatur, et præterea in unguentiariorum officinis lubenter versari solet.* Procopius in *Gothicis*, lib. iv. p. 342. Ἐδεσά τε γάρ, καὶ οὐ εἴα χειδόν τι πᾶσα, ΚΑΙ ΠΡΟΣ, οὐ πολλὴ Ρωμαίων ἀρχὴ βασιλεῦσι περιβάχητος δυοῖν γέζουν. Confer cl. Wesseling. ad Herod. i. 63.

Ἡια. διστυλλάσσως, τὸ ἐπορευόμενον. Ἀρισοφάνης Ὁλκάσι
Ἐπὶ δὲ ιγνώμανον οἶπερ τῇ ἐπὶ ξύλα.]

Scribe, τῇ ἐπὶ ξύλα. Attici ἥια, Iones ἥια dicebant. Confer Etymol. v. Ἀπῆμεν. Est autem ἐπὶ ξύλα. sive ἐπὶ τὰ ξύλα. ad forum lignarium. Interpres non intellexit. Vide quæ scripsimus Appendic. in Theocrit. pag. 28. Atque hinc intelligendus videtur Aristophanes in *Equit.* 254.

—Kai

— Καὶ γὰρ οἴδε τὰς ὁδὸς

“Ασπερ Εὐκράτης ἔφευγεν εὐθὺ τῶν κυρηνίων.

Ubi recte Schol. Ἐπὶ τὰ κυρηνία. ad locum ubi furfures venum exponebantur. Hinc Eucreatem Κυρηνίωναλι vocat Comicus. de quo consulendus Scholiafestes. Dicitur autem εὐθὺ τῶν Κυρηνίων, ut εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων. Eupolis apud Polluc. ix. 47.

Περιῆλθον εἰς τὰ σκύροδα, καὶ τὰ κρόμμια,

Καὶ τὸν λιβανωτὸν, ΚΕΥΘΥ ΤΩΝ ΑΡΩΜΑΤΩΝ.

Atque hinc explicandus insignis locis Chamæleontis apud Athenæum, lib. ix. p. 374. Ἀναξανδρίδης διδάσκων ποτὲ διθύραμβου Ἀθηνῆσιν, εἰσῆλθεν ἐφ' ἵππῳ, καὶ ἀπίγγειλέν τι τῶν ἐκ τῆς ἀσματος. ἦν δὲ τὴν ὄψιν καλὸς καὶ μέγας, καὶ κόμην ἔτρεφε, καὶ ἐφόρει ἀλυργίδα καὶ κράσπεδα χρυσᾶ, τικλὸς δὲ ὡς τὸ ὥθος ἐπόιει τὶ τοιεῖτον τερπὶ τὰς κωμῳδίας. ὅτε γὰρ μὴ νικών λαμβάνων ἔδωκεν εἰς τὸν λιβανωτὸν κατατεμεῖν, καὶ εἰς μετεσκεύαζεν ὕσπερ οἱ τολλοί. Ubi εἰς τὸν λιβανωτὸν est in forum sive vicum, ubi thus et odores vendebantur. the spice-market. Dicitur autem ἔδωκεν εἰς τὸν λιβανωτὸν. he gave it to the grocer. ut ἔδωκεν εἰς γυναφεῖον. he sent it to the fuller. Ælian. Var. Hist. v. 5. Ἐπαμινώνδας ἐνα εἶχε τρίβωνα, καὶ αὐτὸν ῥυπῶντα εἰς ποτὲ αὐτὸν ΕΔΩΚΕΝ ΕΙΣ ΓΝΑΦΕΙΟΝ, αὐτὸς ὑπέμενεν οἶκοι δι' ἀπορίαν ἐτέρυ. Ad Eupolidem autem respexit Chamæleon.

ΗΓΕΤΗΣ. οἱ ἡγεμών “Ω δισταῖν ἀγέτα Θηροσύναιν.] Agathias in Epigram. Anthol. lib. vi. p. 570.

Σοὶ μάκαρ Αἰγίκιναμε παράκτιον εἰς τερπιωπάν

Τὸν τράγου ἐκ διστᾶς ἀγέτο Θηροσύνας.

Ex hoc loco flosculum suum decerpisse videtur Suidas. Recte autem Pana δισταῖν ἀγέτην Θηροσύναιν vocat,

vocat, quippe qui utriusque ἄγρας, tum marinæ, tum terrestris, præses habebatur. Confer nos infra v. *Ιδριας*, ubi geminum quid nostri lexicographi notavimus.

[ΗΔΗ τέρπη σύ.] Edit. Mediol. *[Ηδη τέρπη σύ.]* Quod verum et perspicuum. Confer virum doctissimum ad Euripidis *Hippolytum*, 1286.

Tί τάλας τοῖσδε συνάδῃ; Quod non erat sollicitandum. Vide *Animad. noſt.* in Schol. Theocrit. xi. 10. Eurip. *Rheſ. 958.*

[ΗΛΙΟΥΣ τὰ τέκνα ὑποκοριζόμενοι Φατίν οἱ γονεῖς.] Scribe, τὰ ἀρσενικὰ τέκνα. Quomodo recte legitur apud Artemidor. ii. 36. unde hunc locum descripsit Suidas.

[ΗΝΙΓΜΕΝΟΣ] μετὰ αἰνίγματος λεγόμενος. Αὐτόθι Φανερὸν ἔχων τὸν νῦν, ταρ̄ούσον οἱ χρηστοὶ λοξῶς ἐφέροντο, καὶ ποικίλως τως καὶ σοφῶς ἡνιγμένοι. οἷον ἄλλα μὲν λέγονται, ἄλλα δὲ νοῦνται. *[Scribendum, Οὐκ αὐτόθιν Φανερὸν ἔχων τὸν νῦν.]* Quomodo recte legitur apud Schol. ad Aristoph. *Equit.* 196. unde hunc locum decerpserit Suidas. Atque hinc vicissim emendandus Comicus apud quem male legitur,

Καὶ ποικίλως τως καὶ σοφῶς ἡνιγμένος.

Sed Suidæ lectio verissima atque elegantissima est. Huc facit Suidas v. Δέον. Καὶ τὸν Περικλέα, ἵνα μη γυμνῶς εἴπῃ, οὗτος ΑΙΝΙΞΑΣΘΑΙ. Quod verbum restituendum Theodoro Metochitæ *Hist. Rom.* p. 36. Edit. Meursi. Όμοιώς δὲ καὶ ὁ Λακᾶς ἐλθεῖν λέγων, ταῦτα τῷ Ματθαίῳ ἤνοι-

ΕΚΤΟ. Scribe, ταῦτά τῷ Ματθαίῳ ΗΝΙΕΑΤΟ. Et sic Lucas, cum venisse id est, appropinquasse, dicit diem azymorum, eadē cum Mattheo, sed minus clare, tradit.

ΗΝΟΡΕΗ. αἰδρεία.

[*"Αγγελλ' ἥνορένιν Κερπὸς Εχειρατίδα.*]

Pentameter iste est pars Epigrammatis, quod extat in Anthol. Cephalæ, p. 10. Confer etiam Kusterum infra ad v. Κρανεία.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΣ. βασιλεὺς Ρωμαίων.—Καὶ διὰ τὰς γιώργας τῇ καλυμένῃ Βαρινύσσου ποταμῷ εἰς τὴν πόλιν εἰσῆγε. [Hunc fluvium Bārinūssou vocat Nicephorus *Breviar.* p. 13. "Οπερ δὴ οἱ Σκλάβοι θεασάμενοι, ἵκ τῷ πόλαμῷ τῇ καλυμένῃ Βαρινύσσου ἀφώρησαν, Καὶ κατὰ τῆς πόλεως ἤσαν. Quæ sequuntur apud nostrum, Ο δὲ βασιλεὺς Ἡράκλειος χρήματα πλεῖστα καὶ χρυσὸν καὶ ἄργυρον καὶ λίθους πολυτελεῖς τέμπει, ἀπερ βρύχια γέγονεν ἐπὶ Σεργίῳ πατριάρχῃ, leguntur mutatis nonnullis apud Niceph. p. 9. Confer etiam Suid. v. Βρύχιος. Quod vero legitur supra. Πιθόμενος δὲ ἀποθανεῖν, ἐν τοῖς εἰς τὰ ἡρία παλατίοις διέτριψε, egregie illustrat Kusterus in *Addendis.* Huc respexit Procopius in *Hist. Arcan.* p. 70. Ἐν προαστίοις δὲ τοῖς ἐπιθαλασσίοις τὸ πλεῖστον τῇ ἔτει, καὶ νῦν ἔκινα ἐν τῷ καλυμένῳ ΗΡΑΙΩΙ διατριβὴν εἶχε. Ita scribendus iste locus, ad quem consulendum doctissimus Alemannus.

ΗΡΑΣΣΩΝ. ἕπον.

Αὐτὰρ ὁ πεπλασμένη μέγα τύμπανον ἔχετο χειρί.
[*"Ηραξεν. παναχῇ δ' ἵαχεν ἄντρον ἄπαν.*]

Hoc distichum est pars Epigrammatis, quod integrum dedit Kusterus. dedit et cl. Reiskius in Anthol. Cephalæ, p. 28. Recte autem Kusterus ἵχιθι χειρί. quod et agnoscit cl. Musgravii MS. Sed et scribendum, quod neuter vidit.

*Αὐτὰρ δὲ τεπλαμένη —————
Τύμπανον, quod manu tenebat, pulsavit.*

HPIA. τὰ ἐν τῇ γῇ μυήματα.

‘Ηνίκα δυσδάκρυτα κατὰ χθονὸς ἡρία τεύχω,

‘Ως ἀν αποφθιμένες κεῖθι δέμας μερίσω.]

Scribendum,

‘Ηνίκα σεῦ δακρυτὰ κατὰ χθονὸς ἡρία τεύχου.

Quomodo recte legitur in Epigrammate apud Anthol. lib. iii. p. 342, unde hoc distichon decerpit Suidas.

HPTO. οὐψετο. ηγείρετο. Τὸ δὲ χῶμα ἱπὲ τοσῆτον ὥρτο,
ὧς εἰπὶ ἴστοπέδῳ ἐπὶ τὰς ὁφρύας τῷ ἔρυς τὰ βλήματα ἰξι-
νεῖτο.] Scribe, ἀπὸ ἴστοπέδου. Locus ita vertendus
est: *Agger verò in tantam altitudinem excitabatur, ut
verticem montis coæquaret, quo factum est, ut tela facile
eo pervenirent.* Hic sensus loci est, quem minus
intellexit Kusterus. Plutarchus in Numa. Καὶ
κατακρύπτεται τὸ οἴκημα, γῆς πολλῆς ἄνωθεν ἐπιφορμένης,
ὧς ΙΣΟΠΕΔΟΝ τῷ λοιπῷ χώματι γενεσθαι τὸν τόπον.
Arrianus *Expedit. Alex.* iv. 30. Τῇ τετάρτῃ δὲ βιασά-
μενοι τῶν Μακεδόνων ἢ τολλοὶ, κατέχουν ὀλίγου γάλοφοι
ΙΣΟΠΕΔΟΝ τῇ πέτρᾳ.

HEKHMENON. κατεσκευασμένου, ἀσκῆματα γὰρ τὰ
εκεινάσματα.] Scribe, τὰ κατεσκευάσματα. Quo-

modo recte legitur apud Schol. ad Sophocl. *Elect.* 1221. ex quo hunc locum descripsit Suidas.

ΗΣΟ. κεῖτο.

[*Ἡσο κατ' ἡγάθεον τόδ' αἰάκτορον ὀσπὶ Φιεννά.*]

Hexameter iste est ex pars Epigrammati apud Reiskium in Anthol. Cephalæ, p. 11.

HTTON. Τῶν ἄλλων ἀπάντων ἥτιον μοι μέλει. ἀντὶ τῆς ἔδαφος.] Aristoph. *Plut.* 1119.

Καὶ τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἥτιον μέλει.

Ad hunc locum proculdubio respexit Suidas.

Z.

ΖΩΣΑΣ. ἐναργεσέρας. ἐκ ἀπολλυμένας. Σοφοκλῆς.

[*Ως τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς Ξυμφορὰς*

Ζώσας οἵω μάλιστα τῶν θυλευμάτων.]

Scribe, ΕΝΕΡΓΕΣΤΕΡΑΣ. quomodo recte legitur apud Schol. ad Sophocl. *Œdip.* Tyr. 43. unde hunc locum decerpfit Suidas. Idem mendum apud Synesium de Calvit. p. 67. **Αὐθρωπος δὲ, ἐπει.* μετείληφεν ἐναργεσέρας ζωῆς, γυμνός ἐστι τῷ πλείστῳ τῷ συμφυτοῖς φορτίκ. Scribendum, ΕΝΕΡΓΕΣΤΕΡΑΣ ΖΩΗΣ. Corrigendus hac occasione M. Antoninus, ix. 24. Παιδίων ὄργαν, καὶ παιγνια, καὶ παιευμάτια νεκρές βασάζονται, ὡς ἐνεργεσέρου προσπεσεῖν τὸ τῆς νεκριάς. Scribe, ΕΝΑΡΓΕΣΤΕΡΟΝ προσπεσεῖν. Quomodo recte legitur, xi. 7. Πῶς ΕΝΑΡΓΕΣ ΠΡΟΣΠΙΠΤΕΙ τὸ μὴ εἶναι ἄλλων βίος ὑπόθεσιν εἰς τὸ φιλοσοφεῖν ἔτως ἐπιτήδειον, ὡς ταῦτη ἐν ᾧ νῦν ὁν τυγχάνεις. Sed haec verba non raro permittantur. Locus autem Sophoclis, qui viros

eru-

eruditissimos admodum exercuit, ad mentem
Triclinii ita rescribendus est:

Ως τοῖσιν ἐμπείροισι τῶν βολευμάτων
Ζώσας ὁρῶ μάλιστα καὶ τὰς ἔμφορδάς.

Θ.

ΘΕΟΣΤΔΗΣ. ὁ τὰς ιερὰς συλῶν. Ὁ δὲ Θεοσυλῆς γενό-
μενος, καὶ τὰς ἑδη τῶν θεῶν αὐτὰς ἐξ οὐθῶν ἀνασήσας, καὶ Φόνες
ἔργαστάμενος ἐναγεῖς.] Confer Suid. v. Ἀλώμενος. unde
hoc fragmentum nonnihil ampliari poterit.
Est autem proculdubio Aelianus. quod et res et
stilus indicat. Locum integrum, quomodo le-
gendum est apponam. Ὁ δὲ Θεοσυλῆς γενόμενος, καὶ τὰς
ἑδη τῶν θεῶν αὐτὰς ἐξ οὐθῶν ἀνασήσας, καὶ Φόνες ἔργαστάμενος,
ἐναγεῖς, λιπῶν τὴν πατρίδα καὶ ἀλώμενος τὸ ζῆν ἐτέλει.
Vulgo legitur, ἀλώμενος ἐτέλει. Non male Portus,
dicitur: quod et probat Kusterus. Sed vera lec-
tio est, ἀλώμενος τὸ ζῆν ἐτέλει. in exilio mortuus est.
Aelianus apud Suid. v. Ἀλῆται. Οἱ δὲ ὑπὸ Ρωμαίων
ἐκτριβέντες διεξάνθησαν, ἀλῆται δευρο καὶ ἐκεῖσε ΤΟ ΖΗΝ
ΤΕΛΟΥΝΤΕΣ. Ceterum notanda locutio, τὰς ἑδη
θεῶν ἐξ οὐθῶν ἀνασήσας. Deorum signa ex sedibus suis
excitare. Ita vertendus iste locus. quem inter-
pres non intellexit. Est autem ἐξ οὐθῶν ἀνασήσας
phrasis Herodotea. Ita enim locutus est Herodotus,
i. 15. Κιμμέριοι ΕΞ ΗΘΕΩΝ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν
Νομάδων ΕΞΑΝΑΣΤΑΝΤΕΣ ἀπικέατο ἐς τὴν Ἄσσην.
Deinde τὰς ἑδη θεῶν est deorum simulacra. Timaeus
in Lex. Plat. "Ἐδος, τὸ ἄγαλμα. καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἴδρυται
ad quem locum consulendus cl. Ruhnkenius.
Plutarch. in Aristide. Οὗτοι δὲ διαλλαγέντες ἐξεῖλον
ὑρδούχοντα τάλαντα τοῖς Πλαταιεῦσιν, ἀφ' ὧν τὸ τῆς Ἀθη-

νᾶς ἀνωκαδόμητον ΙΕΡΟΝ, καὶ τὸ ΕΔΟΣ ἵεταν, καὶ γραφαῖς τὸν ΝΕΩΝ διεκόσμητον, αἵ μέχρι τῦν ἀκμάζουσαι διαμένουσι. Qui locus insignis est. Callimachus apud Eusebium *Præpar.* iii. 8. de Junonis Statua lignea apud Samios.

Οὐπώ Σμίλιδος ἔργον εὑρίσκον, ἀλλ' ἐπὶ τεθμῷ

Δηναίν γλυφάνῳ ἀξος ποσθα σανίς.

*Ωδε γάρ ιδρύοντο θεὸς τότε. καὶ γάρ Ἀθήνας
Ἐν Λίνδῳ Δαναὸς λᾶαν ἔθηκεν ἔδος.

Ita scribendus videtur iste locus, qui viros doctissimos exercuit. Recte Σμίλιδος ἔργον. opus Smilidis. SMILIS est nomen artificis. Pausanias in Achaicis. "Εἰς γὰρ δὴ τῦτο τὸ ἄγαλμα ἀνδρὸς ΙΡΓΩΝ Αἰγαίης ΣΜΙΛΙΔΟΣ τῇ Εὔκλείδῃ. Idem infra: 'Εἰς τύτου δὲ ἀφίκετο Σμίλις, καὶ τὸ ἄγαλμα ἐν Σάμῳ τῆς Ἡρας ὁ τοιότας εἴνι ἔτος. Quocum facit Athenagoras Legat. cap. 14. Ἡ δὲ ἐν Σάμῳ Ἡρα ΣΜΙΛΙΔΟΣ χιττεῖς. Juno in Samo Smilidis manibus facta est. Ceterum Clemens in Protreptico Junonis Statuam non Smilidis sed Euclidæ scalpro factam esse dicit. Τὸ δὲ ἐν Σάμῳ τῆς Ἡρας ξόανον ΣΜΙΛΗ: τῇ Εὔκλείδῃ πεποιηθεῖς Ὄλυμπιχος ἐν Σαμιακοῖς ἴσορεῖ. Quare vide an versus ita constitui possit.

Οὐπώ σμιλίκ ἔργον —

Idem σμίλη et σμιλίον. Suidas: Σμίλη. ἔργαλτιον. ἐν Ἐπιγράμματι.

Καὶ ΣΜΙΛΑΝ δονάκων ἀκροβελῶν ΓΛΥΦΙΔΑ,
Καὶ Σμιλίον. Sed de hoc judicabunt eruditæ. Denique recte scripsimus, λᾶαν ἔθηκεν ἔδος. Lapidem posuit pro statua. Ut afferem pro Junone Samii, sic lapidem pro Minerva coluerunt Lindii. Nihil verius hac emendatione.

ΘΗΡΙΚΛΕΟΥΣ τέκνου. κύλιξ ἦν λέγεται πρώτος μερα-
μενσαί Θηρικλῆς.] Theopompus, Comicus, apud
Athenaeum, lib. xi. p. 470.

Χάρει σὺ δένδρο Θηρικλέας τιςὸν τέκνου.
Ad hunc locum proculdubio respexit Suidas.

ΘΗΣΣΑΝ. μισθωτικὴν. ἢ ἐυτελῆ. ἢ δυλικὴν τροφήν.]
Locus hic mutilus est atque ita scribendus : Θῆσ-
σαν. μισθωτικὴν. ἢ εὐτελῆ. ἢ δυλικὴν. Θῆσσαν τράπεζαν,
δυλικὴν τροφήν. Respexit autem Suidas, ut recte
observavit cl. Villoisonus, ad Euripidis *Alcestin*,
v. 2.

*Ω δώματ' Ἀδμήτει', ἐν οἷς ἔτλην ἴγω

ΘΗΣΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ αἰνέσαι, θεός περ ὅν.

Ubi Schol. Θῆσσαν τράπεζαν, θητικὴν δίαιταν.

ΘΡΟΝΟΣ——καὶ Θρόνος ἀνομίας, οἱ ἄδικοι κρίται.]
Psalm. xciii. 20. Μὴ συμπροσίσαι σοι ΘΡΟΝΟΣ ΑΔΙ-
ΚΙΑΣ. Hunc locum ante oculos habuit Suidas.

ΘΡΤΙΝΗ: ψιάθω. Καὶ διὰ τῦτο γυμνωθέντα αὐτὸν καὶ
θρυῖνη περιβληθέντα ψιάθω.] Confer Suidam v. Βρῆνος,
et v. Φεβραρίου. unde hic locus ampliari poterit.
Vide et quæ scripsit vir præstantissimus Petrus
Wesselingius *Probab.* cap. 29. ubi de hac fabula
agit.

ΘΥΡΟΚΟΠΕΙΤΑΙ. καὶ Θυροκόπος, ὁ τὴν Θύραν κόπιων.]
Synesius de *Insonm.* p. 138. "Οψις δὲ καὶ ἀκοὴ τὰς εἰσὶν
αἰσθήσεις, ἀλλ' αἰσθήσεως δργανα τῆς κοινῆς καὶ ὑπηρετίδες,
εἰς ταύλωροὶ τε ζών, διαγγέλλεσαι τῇ δεσποινῇ τὰ θύραθν
αἰσθητὰ, ύφ' ὃν ΘΥΡΟΚΟΠΕΙΤΑΙ τὰ ἔξωθν αἰσθητήρια.
Ad hunc locum respexisse videtur Suidas. Di-
citur

citur etiam Θυροκοπία, quam vocem usurpat Libanius in *Antiochico*. Καὶ ὁροσιόντες ταῦτα οἰκίαις, ΘΥΡΟΚΟΠΙΑΙ τε ἐχεῖντο, καὶ ἐρωτήσεις περὶ τῆς Ιερᾶς. quæ vox notanda. nam rarer est, et lexicographis ignota. Quod vero sequitur apud nostrum, Ἀριστομένης ὁ Αθηναῖος Θυροποιὸς ἐπεκλήθη, pertinet ad v. Θυροποιός. de quo Hesychius et noster Suidas v. Ἀριστομένης. Dicebatur autem Aristomenes Θυροποιός, ut Cleophon Τυροποιός. de quo Schol. ad Aristoph. *Ran.* 693. Fuit autem Aristomenes, Atheniensis, Comicus τῶν ἐπιδευτέρων, sive ex eorum numero, qui nec primi, nec secundi, sed paulo post floruerunt. Ejus dramata recenset Meursius in *Bibliotheca Attica*. Laudatur, ut alia taceam, ēν Διονύσῳ et in Γέρσῃ. Utriusque fabulæ meminit Athenæus, lib. xiv. p. 658. cuius verba apponam. Ἀλίπασαν δὲ κρεῶν μυημονεύει ὁ τῆς καμψίας τωιτής Ἀριστομένης ēν Διονύσῳ. Ἀλίπασα ταῦτα παρατίθημι σοι. Καὶ ēν Γέρσῃ. Ὁσρακον αλίπασον ἀπὶ τῶν Θεράποντ̄ ἐπεοθεῖεν. Ubi recte Athenæus, ὁ τῆς καμψίας ποιητὴς, *Comædiarum scriptor*. ut distinguatur ab altero Aristomene, qui Περὶ τῶν ωρῶν τὰς ιερεγίας. de iis quæ ad sacrificia peragenda pertinent, scripsit, et Ἀττικοποιόδιξ ab Adriano dicebatur. de quo Athenæus lib. iii. p. 115. Prior autem locus Aristomenis ita scribendus est.

‘Αλίπασα ταῦτα παρατίθημι σοι κρέα.

Posterior etiam leviter corruptus est. Legebatur non ita pridem vir doctissimus, Ὅσρεον αλίπασον. a pickled oyster. quibus scilicet servus nescio quis semper vescebatur. Sed fallitur vir bonus. Quin et in Trochaico concinnando imperitiam suam prodit homo αμυσέτατος. Nam dactylus in quinta fede

sede stare non potest. Locus autem Aristomenis ita constituendus est.

Οσακὸν

Ἄλιπασον αἷς τὸν θεράποντ' ἐπεσθίειν.

Idem autem ὄσακὸς et ἀσακὸς. Hesych. Ὅσακὸς, εἶδος καράβης. οἱ δὲ ἀσακὸν λέγοται. Athenæus, lib. iii. p. 105. Τὸν δὲ ἀσακὸν οἱ Ἀττικοὶ διὰ τὸ ὄσακὸν λέγοσι, καβάτηρ καὶ ὄσαφίδας. Dicitur autem ὄσακὸς ἀλίπασος ut δελφάκιον ἀλίπασον, de quo Eubulus apud Athenæum, lib. ii. p. 63.

Α δ' εἰς τὸ ἑδωδὴν πρῶτα καὶ ρώμης ἀκμὴν,
Καὶ πρὸς υγίειαν πάντα ταῦτ' ἑδαινύμην.
Κρέας βόειον ἐφθόν, ἀσόλοικον, μέγα,
Ἀκροκώλιόν τε γεννικὸν ὅπλα δελφάκι
Ἀλίπασα τρίχα—

Ita scribendus iste locus. Κρέας ἀσόλοικον est caro simplex, nullo artis lenocinio corrupta. ἡ τε φαρμακευμένον vocat Philemo comicus. Petronius cap. 141. Accedet hic, quod aliqua inveniemus blandimenta, quibus saporem mutemus. Neque enim ulla caro per se placet, sed arte quadam corrumpitur, et stomacho conciliatur averso. Notanda autem vox δελφάκι in fine versus. Sic solent nonnunquam Comici. Xenarchus apud Athenæum, lib. xiii. p. 569.

Αεὶ δὲ τετρεμαίνοντα καὶ φοβάμενον
Δεδιότα τ', εὐ τῇ χειρὶ τὸν ψυχὴν ἔχου-
τα. πῶς τοτ' ᾧ δέσποινα ποντία Κύπρις
Βινεῖ δύνανται, τῶν Δρακοντείων νόμων
Οπόταν ἀναμνησθῶς προσκινεῖμενοι.

Ita scribendi isti versiculi. de quibus nos non nihil ad Theocritum. Atque hinc vindicandus Antiphanes apud Athenæum, lib. vi. p. 224.

'Εγώ τέως μὲν ὠόμην τὰς Γοργόνας
Εἶναι τι λογοποίημα. πρὸς αὐτὸν δὲ ὅταν
Ἐλθω, τεπίσευκτούθινος. ἐμβλέπων γὰρ αὐτοῖς
τοῖς ιχθυοπώλαις, λίθινος εὐθὺν γίνομαι.

Ita scribendus iste locus, quem perperam sollicitarunt homines male feriati. Ἐμβλέπων αὐτοῖς ιχθυοπώλαις est solos piscarios aspiciens. *The sight of the fish-mongers only quite astonished me.* Illud autem γὰρ omnino retinendum est. Sed pueruli isti ad crepundia sua remittendi sunt.

I.

IATEIN. κοιμᾶσθαι. καὶ Ἐπιαύειν.

— Οὐδὲ ἐπιαύει

[*Ηἵστιν μογερῷ γῆραῖ τειρόμενος.*]

Hoc fragmentum est pars epigrammatis, quod legitur apud Reisk. in Anthol. Cephalæ, p. 20. Confer et cl. Kuster. ad v. Γαμψόν.

IDMONA. ἐμπειρον. καὶ Ἐπιέδμονα.

[*Τὸν κύνα τὸν τάσσης χρατερῆς ἐπιέδμονα θήρης.*]

Hexameter iste est pars epigrammatis apud Anthol. lib. 6. p. 546. Huc respexit Suidas supra: Ἐπιέδμονα. ἐμπειρον.

IDRIAΣ. ἐμπείρως. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι, Ἰδρίτης

[*Ιδρίτα καὶ γαῖης, ιδρίτα καὶ τελάγχευς.*]

Alexander in Epigram. Anthol. lib. vi. p. 566.

[*Πίγρης ὁρνίθων ἀπὸ δίκτυα, Δῆμις ὄρείων,*

Κλείτωρ δὲ ἐκ βυθίων, σοὶ τάδε Πὰν ἔθεσαν,

Συνὸν

Συνὸν ἀδελφειοί θήρες γέρας ἄλλος ἀπ' ἄλλης

ΙΔΡΥΤΑ καὶ γαῖς, ΙΔΡΥΤΑ καὶ πελάγευς.

Ad hunc locum manifesto respexit Suidas, sed ita ut aliam lectionem, eamque haud paulo meliorem, amplexus fuerit. Confer nos supra ad v.
'Ηγέτης.

ΙΕΜΗΝ. ἐπορευόμενον.

Ἐγθὺς γὰρ αὐτῷ κατόπιν ἐνθένδ' ἴεμπν.]

Hunc versiculum descripsit Suidas ex Aristoph.
Equit. 621. ubi Schol. Κατόπιν δὲ, ἀπίσθεν, οὐ μέτ' αὐτῷ
ἐπορευόμενον.

ΙΕΙΗ κατὰ λαιμόν.] Homer. Il. T. 209.

Πρὶν δ' ἔπιως ἂν ἵμοι γε φίλον κατὰ λαιμὸν ἴειν

Οὐ τόσις καὶ βρῶσις —

Ad hunc locum respexit Suidas.

ΙΜΗΤΟΝ. τὸ ἀντλητὸν. Ιμονιὰ γὰρ τὸ τοῦ ἀντλήματος
χοινίον. Οἱ δὲ Ἀσαροὶ ἐχώρουν ἵνα ὁ Δάνυεις ἔρρεις πο-
ταμός.

ΙΜΟΝΙΑ. Τὸ δὲ Φρέαρ, ἅτε ὄρεινὸν ὅν, κοῖλον ἢν καὶ βαθὺ,
ῶσε δεῖν ιμονιᾶς μακρᾶς.] Hæc male disjuncta sunt,
et non nihil interpolata, quæ ita una serie conti-
nuanda esse puto. Οἱ δὲ Ἀσαροὶ ἐχώρουν ἵνα ὁ Δάνυ-
εις ἔρρεις ποταμός. τὸ γὰρ Φρέαρ, ἅτε ὄρεινὸν ὅν, κοῖλον ἢν
καὶ βαθὺ, ὡσε δεῖν ιμονιᾶς μακρᾶσ. Abari autem ad Da-
nubium aquatum iverunt, nam puteus, utpote in monte
sit, cavus erat et profundus, unde longo fune ad
aquam bauriendam opus erat. Ita legendus et ver-
tendus iste locus qui Menandro, ni fallor, adju-
dicandus est. Quod ex excerptis Hæschelii pa-

tet. Notandum autem illud, ἴμονιᾶς μακρᾶς. Quo illuſtrandus Aristophanes in *Eccles.* 351.

'Αλλὰ σὺ μὲν ἴμονιάν τιν' ἀποπατεῖς —

Ubi Schol. Ταῦτα δὲ λέγει ὡς αὐτὸς μακρὰ ἀποπατῶντος
ἢ χέζουτος. Confer etiam Suid. v. ἴμονιάν ἀποπα-
τεῖν. Sed hæc paulo spurciora sunt.

ΙΟΤΗΤΙ. βυλῆσει. γυνώμη.

*"Ἄρτεμι, σῇ δ' ἰότητι γάμος θάμα καὶ γένος εἴη
Τῇ Λυκομήδειώ παιδὶ φιλαραγάλη.]*

Confer nos infra v. Λυκομήδειος. ubi nonnulla le-
guntur, quæ ex hoc loco emendanda sunt.

ΙΠΠΕΑΣ. εἰς τεθίουν τροκαλῆ. δηλονότι ἐνθα ἀν εὑημερῆ
τις. τὰ γὰρ ἵππικά ἐν τεθίῳ κρατεῖ.] Plato in *Theate-
fo*. Ἰππέας εἰς τεθίουν τροκαλῆ, Σωκράτη εἰς λόγυς τροκα-
λάμενος. Ad hunc locum respexit Suidas. Huc
facit Synesius, *Epist.* 155. Ἐπ' αὐτῷ δὴ τῦτο τροκα-
λῶ, ἵππουν εἰς τεθίουν, τῦτο δὴ τὸ τελόγυ, τροτρέπειν ἥγε-
μενος. Confer et Suid. v. Ἰππον.

ΙΣΧΕΤΩ, κατεχέτω. *[Ιώμενον δὲ μηδὲν ἥμας ἰχέτω.]*
“ Senarius hic lambicus cuius sit auctoris jam
non memini. In prioribus edit. repugnante
omnino metro versus, legitur δὲν cuius loco δὲν
reponere non dubitavi.” Kuster. Inepte Kuster-
rus. Versus enim satis fanus est. Illud autem
δὲ respiuit musa Attica. Quid quod neutra vox
hic locum habet. Respexit enim Suidas, quod
nemo vidit, ad Aristoph. *Equit.* 720.

K. Ιώμενον εἰς τὸν δῆμον. A. Οὐδὲν κωλύει.

Ίδε βαδίζει. μηδὲν ἥμας ἰχέτω.

Hinc Suidas emendandus est.

K.

K.

KAKA KAKΩΝ. Διοκλῆς Βάκχη Πλυνεῖ τε κακὰ τῶν κακῶν ὑμᾶς.] Scribendum videtur, Διοκλῆς Βάκχαις. Dioclis Bacchus laudat Suidas v. Διοκλῆς laudat et Pollux, x. 78. Καλεῖται μέν τοις ποδανιπλήρῳ καὶ παρ' Ἡροδότῳ μόνον ἀλλὰ καὶ ἐν Διοκλέν Βάκχαις.

Τρία τις, οὐ καλυψες ποδανιπλήρος, οὐ λέσης.

Ita scribendus iste versiculus. Deinde scribe,

Πλυνεῖ τε κακὰ κακῶν ὑμᾶς — —

Convitia multa in vos congeram.

Notanda locutio, κακὰ κακῶν. quomodo locutus est Sophocles *OEdip. Col.* 1234.

Γῆρας ἄφιλον ἵνα πρόπαντα

KAKA KAKΩΝ ΣΥΝΟΙΚΕῖ.

Item nescio quis apud Plutarch. *de Consol. ad Appollon.* p. 115.

Τοιάδε θυτοῖσι **KAKA KAKΩΝ**

Αμφὶ τε κῆρες εἰλεῦνται.

Confer etiam Sophocl. *Philoct.* 66. Idem autem κακὰ πλυνεῖ et πλυνῶ κακοῖς, quomodo locutus est Aristophanes ἐν Δαιταλεῦσιν apud Athenæum, lib. iii. p. 119.

Οὐκ αἰχνύματι τὸν τάριχον τύτονι

Πλύνων ἄπασιν ὅσα σύνοιδ' αὐτῷ κακά.

Quem locum non intellexit interpres. Menander apud Artemid. ii. 4.

**Ὕπη γὰρ κακῶς μη τὴν γυναικάχ' οὐτω λέγης,*

Τὸν πατέρα καὶ σὲ τές τε σὺς ἐγὼ πλυνῶ.

Si uxori meae sic maledixeris, patrem tuum, et te, tuisque probe lotos reddam. Confer cl. Kuster. ad

Aristo-

Aristoph. *Acharn.* 380. ubi de hoc verbo agit. Atque hinc emendandus Apuleius in *Apolog.* p. 86. Ed. Pric. Ceterum *uxor jam propemodum vetula et effata, totam domum contumeliis ABLUIT.* Quæ ex Menandro adumbrata videntur. Vulgo inepte legitur, *abnuit.* Hinc Πλυνόν τοιεῖν. Aristoph. *Plut.* 1062.

Πλυνόν με τοιῶν ἐν τοσέτοις ἀνδράσιν.

Quo respexit Pollux, vii. 38. καὶ τὸ λοιδορεῖν, τλύνειν. καὶ ΠΛΤΝΟΝ με τοιεῖς. Quod et recte observavit Jungermannus. Restituenda hæc vox Hesychio. Μονόξυλοις, τλάνοις. Scribe meo periculo, ΠΛΤΝΟΙΣ. Idem autem Μονόξυλος et Αὐτόξυλος. Sophocl. *Philoct.* 35.

Αὐτόξυλον γένεπωμα, Φαυλάργυρη τινὸς
Τέχνημα τάνδρος — —

Ubi Schol. Αὐτόξυλον ἔπωμα, τωτῆριον μονόξυλον. Recte autem scripsimus, τέχνημα τάνδρος. i. e. τὴ φαυλάργυρη τινὸς ἀνδρός. Nihil verius hac emendatione.

ΚΑΛΟΤΜΕΘΑ αὐτὺς. αὐτὶ τῷ, εἰς δικαστρίου ἀξομεν.] Scribe, Καλαμεθ' αὐτάς. Quomodo recte legitur apud Aristoph. *Eccles.* 859. unde hæc verba decerpit Suidas. Quæ sequuntur sunt verba Scholiaстæ, sed quæ hodie cum multis aliis desiderantur.

ΚΑΘΙΚΟΜΕΝΟΙ. Καθισάμενοι, Πολύθιος. Πάντες μὲν γὰρ οἱ βασιλεῖς καὶ φίλες προσαγορεύσοι καὶ συμμάχες κοινωνίσαντας τῶν αὐτῶν ἐλπίδων. καθικόμενοι δὲ πῶν τροφέων παραπόδας καὶ συμμαχικῶς ἀλλὰ δεσποτικῶς χρῶνται τοῖς τρισεῦ-

πιγεύσασι.] Scribe, Καθικόμενος, καθαψάμενος. Quomodo recte exhibet editio Mediolanensis. Noster supra: Καθίκετο, καθήψατο. Deinde scribendum, τὰς κοινωνίσαντας τῶν αὐτῶν ἐλπίδων. Denique recte, καθικόμενοι δὲ τῶν πράξεων. Quemadmodum legitur apud Polyb. lib. v. p. 623. Ἡν Φίλιππος εἰ μὴ πονθεῖσις ἀλόγως ἔφυγε, τῶν περὶ τὴν Ἰλλυρίδα ΠΡΑΞΕΩΝ μάλιστάν τοτε ΚΑΘΙΚΕΤΟ.

KAPPOΘΕΝ. ἀπὸ κρείτονος.] Damascius in Vita Iſidori apud Suid. v. Κάρρων. Ὁμηρος αὐτὸν κεκραγένας καταβάντα εἰς γένεσιν, ἐγὼ δὲ KAPPOΘΕΝ ἐνθάδε ἀφικόμην. Ad hunc locum respexit Suidas.

KATABALEIS. τολλῶν βελῶν βολὰς δεξαμενος.] Ad hunc locum ne verbum quidam Interpretes. Sed vox primaria corrupta est. Scribendum sine dubio: Καταβελῆς. Verbum, quod rarius est, usurpat Dionysius Halicarn. Antiq. Rom. ii. 42. Ἔξαιμος δὲ ὁν ἥδη καὶ ΚΑΤΑΒΕΛΗΣ ὁ Κάρτιος ὑπῆει κατ' ὄλιγον. At Curtius jam exsanguis et telis confosus pedetentim recedebat. Idem v. 24. Ἡδη δὲ ΚΑΤΑΒΕΛΗΣ ὁν, καὶ τραυμάτων πλῆθος ἐν τολλοῖς μέρεσι τῷ σώματος ἔχων. Atque ad hunc vel illum locum respexit videatur Suidas.

KATAGNONAI. καὶ γυῶναι ταῦτη διεπνοχέναι φασίν, ὅτι τὸ μὲν καταγνῶναι ἴδιας ἐπὶ διαβολῇ καὶ πονηρίᾳ λίγοσιν Ἀθηναῖοι. γυῶναι δὲ χωρὶς τῆς κατὰ προθέσεως, τὸ μαθεῖν. Καταγνὺς δὲν, οἵουει καταμαθὼν καὶ αἰσθόμενος.] Scribe, λέγοσιν οἱ παλαιοί. Quomodo recte legitur apud Schol. ad Aristoph. Equit. 46. unde hæc verba descripsit Suidas.

ΚΑΤΑΓΡΑΦΩΝ. ἀρομηθύμενος. ἀροξενῶν. Αἰλιανός.
 Ὁ τοίνυν Διονύσιος καταγράφων ἔσυτῷ λύτρᾳ ωλεῖσα ὑπὲρ
 τῆς κόρης, ἢ χρυσίον τάμπολυ, ἢν ἀπόλοιτο αὐτή.] Ἀeliani
 locus corruptus est, atque ita rescribendus: ἢ
 χρυσίον τάμπολυ, ἢν ΑΠΟΔΟΙΤΟ ΑΤΤΗΝ. Dionysius
 igitur ingens pretium pro redimenda puella sibi pollici-
 tus, aut magnam auri vim, si eam vendidisset. Ἀπο-
 δόσθαι est vendere, venum dare. Suidas: Ἀποδέσθαι.
 ωληται. Ἀelianus apud Suid. v. Προσέσθαι. Ἐσυτὴν
 ταραβάλλειν ἀνδρὶ ἀγνωτι, καὶ ὥσπερ ᾧνον τὸ κάλλος ΑΠΟ-
 ΔΟΣΘΑΙ. Huc eximie facit Xenophon. Hellen. vi.
 p. 589. Τῶν δὲ ἀνδρῶν συνέβη ἐκάστῳ τακτὸν ἀργύριου ἀπο-
 τίσαι, ωλὴν Ἀνίππε τῇ ἀρχοντος. τέτον δὲ ἐφύλαττεν, ὡς ἢ
 πραξόμενος τάμπολλα χρύματα, ἢ ὡς ΠΩΛΗΣΩΝ. Ce-
 terum hoc fragmentum nonnihil ampliari poterit ex Suida v. Κέφη. Locum integrum appo-
 nam, idque eo libentius, quod nostra emendatio
 exinde nonnihil lucis atque auctoritatis acquiret.
 Διονύσιος τένομα, ἔμπορος τὸ ἐπιτήδευμα, δολιχεύσας ωλ-
 κὲς ωλλάκις ωλεῖ, τεριβάλλεται ωλέτον εῦ μάλα ἀδρόν. καὶ
 πορρώτερω τῆς Μαιωτίδος ἐκκεφίσας, τῇ κέρδες ὑποθήροντος,
 ὠνεῖται κόρην Κολχίδα, ἢν ἐλπίσαντο Μάχλιες, ἔθνος τῶν
 ἐκεῖ βαρβάρων. Ὁ τοίνυν Διονύσιος καταγράφων ἔσυτῷ λύτρᾳ
 ωλεῖσα ὑπὲρ τῆς κόρης, ἢ χρυσίον τάμπολυ, ἢν ἀπόδοιτο ἀν-
 τήν. Ita concinnandus iste locus. Reliqua desi-
 derantur. Huc facit Apuleius *Metamorph.* lib. vii.
 p. 191. *Quin ego censeo deducendam eam ad quamquam civitatem ibique venundandam. nec enim levi prelio distrahi poterit talis astatula. Nam et ipse quosdam lenones cognitos habeo, quorum poterit unus magnis talentis, ut arbitror, puellam istam præstinare.*

ΚΑΤΑΚΑΣΑ. Κατωφερής.] Callimachus apud Etymol. v. Ψιθυρ.

Σκύλλας γυνὴ ΚΑΤΑΚΑΣΑ καὶ ψύθος ἔνομος ἔχεσσα. Ad hunc locum respexit Suidas. Confer nos infra v. Κρίκα.

ΚΑΤΑΛΑΛΩ. γενικῆ. Κατελάλησαν τῷ Θεῷ, καὶ εἴπον.] Hæc sunt verba Psalmographi lxxvii. 19.

ΚΑΤΑΠΕΣΩΝ. αὐτὶ τῷ φοβέμενῳ] Aristoph. Av. 89.

—Π. Ω διελότατον σὺ θηρίου
ΔΕΙΣΑΣ ἀφῆκας τὸν κολοιόν; Εἰπέ μοι,
Σὺ δὲ τὴν κορώνην ἐκ ἀφῆκας ΚΑΤΑΠΕΣΩΝ;
Ad hunc locum manifesto spectavit Suidas, atque hinc unice illustrandus est.

ΚΑΤΑΡΤΥΣΩΝ. παρασκευάζων, εὔτερπίζων. Σοφοκλῆς.

Ως πρός τι λέξων ἡ καταρτύσων μόλοι;]
Hic versiculus legitur in Sophocl. Edip. Col. 72.
ad quem locum consulendus Scholiastes.

ΚΑΤΑΤΕΙΝΟΜΕΝΟΣ. Καὶ κατατεινομένῳ ταῖς σρέβλαις ὑπὲρ τὸ κατεπεῖν τὰς συνεγνωκότας. οἱ δὲ ἐμπρίσαντες τὰς ὁδόντας, τὸ εἶχαν τῷ τυράννῳ γεγόνασι κρείττης.] Edit. Mediol. κατατεινομένῳ ταῖς σρέβλαις. Recte. Nam de uno atque altero hic agi videtur. Numerus autem dualis saepius fraudi fuit viris eruditis de quo nos ad Suid. I. p. 135. Succurrit jam locus Libanii Epist. 717. ad Modestum. ubi veram lectionem partim vidit, partim non vidit cl.

Dorvillius. "Αγε ἐν, τοίς τῷ δικῶν ἐπιειμένε. Ubi MSS. *Voss.* et *Reg.* δικῶν ἐπιειμόνε. Recte. Sed et legendum, τοίς τέτω δικῶν ἐπιειμόνε. Age vero, iſtos caſarum forenſium peritos reddas. Nam de duobus adolescentibus hic agitur, quos Modeſto commendat Libanius. Ceterum vocem KATATEINOMENOS usurpat Demoſthenes in *Olympiod.* p. 692. Καὶ ὁ ἄνθρωπος KATATEINOMENOS ὑπὸ τῆς βασάνις προσωμολόγησε καὶ τὰς ἴεδομήκοντα μνᾶς εἰληφέναι, Κόνων φελόμενος.

KATHIDOLESEXHESA SOT. ἀντὶ τοῦ, κατὰ σὲ ἐμακρολόγησα. [Φλυάρησα.] Julianus in *Epiſt. ad Basiliūm* p. 381. Ταῦτα ἵσως KATHIDOLESEXHESA SOT καὶ κατειλήρησα, παθὼν τι βλακῶδες. Ad hunc locum reſpexit Suidas.

KATHISCHYMMENOΣ.] Psalm. Ixxiii. 21. Μὴ ἀπογραφήτω τεταπεινωμένος καὶ κατηχυμένος. Huc ſpectaſſe videtur Suidas. Confer noſtrum v. Ἐπλεγμένου.

KATOΠTHES. ἐπιτηρήτης. Ἀλλά τις ἵτω κατόπιν ἀπαγγελίαν ἡμῖν σαφῇ τῶν ἐνεργήτων ποιησόμενος.] Hæc ſunt verba Josephi Antiq. *Jud. lib. xviii.* p. 907. ubi legitur, Ἀλλά τις προσίτω κατόπιν.

KATTTEI. εὐτρεπίζει. συρράπτει. Τὸν δὲ Βαράν τεσσαράκοντα χιλιάσι κατέλειπεν τὸν πόλεμον ἔλεγον.] Hæc ſunt verba Theophylacti Simocattæ V. 9.

KAXLHKEΣ. λίθακες ἐν τοῖς ὕδασι. Ήρεῖτο δὲ ὅποτου κάχληκος τῷ ἐμφερομένῳ τοῖς ἐδάφεσιν.] Hæc leguntur

tur etiam supra v. Ηροῖτο. Interpres autem non intellexit. Ita enim reddit, *Cepit autem tantum glareæ, quantum sufficeret sternendo pavimento.* Κάχλη ἐμφερόμεν^{Θεος} τοῖς ἑδάφιοι est glareæ sive calculi, qui in fundo fluvii circumferuntur. Sunt autem verba, ut videtur, alicujus commentatoris ad I. Samuel. xvii. 40. *And he chose him five smooth stones out of the brook.* Sed hoc hariolari est. Nostram autem interpretationem unice firmat Josephus *Antiq. Jud. v. 1.* cuius verba adscribam. Πορευτὸς ἔδοξεν ὁ ποταμὸς, τὴν μὲν βάθεα ἐπειχημένην, τὴν δὲ ΚΑΧΛΗΚΟΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΔΑΦΟΤΣ ΚΕΙΜΕΝΟΥ. Qui locus insignis est.

ΚΕΚΡΑΙΠΑΛΗΚΩΣ. ἦν Φραμμέν^{Θεος}.] Psalm. lxxvii.
65. Καὶ εἴη γέρθη ὡς ὁ ὑπνῶν Κύρι^{Θεος}, ὡς δυνατὸς καὶ
ΚΕΚΡΑΙΠΑΛΗΚΩΣ εἰς οἶνον. Ad hunc locum re-
spexit Suidas.

ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ——'Ανάχαρσις Σκύθης, ὁ Φιλόσοφος,
εὗρεν ἄγκυραν τε καὶ τὸν κεραμεικὸν τροχόν.] Scribe, τὸν
κεραμεικὸν τροχόν. *rotam figulinam.* Quomodo recte
legitur apud Laertium in *Anacharsi.* unde hunc
locum deprompsit Suidas.

KIKINNOΣ.

Ναι μὰ τὸν εὐέρωτα Τιμῆς Φιλέρωτα κίκιννον.]
Kusterus metri gratia scribendum putabat εὐέρω-
τον. Sed perperam. nam vera lectio est εὐπλόκα-
μον. Quomodo recte legitur in Epigrammate
I. 2 Meleagri

Meleagri apud Anthol. lib. vii. p. 586. unde
hunc hexametrum decerpit Suidas.

ΚΛΕΙΤΑΓΟΡΑ. ποιήτρια Λακωνική. μέμνηται δὲ Ἀρι-
στοφάντης ἐν Δαναίσι.] Hæc sunt verba Scholiaстæ ad
Aristoph. *Lyſifl.* 1239.

ΚΝΩΣΣΟΥΣΑΝ. καμαρένην. ἐν Ἐπιγράμματι.

Τὴν Φύλακα κνώσσουσαν ὑπέκφυγον——]

Hoc fragmentum est pars Epigrammatis, quod
exstat in Anthol. Ceph. *Miscell.* *Lips.* Vol. ix.
p. 693.

ΚΟΛΑΒΡΙΣΘΕΙΗ. χλευασθείη. Κόλαβρος
γὰρ καὶ Κάλαβρος ὁ μικρὸς χοῖρος. ἀντὶ τῆς ἀδενὸς λόγῳ
ἀξιος νομισθείη.] Dicitur κολαβρίζειν, κωλαβρίζειν et
καλαβρίζειν. quod postremum restituendum Athe-
næo, lib. viii. p. 364. Οἱ δὲ οὖν προσποιέμενοι Θεοῖς
Θύειν, καὶ συγκαλεῦτες ἐπὶ τὴν θυσίαν τὰς φίλας καὶ τὰς οἰ-
κειοτάτας, καταρρώνται μὲν τοῖς τέκνοις, λοιδορεῦνται δὲ
ταῖς γυναιξὶν, ΚΑΛΑΒΡΙΖΟΤΣΙ τὰς οἰκέτας, ἀπειλεῖται
τοῖς πολλοῖς. Ita scribendus iste locus, qui in-
signis est. Vulgo legitur, καλαμυρίζεσθαι. quod
magnum Casaubonum torsit.

ΚΟΜΠΩΙ. ἐπάρσει, κενοδοξίᾳ. Ἐστι τεκμηριῶσας ὡς
ὑπαινιτόμενος γῆν ἔχειν σιδηροφόρον, τῷ τοιῦδε κόμπῳ ἔχ-
εισαντο.] Hæc sunt verba Menandri in Excerptis
Hæschelii, p. 127. Confer etiam Suid. v. Ὑπαι-
νιτόμενος. ubi idem fragmentum legitur.

ΚΟΜΨΟΝ. περίτρανον. περίλαλον. πανηργον. ἀπατηγόν. πιθανόν τεχνικόν. ἔτι δὲ καὶ αγαθὸν καὶ σπεδαῖον. [Οὐ δέ τὸ τῶν εὐτυχημάτων καὶ Φέρων κομψὸν, αἰσχίσαις ὑβρεστὸν βαρρᾶμ ἐξεύθησε γυναικείᾳ ἵσθητι.] Edit. Mediol. τὸ τῶν αἰτυχημάτων. Recte. Τὸ τῶν αἰτυχημάτων κομψὸν est *fortuna ludum*. Interpretes non intellexerunt. Est autem depromptus hic locus ex Simocat. lib: iii. cap. 8. cuius verba apponam. Ταῦτα διαγνὼς ὁ Ὁρμισδᾶς, καὶ τὸ τῶν αἰτυχημάτων καὶ Φέρων κομψὸν, αἰσχίσαις ὑβρεστὸν βαρρᾶμ ἐξεύθηστι, γυναικείας ἵσθητας ἐπαθλα τῆς ἀδεξίας κληροδολήσας αὐτῷ. Hinc illustrandus atque supplendus noster Suidas.

ΚΟΣΜΟΣ. Αἰλιανός. Ή δὲ Κλεοπάτρα καὶ ἄλλα εἰργάστηστο ἀσεβείας ἔχόμενα, ἡ μοι σιγῶντι κόσμου Φέρει. τεττεῖν εὐπρέπειαν.] Respexit Aelianus ad Sophocl. Ajax. 295.

Γύναι, γυναιξὶ κόσμου ή σιγὴ Φέρει.

Huc facit Libanius in *Moroſo*, p. 310. Σὺ δὲ, εἶπον, εἴ μη ἐμὲ, ἀλλὰ καν τὸν σοφώτατον τωιητὴν αἰσχύνητι λέγοντα,

Γύναι γυναιξὶ κόσμου ή σιγὴ Φέρει,

Atque huc referendus Plautus in *Rudente*, iv. 4. Eo tacent, quia tacita bona est mulier semper, quam loquens. Huc spectat Menander apud Apostol. xxi. 16. qui ita emendandus est.

*Ω παῖ σιώπα, πολλά ἔχει σιγὴ καλά,

ΚΟΣΤΥΜΒΟΣ. χιτῶν κρεσσωτός.] Interpres Græcus Exod. xxviii. 4. χιτῶνα κοσυμβωτὸν vocat. quod perinde

perinde est. Callimachus in *Dian.* 12. Λεγω-
τὸν χιτῶνα. quem locum laudatErotianus in v.
Τὰ λέγνα. atque hinc emendandus Phalæcus in
Epigrammate apud Athenæum, lib. x. p. 440.

Κροσσωτὸν κροκέντα περιζώσασα χιτῶνα
Τόνδε, Διωνύσῳ δῶρον ἔδωκε Κλεψ,
Οὐνεκα συμποσίοις μετίπρεπεν· ίσα δὲ τίνει
Οὔτις οἱ ἀνθρώπων ἕρισεν ὕδαμά πω.

Ita scribendum istud Epigramma. Vulgo legi-
tur, χρυσωτὸν χιτῶνα. Sed nostra lectio verior et
elegantior. Deinde recte scripsimus ὕδαμά πω.
Vulgo legunt, ὃδ' ἄμα πω. quod et magno Ca-
saubono fraudi fuit. Nobisqum facit Theocri-
tus in Epigrammate.

Χειμερίης μεθύων ΜΗΔΑΜΑ τυχῖος ἦσε.
et Anacreon apud Hephaest. περὶ μέτρων. p. 40.

'Από μοι Θανεῖν γένοιτ'. ὃ γὰρ ἀν ἀλλη
Λύσις ἐκ τόνων γένοιτ' ΟΤΔΑΜΑ τῶνδε.

Ita scribendus iste locus. Ceterum notatur et
CLEO ut ὄφοφάγος, sive ὄφονος vorax. de qua
Hedylus in Epigrammate apud Athenæum, lib.
viii. p. 345. quod hic integrum et emenda-
tum subjiciam, nam quod vulgo legitur inqui-
natissimum est.

Η Δ Τ Λ Ο γ.

9. 'Οφοφαγεῖς Κλεψ, χατακύομεν. ήν δὲ Θελήσης
Ἐσθίμεναι, δραχμῆς ἐξὶν ὁ γόγγρος ἄπας.
Θεις μόνον ἡ ζώνην, ἡ ἐνώτιον, ἡ τι τοιότον
Σύστημον, τὸ δ' ὄρσην μὴ μόνον ἡ μένομεν.
Ημετέρη

Ημετέρη σὺ Μίδασσος· λιθύμεθ' ἀπαντα τάλαι πε,

Οὐ γοργὸς, γόγγρος δὲ οἱ μέλεοι λοπάδι.

KOTRIZΩΝ. νέῳ υπάρχων. Ὁ δὲ τὰ ὄπλα ἀνάλαβὼν, ἀ κυρίζων Φορέεσκε, τὸ ἀρχαῖον ἔκεινο περικαλύπτει σῶμα.] Ex quo auctore hæc descripsit Suidas, mihi incompertum est. Respxit autem, quisquis fuerit, ad Homer. Odyss. x. 185.

Τῇ ἑτέρῃ μὲν χειρὶ Φίρων καλὴν τρυφάλεισαν,
Τῇ δὲ ἑτέρῃ σάκῳ εὐρὺν, γέρον πεπαλαγμένον ἀζητοῦντες
Λαίρτεων ἥρωος, Ο ΚΟΤΡΙΖΩΝ ΦΟΡΕΕΣΚΕ.

Hinc eleganter nescio quis in Epigrammate in Constantinum Anthol. lib. v. p. 542.

Αλλ' ἔτι ΚΟΤΡΙΖΩΝ τε καὶ ἀχνοος ἀνδρας ἐνίκας,
Ηλικας ιένσας, γηραλέῳ δὲ νέκι.

KOMASOMAI. ἀσελγῶς διατεθήσομαι. ἐν Επιγράμματι.

*Ην γάρ με κτείνης, τότε παύσομαι. ήν δὲ μ' αἴφης ζῆν,
Καὶ διαθῆς τέτων χείρουα, κωμάσομαι.]

Hoc distichon est pars epigrammatis, quod ex Musa Stratonis ita instaurandum esse puto:

Κωμάσομαι, μεθύω γάρ ὄλῳ μέγα. παῖ, λάβε τῦτον
Τὸν σέφανον, τὸν ἐμοῖς δάκρυτε λεόμενον.

*Ην γάρ με κτείνης, τότε παύσομαι. ήν δὲ μ' αἴφης ζῆν,
Καὶ διαθῆς τέτων χείρουα, κωμάσομαι.

Ita scribendum. Confer cl. Dorvil. ad Charit. p. 89. ubi de hoc carmine agit. Recte autem scripsimus. ὄλῳ μέγα. Vulgo legitur ὄλως.

ΚΟΙΑΙΣΤΩΡ. τὸν τὴν Κοιάστωρ διέπων ἀρχὴν. ὃν οὐκ
μαι ἀπὸ τῆς ἀναζητεῖν ὡδὲ λελέχθαι παρὰ Ρωμαίοις.]
Hæc sunt verba Menandri in Excerptis Hæschelii, p. 132.

ΚΩΘΩΝΙΣΑΙ. μεθύσαι. Ἐρῶν δὲ καὶ κωθωνιζόμενῷ
ἰφ' ημέρας.] Scribe cum Edit. Mediol. αφ' ημέρας.
Quomodo recte legitur apud Polybium in Ex-
cerptis Valeſii, p. 117. et apud Scholiaſt. ad A-
ristoph. Pac. 1094. ex quo hunc locum descrip-
ſit Suidas. Huc accedit Plutarchus in Dionē.
Ο γὰρ Νύψιῳ ὁρῶν σὲδεν ὑγιαῖνον εὖ τῇ πόλει μέρῳ,
ἀλλὰ τὸν μὲν ὄχλον αὐλήμασι καὶ μέθαις ΕΙΣ ΝΥΚΤΑ
ΒΑΘΕΙΑΝ ΑΦ' ΗΜΕΡΑΣ κατεχόμενον; τὰς δὲ σρατηγὸς
ἐπιτερπομένες τε τέτω πανηγυρισμῷ, καὶ προσάργειν ἀνάγ-
κην μιθύστιν ἀνθρώποις ὀκνεῖται, ἀριστὰ τῷ καιρῷ χρησάμε-
νῳ, ἐπεχείρησε τῷ τειχίσματι. Quæ locutionem
istam egregie illustrant. Confer nos ad Suid.
iii. p. 221.

ΚΡΑΝΤΟΡΕΣ. ἡγεμόνες. Βαχίλε πράτορες Ἀρκ-
άτης.] Hoc fragmentum est pars Epigrammatis,
quod exſtat in Anthol. Cephalæ, p. 9. Quod et
recte observavit cl. Kusterus. Ita quoque locu-
tus est nescio quis in Epigram. Anthol. lib. iii.
p. 288. quod quia insigniter corruptum est, et
doctissimum Huetium pénitus elusit, hic inte-
grum et emendatum ex Pausania in Arcadicis
exhibeo. Est autem in Philopæmenem, quem
Statua honorarunt Tegeatæ.

Ταῦτα ἀρέτα καὶ δόξα καθ' Ἑλλάδα, πολλὰ μὲν ἀλκαῖς,
Πολλὰ δὲ καὶ βαλαῖς ἔργα προνοσμένα,

Ἀρχαῖς

Αρκάδ^ῷ αἰχμητᾶ Φιλοποιένος. ὃ μεγα κύδ^ῷ

Ἐσπετ' ἐνι τολέμῳ δέρατ^ῷ αὐγερόνι.

Μανύει δὲ τρόπαια τετυγμένα διστὰ τυράννων

Σπάρτας αὐξομένην δὲ ἀρατο δελοσύναν.

Ων ἔνεκεν Τεγέα μεγαλόφρονα Κεανγίδος υἱὸν

Στᾶσεν ἀμωμῆτον KRANTOP' ΕΛΕΤΘΕΡΙΑΣ.

KΡΕΚΑ. τὴν τρίχα. Πορφυρένη γυμνή κρέκα. ἀντὶ τῆς ἔκοψε.] Intelligendum hoc hemistichium de SCYLLA, quæ patri Niso purpureum crinem desecuit. de quo Patisianas in Atticis, et Apollodorus Bibliotb. iii. 14. cujus verba apponam: 'Απέθανε δὲ καὶ Νίσος διὰ θυγατρὸς τορδοσίαν. ἔχοντι γὰρ αὐτῷ ΠΟΡΦΥΡΕΑΝ ἐν μίσῃ τῇ κιφαλῇ ΤΡΙΧΑ, ταύτης ἀφαιρεθείσης τελευτῇ, ηδὲ θυγατρος αὐτῆς ΣΚΥΛΛΑ ἴρασθεῖσα Μίνω^ῷ ἔξειλε τὴν τρίχα. Est autem hoc fragmentum ex Callimachi Hecale desumptum. quod et res et stilus indicat. Confer Etymol. v. Ψίθυρ. Ceterum notanda vox KΡΕΚΑ. quam haud temere alibi reperias.

KΡΕΜΟΩ. Κρεμάσω. Κρέμασω τὴν ἀσπίδα. ἀντὶ τῆς εἰρηνεῦσαι. ἐν γὰρ εἰρηνῇ κρέμανται αἱ ἀσπίδες.] Recte, Κρεμώ, κρεμάσω. Confer Schol. ad Homer. Il. H. 83. Quæ sequuntur sunt verba Scholiaстæ ad Aristoph. Acharn. 58.

Ων ιδρεῖς Πρυτάνεις, ἀδικεῖτε τὴν ἐκκλησίαν,

Τὸν ἄνδρ' ἀπάγοντες, ὅσις ἡμῶν θύελε

Σπουδὰς ποιῆσαι, καὶ ΚΡΕΜΑΣΑΙ ΤΑΣ ΑΣΠΙΔΑΣ.

Quemadmodum et apud Suidam scribendum est.

ΚΡΟΝΙΠΠΟΣ. ὁ μέγας λῆρῳ. κατ' ἐπίτασιν λαμ-
βανομένες τὰ ἵππα. Σὺ δὲ εἰ κρόνιππος.] Hæc sunt verba
Scholiaſtæ ad Aristoph. *Nub.* 1065.

Γυνὴ δὲ σιναχωριμένη χαιρεῖ. σὺ δὲ εἰ κρόνιππος.

ΚΟΙΝΟΛΕΧΗΣ. ὁ κοινὸν λέχος ἐπὶ μοιχείᾳ τοιόθμενος.]
Sophocl. *Elect.* 96.

Μύτηρ δὲ ἡ μὴ, χῶ ΚΟΙΝΟΛΕΧΗΣ
Αἴγισθος, ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι,
Σχίζεσι κάρα Φοινίῳ τελέκει.

Ad hunc locum respexit Suidas.

ΚΤΑΜΟΤΣ τρώγων. δικάζων. οὐτα μὴ κοιμηθῆς. γέρων
γὰρ εἰ.] Scribe, γέρων γὰρ οὗ. quomodo recte legitur
apud Schol. ad Aristoph. *Lysistr.* 537. ex quo
hæc verba descripsit Suidas. Locum integrum
Comiti, qui longe facetissimus est, hic in gratiam
lectoris eruditii emendatum apponam.

Α. Σίγ' ᾧ κατάρατε. Π. Σιωπῶ γὼ, καὶ ταῦτα κάλυμ-
μα Φοράσῃ.

Περὶ τὴν κεφαλὴν; μὴ νῦν ζώην. Λ. Ἀλλ' εἰ τοῦτ' ἐμ-
πέδιόν σοι,

Παρ' ἐμοὶ ταῦτα τὸ κάλυμμα λαβῶν,

*Ἐχε καὶ τερίχα τερός τὴν κεφαλὴν,

Κατὰ σιώπα.

Καὶ τοῦτον τὸν καλαθίσκον·

Κατὰ ξαίνειν συζωσάμενῷ

ΚΤΑΜΟΤΣ ΤΡΩΓΩΝ·

Πόλεμος δὲ γυναιξὶ μελήσει.

L. Hold your tongue, Sirrah. P. Must I hold my
tongue for a woman, and one that wears a veil on her
head? Let me die if I do.

Ita

Ita legendus et distinguendus est iste locus, ut jampridem me per literas monuit doctissimus et amicissimus Taylorus. Confer. etiam cl. Dawes. in *Miscell. Crit.* p. 76. ubi de hoc loco agit, sed ita agit, ut veram lectionem viderit, mentem loci non viderit.

ΚΤΒΕΛΕΙΟΙΣ. τοῖς τῆς Ρέας. Κυβέλη γάρ ἡ Ρέα.] Synefius in *Calvit. Encom.* p. 86. Πολλὴν οἴμαι τὰς EN ΤΟΙΣ ΚΤΒΕΛΕΙΟΙΣ αὐτῷ τὰς κατειχότας ὑπὲρ τῷ λόγῳ χάριν εἰδέναι. Ad hunc locum proculdubio respexit Suidas.

ΚΥΚΝΟΣ. ὄρνευ φιλωδόν. ——— Κύκνον τὸν Μασῶν ἄξια μελψάμενον.] Hæc partem faciunt Epigrammatis in Alcma-na apud Anthol. lib. iii. p. 398.

ΚΥΦΑΔΕΑ. ——— Ἐπεὶ τάχ' ἀν ἡ πολυκαμπής
'Ιξὺς κ' εἰς αἴδαν. φέχετο κυφαλέα.]

Scribe, ἡ πολυκαμπής. quomodo recte legitur in Epigrammate Phaniæ apud Reisk. Anthol. Cephalæ, p. 58. ex quo hoc fragmentum decerp-fit Suidas. Carmen integrum, quod eruditæ elegantiæ est, hic emendatum apponam.

ΦΑΝΙΟΤ.

*Αλκιμος ἀγροῦ φυαν κενοδοντίδα, καὶ φιλοδάπτε

Φάρος ἀμας, σελεν χηρὸν ἐλαῖνεν,

*Αρθροπίδαν κρατεράν τε καὶ ὠλετίωλον ἀρέσεν

Σφῦραν, καὶ δαπέδων μνορύχαν ὄρυγα,

Καὶ κτύνας ἐλκυσθρας ἀνὰ προπύλαιον Ἀθάνας
Θηκατο, καὶ ραπίας γειοφόρης σκαφίδας.

Οποσαύρων ὅτ' ἔκυρσεν, ἐπεὶ ταχ' ἀνὰ πολυκαμπής
Ιένε καὶ εἰς αἴδαν ὠχέτο κυραλία.

Ita legendum videtur istud Epigramma. Est autem scriptum in hominem rusticannum sive fassorem, qui thesauro reperto libertatem sibi comparavit, et laboris sui instrumenta Minervæ dedicavit. Primum scribendum, φιλοδοξίᾳ Φάρσος ἄμας. *'Αμη est rusticum instrumentum. τὸ γεωργικὸν ἐργαλεῖον vocat Etymologus.* Confer Schol. ad Aristoph. *Pac.* 298. et Salmas. ad Trebell. p. 392. Dicitur autem Φάρσος ἄμας, ut Φάρσος βότρυος, Φάρσος πετάσις, et si quæ alia. de quibus nos ad Suid. Emend. iii. p. 275. Deinde legendum, Ἀρθροπέδαιν χρατέραι τι. Scribebatur Ἀρθροπέδαιν πτεράν τι. hinc error librarii. Κρατερὸν δεσμὸν vocat Homerus. Est autem Ἀρθροπέδη compes sive vinculum, quo servorum et follarum pedes constringebantur. Notum illud Juvenalis xi. 80.

*Ipse focus brevibus ponebat oluscula, quæ nunc
Squalidus in magna fastidit compede fassor.*

De fassore autem sive μεταλλευτῇ hic agit Epigrammatista, quod ex sequentibus patet. Achilles Tatius in *Amor.* p. 319. Γυνὴ χοίνῃ παχείαις δεδυένη, ΔΙΚΕΛΛΑΝ χρατεσσα. Ad quem locum consulendus Salmasius. Denique libri veteres, μετρύχαν ὄρυγα. Quod omnino retinendum. Ὁρυχὴ est rostrum suis, quo terram fodit et subvertit. Plutarch. in *Sympoziac.* iv. 5. Πρώτη γαρ ἡς χίσαται τῷ πρέχοντι ΤΗΣ ΟΡΤΧΗΣ τὴν γῆν, ἵχυσαις θύηκε, καὶ τὸ τῆς θυεως οὐφυγίσατο ἔργον. Hinc eleganter

ter poeta, μυνορύχαν ὄρυγα. *Unum restrum five
aciem habentem orygem.* Ὁρυξ est instrumentum fossa-
rium. Hesych. Ὁρυξ, λαοξεῦκὸν σκυνός. Confer
Salmas. ad Solin. p. 157, ubi de hac voce agit.
Poteris etiam scribere, μυνοσόνυχ' ὄρυγα. quod per-
inde est. Sed illud agnoscunt libri. Ceterum
dicitur Κυφὸς, Κυφαλίος et Κυφόνυπτος. quæ vox
restituenda Antiphani apud Athenæum, lib. xiv.
p. 623.

— ἡτο τάκιομα Τε
Τῆς ΚΥΦΟΝΩΤΟΥ σῶμα ἔχοντα σπίας,
Ξιφοφόρων χερσὶν ἔχωπλισμένη
Τευθίς

ΔΑΓΑΡΟΝ. ὑπάκενον. [καὶ λαγαρὸν διερῦ δέρμα περιχρίμαται.]

Pentameter iste est pars Epigrammatis apud Anthol. Cephalæ in Mischl. Lips. vol. ix. p. 678.

ΛΑΓΩΣ καθεύδον ἐπὶ τῶν προσπομέων καθεύδειν ἐν
Ἐπιγράμματι.

Distichon hoc est pars Epigrammati, quod integrum exstat Anthol. lib. iii. p. 385.

ΛΑΓΤΝΟΣ.

Κύπριδι κεῖσο, λάγυνε μεθυσφαλὲς, αὐτίκα δῷρον

Κεῖσο, κασιγνήτη νεκταρένις κύλικος.

Βακχείας ὑγρόΦθογξε—

Scriben-

Scribendum, *Baixias.* quomodo recte legitur apud Reiskium in Anthol. Cephalæ, p. 39. Epigramma integrum et emendatum subjiciam. Nam quod vulgo legitur corruptum et male curatum est.

XΟΥ ΣΩΡΑΓΓΕΝΤΑΡΙΟΤ.

Κύπριδι κεῖσθο, λάγυνε μεθυσφαλὲς, αὐτίκα δῶρον,
Κεῖσθο, καστιγγήτη νεκταρένης κύλικος.

Βαixias, υγρόφθογξε, συέσιος δαιτὸς ἔστη,
Στειναύχην ψῆφος συμβολικῆς θύγατερ.

Θυητρῖς αὐτοδίδακτε διπλόνε, μύσι Φιλέντων
Ηδίση, δείπνων ὅπλου ἐτοιμότατον.

Εἴης ἐκ Μάρκη γέρας ἄγλαον, ὃς σε, Φίλοινε,
Ηὔνασεν ἀρχαίνη σύμπλανον ἀνθέμενος.

Est Epigramma in *lagenam*, quam Veneri dedicavit Marcus, sed inanem et sine vino. qua de causa μεθυσφαλὲς sive *vino carentem* vocat. Interpretes in hac voce exponenda graviter hallucinati sunt. Deinde quod legitur, ψῆφος συμβολικῆς θύγατερ intelligendum de expensa sive pecunia collatitia. Σύμβολικὴν τρόποσιν vocat Posidippus in Epigrammate. Atque hoc sensu intelligendus Ephippus, comicus, apud Athenæum, lib. viii. p. 347.

Τοιαῦθ'. οὐλῶν δειπνεῖ καὶ ζῆ,
Θαυμαζόμενοι μετὰ μειρακίων
Οὐ γινώσκων ΨΗΦΩΝ ἀριθμὸς
Σεμνὸς σεμνῶς χλανίδ' ἔλκων.

Denique in pentametro postremo MSS. **Ηνυσαν.* cl. Reiskius, **Ηνυσεν.* neutrum rectum. Nos veram

ram
voce
escere
quis
mate,
gatur

T
'A
M
Z

Ceter
mur,
gram
num
exhib
lam f

'A
on
'A
A

Ita sc
tem μ
terpre

ram lectionem sine dubio dedimus. Quod ex voce σύμπλανου manifestum est. Ήναστιν est requiescere fecit. Sede collocavit. Verbum usurpat nescio quis apud cl. Pocockium in eleganti Epigrammate, quod hic apponam, ut emendatius legatur. *V. ipsam marmor in Museo Britannico.*

Τον τινυτὸν κατὰ τάντα καὶ ἔχοχον ἐν τολιόταις

Ἄνερα γηραλέων τέρματ' ἔχοντα βία,

Ἄτιδεω μυχίσιο μέλας ὑπεδέξατο κόλπῳ,

Εὐσεβέων δ' ὅστιν ΕΥΝΑΣΕΝ ἐς κλισίν.

Μνῆμα δ' ἀποθημένου ταρὰ τροχεῖαν αἴαρπτὸν

Τέτο ταῖς κεδνῇ τεῦχε σὺν εὐέτειδι.

Ζεῦε, σὺ δέ, εἰάστας Δημοκλέῳ νία χαίρειν,

Δημοκλέος, τείχοις ἀβλαβεῖς ἵχνος ἔχων.

VOX. M.

AESOPUS. M.

ΔΗΜΟΚΛΕΑ. M.

Ceterum, ut ad nostrum Argentarium revertamur, exstat apud Anthol. lib. ii. p. 260. Epigramma ejusdem plane auctoris, atque id geminum quidem germanum; quod hic integrum exhibebo. Nam alterum alteri lucem nonnullam fœnerabit.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἄρχαίν σύνδειπνε, καπήλικα μέτρα Φιλεῦσα,

Εῦλαλε, τρηπῆγέλως, εὔσομε, μακροφάρυγξ,

Ἄιὲν ἐμῆς τενίνις βραχυσύμβολε μύσι λάγυνε,

Ήλθες ὅμως ὑπ' ἐμὴν χεῖρά ποτε χρόνι.

Αἴθ' ὄφελες καὶ ἀμικτος ἀνύμφευτος τε ταρεῖναι,

Ἄφθορος ὡς κέρη τρὸς πόσιν ἔρχομένη.

Ita scribendum istud Epigramma. Dicitur autem μύσι ἐμῆς τενίνις, ut supra μύσι Φιλεῦτων. Interpretes non recte accepérunt. Deinde notanda

VOX

vox τοῦτον. quæ ἀμφὶ Σολῷ est, et in qua acumen Epigrammatis consistit. Huc facit Rhianus in Epigrammate apud Athenæum, lib. xi. p. 499.

"Ημισυ μὲν τίσσοντος κωπίτιδος, ημισυ δὲ οὐκ
"Αρχιν' ἀτρεχέως οὐδὲ λάγυνθο ἔχει.
Λεπτοτέρης δὲ όν οὐδὲ ιρίφες κρέας· ταληνὸν δὲ τέμψας
Αἰνεῖσθαι τάντως ἄξιος Ἰπποχράτης.

Ubi inepte Interpretes, τίσσοντος κωπίτιδος. *Picus* *navalis*. Sed fecit quod potuit vir doctissimus. Equidem locum corruptum esse video, atque ita legendum,

"Ημισυ μὲν τίσσοντος ΚΩΝΙΤΙΔΟΣ——

Πίσσα κωνίτις est *pīx ex cono* sive *fructu pīni expressa*. Hinc κωνίας οἶνος, *vinum picatum*. Galen. in Lex. Hippocrat. Κωνίαν οἶνον, τὸν τίσσοντον. Confer etiam Dioscorid. v. 48. ubi de *vīno pīcato* agit.

ΛΑΚΩΝΙΚΑΙ. αὐθεῖα ὑποδήματα.

Περὶ τὸ τίσσοντον; τῷ χλαῖνᾳ; τῷ Λακωνικαῖ;

Hæc de prompsit Suidas ex Schol. ad Aristoph. *Vesp.* 1153. Senarius autem iste exstat apud Aristoph. *Thesmoph.* 149. ubi recte legitur,

Kαὶ τῷ τίσσοντον; — — —

Poteris etiam scribere, Περὶ δὲ τὸ τίσσοντον. quomodo legitur apud Suid. v. Πίσσον. Ceterum vocem Λακωνικαῖ usurpat Comicus in *Eccles.* 538.

— — — αἱ δὲ δὴ Λακωνικαῖ

*Ω, χόντο μετὰ σὲ κατὰ τί, χῆ βακτηρίᾳ;

Ita scribendus iste locus. But why did you take your husband's staff and shoes along with you? Aristoph. *Nub.* 238.

***Ηλθεις δὲ κατὰ τί;** —————

But what brought you here? Idem in *Pac.* 191.

***Ηκεις δὲ κατὰ τί;** —————

Idem in *Eccles.* 554.

A. Νὴ τὸν Ἀφροδίτην, μακάρια γὰρ ἡ πόλις

*Εἶαι τὸ λοιπόν. B. Κατὰ τί; A. τολλῶν ἔνεκα.

ΛΑΤΑΞ. ἡ μεγάλη σαγών. ἐν Ἐπιγράμματι

————— τὸς δὲ μεθυσας

Καλλείψω λατάγων τωλύγμασι τερπομένες.

Hoc fragmentum est pars Epigrammatis in Anthol. Cephalæ, quod integrum exhibuimus in *Animadvers. nostris* in Schol. Theocrit. vol. i. p. 211.

ΛΑΤΡΕΥΤΩ. τὸ τιμῶ. αἰτιατικῆ. ως τὸ, Οὐκ ἐλάτρευτον τὸν κλίσιν οἱ θεόφρονες παρὰ τὸν κλίσαντα. δοτικῆ δὲ, ἐπὶ τῷ θύῳ. ως τὸ, Λατρεύειν ζῶντι θεῷ.] Uterque locus ad Scripturam sacram referendus est. Hic ad Epist. ad Hebræos ix. 14. Ille ad Pauli Epist. ad Roman. i. 25. ubi tamen legitur, Ἐλάτρευσαν τῇ κλίσει. Quod lector eruditus notabit.

ΛΕΙΜΑΞ. ὁ σύμφυτος τόπος. καὶ Λειμακέροις, οἱ σύμφυτοι καὶ σύνδενδροι τόποι.] Vocem Λειμακέροις interpretam esse putat Kusterus, et legendum, καὶ Λειμακεῖς. Sed falliter vir doctissimus. Erotian. Λειμακέροις καὶ Λειμακώδεις λέγενται οἱ λιμνώδεις καὶ κατάφυτοι καὶ ομαλοὶ τόποι. Ita scribendus iste locus. Hippocrates de Aere p. 289. Εἰσὶ γὰρ φύσιες, αἱ

N

μὲν

μὲν ὄρεσιν ἐδικυῖαι, δευτέρῳ δε τε καὶ ἀφύδροις· αἱ δὲ λεπτοῖς τε καὶ ἐνύδροις· αἱ δὲ ΛΕΙΜΑΚΕΣΤΕΡΟΙΣ τε καὶ ἐλώδεσι.

ΛΕΙΠΑΝΔΡΕΙΝ. Βιληθέντας Ἀθηναῖς διὰ τὸ λεπτανδρεῖν αὐξῆσαι τὸ ωλῆθθε, Ψηφίσασθαι γαμεῖν μὲν αὐτὴν μίαν, παιδοποιεῖσθαι δὲ καὶ ἔξ ἑτέρας.] Hic locus de-promptus est ex Laertio in Socrate. Quod et doctissimus Pearsonus observaverat. Sed Græca, quod nemo vidit, corrupta sunt. Rescriben-dum omnino: Ψηφίσασθαι γαμεῖν μὲν ΕΚΑΣΤΟΝ αὐτὴν μίαν. Recte Interpres, Athenienses cum ob virorum penuriam populi multitudinem augere vellent, decrevisse ut singuli quidem unam uxorem civem ducerent, sed ex alia etiam liberos procrearent. Ita locutus est Herodotus ii. 92. Οἱ δὲ δὴ ἐν τοῖς ἔλεσι κατοικήμενοι τοῖς μὲν αὐτοῖς νόμοισι χρέωνται τοῖς καὶ οἱ ἄλλοι Αἰγύπτιοι, καὶ τάλλα καὶ ΓΥΝΑΙΚΙ ΜΗ. ΕΚΑΣΤΟΣ αὐτέων συνοικέεις κατάπτερος Ἐλληνες. Atque hinc obiter ex-plicandus vexatissimus locus Pauli ad Romanos ix. 10. Καὶ Ρεβίκκα ἐξ ἑνὸς κοιτὴν ἔχειται Ἰσαὰκ τὸν πατρὸς ἡμῶν. Una cum uno scilicet. Quare non erat quod filiorum alter alteri anteferretur, sed deo aliter visum. Hic sensus Pauli est. Confer quæ scripsimus Emend. in Suid. ii. p. 89.

ΛΕΙΠΟΜΕΘΑ. ήττήμεθα. "Αρα τῷ τὸν σρατηγὸν εἰπεῖν τοῖς ὄχλοις, ἔτι λειπόμεθα μάχῃ μεγάλῃ, τηλικαύτη συνίεται γενέσθαι διατροπὴν.] Hæc sunt verba Polybii iii. 85. Quod et recte monuit Kusterus. Notanda autem locutio, Λειπόμεθα μάχῃ μεγάλῃ, quo-modo locutus est Polybius v. 101. Παρὴν ἐκ Μα-xedonias

κεδονίας γραμματοφόρος, διασαφῶν ὅτι λείποντας Ῥωμαῖος
ΜΑΧΗ, ΜΕΤΑΔΗ. Atque ita restituendus Plutarchus de Sera Numinis Vindic. p. 22. Ed. Wytenb. Γέλων δὲ καὶ προσπολεμήσας ἀριστὴ καὶ κρατήσας
ΜΑΧΗ, ΜΕΓΑΔΗ. Καρχηδονίων, ἢ πρότερου εἰρήνην ἐ-
ποίσατο πρὸς αὐτὸς δεομένης, ἢ καὶ τότε ταῖς συνθήκαις
περιλαβεῖν, ὅτι παύσονται τὰ τέκνα τῷ Κρόνῳ καταβύνο-
τες. Ita scribendus iste locus ex MS. Harleiano.
Ceterum quod hic Geloni tribuit Plutarchus,
Iphicrati, nescio cui adsignat Porphyrius de Ab-
ſtin. ii. 56. Καὶ μὴν καὶ οἱ ἐν Λιβύῃ Καρχηδόνιοι ἐποίειν
τὴν θυσίαν, ἢν Ἰφικράτης ἔπαυσεν. Sed locus mutilus
et corruptus est atque ita rescribendus, τὴν θυ-
σίαν ἀνθεωπίνην, ἢν Γέλων ΙΦΙ ΚΡΑΤΗΣΑΣ ἔπαυσεν.
Idem ἴφι κρατήσας et κρατήσας μάχη μεγάλη. At-
que hæc haec tenus.

ΛΕΙΡΙΑ. τὰ ἀνθηνά κρίνα.

[Ἡ μέντι Χαρίτων λεῖρα δρεψαμένη.]

Pentameter iste est pars Epigrammati in Laidem,
quod legitur in Anthol. lib. iii. p. 328.

ΛΗΜΝΙΟΝ κακὸν βλέπων. παυρῶδες. καὶ παροιμία·
Λήμνιον κακόν.] Scribendum, Λήμνιον βλέπων, παυρῶδες
βλέπων. Hesych. Λήμνιον βλέπει, παυρῶδες βλέπει.
ἴπειδη τὸ πῦρ Λήμνιον. Ita scribendus videtur iste
locus. Sophocles Philoct. 795.

Τῷ ΛΗΜΝΙΩ, τῷδ' ἀνακιλυμένῳ ΠΥΡΙ

Ἐμπροστὸν ὡς γενναῖε —————

Ita legendus iste versiculos. Vulgo inepte legi-
tur ἀνακιλυμένῳ πυρί. quod viros doctissimos mira-

exercuit. Sed nostra emendatio verissima est. *Flammas rotantes* vocat Horatius. quod perinde est. atque hac occasione corrigendus Libanius Epist. 1311. ad Letoium. Ποταμὸς, καὶ λίμνη, καὶ κῦρθος, καὶ τράπεζα Συβαριτικῆς, καὶ θύρα ταντοδαπῆς, τολλάκις ἵσως σε τρόπος τας συνόντας ἐπεισεν ἀδειν, ὡς ταυτὶ μὲν Σαλαμινίων ἄνθη, αὐτὸν δὲ πάρις, ΛΗΜΝΙΑ ΚΑΚΑ. De Salaminiorum floribus alibi legisse non meminit cl. Editor. nec mirum. Rescribendum omnino ΣΑΜΙΩΝ ἄνθη. Samiorum flores. de quibus Libanius Epist. 290. ad Maximum. Τέτο δὲ εἰ καὶ μὴ τρόπερον ἐποίει, τάντας ἀν νῦν ἐφάνη ποιῶν, σὺ τὰς τόλεις ΣΑΜΙΩΝ ΑΝΘΗ φασι, καὶ λαῦραν ἀποφύγουντο Σαμιακήν. ad quem locum consulendus Interpres. Huc facit Clearchus apud Athenæum, lib. xii. p. 540. cujus verba hic apponam, ut emendatiora legantur, Κλέαρχος δὲ Φησίν, ὡς Πολυκράτης ὁ τῆς Ἀθηναίων Σάμια τύρανθος, διὰ τὴν περὶ τὸν βίον ἀκολασίαν ἀπώλετο, ζηλώσας τὰ Λυδῶν μαλακά. οὗθεν τῷ μὲν Σάρδεων ἀγκῶνι γλυκεῖ τροσταγορευομένῳ τὴν παρὰ τοῖς Σαμίοις λαύραν ἀντικατεσκεύασεν ἐν τῇ τόλει, καὶ τῶν Λυδῶν ἀνθεστι τάντα ἐπληστε τὰ διαγγελθέντα Σαμίων ἀνθεα. τέτων δὲ ή μὲν Σαμίων λαῦρας σενωπή τις ἦν μετὰ γυναικῶν δημιουργῶν, καὶ τῶν τρόπος ἀπόλαυσιν καὶ ἀκρασίαν τάντων βρωμάτων, ὃν οὗτος ἐνέπληστε τὴν Ἑλλάδα. τὰ δὲ ΣΑΜΙΩΝ ΑΝΘΗ γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν καλλη διάφορα. Qui locus insig-
nis est.

ΛΩΠΟΔΤΤΗΣ. ιματίων κλέπτης. ἢ Λωποδύτης. ὁ νε-
κρὸς ἐκδύων. καὶ Λωποδύτειν, τὸ ιμάτια κλέπτειν. Οἱ δὲ
τῶν Περσῶν τεθέωτες ΛΩΠΟΔΤΤΟΥΜΕΝΟΙ, καὶ ταφῆς
ἀμοιρῶντες, τοῖς θηρίοις ἐτίστεις ἦν αὐτοχέδιος.] Hoc
frag-

fragmentum desumptum est ex Simocatt. iii. 7.
ubi legitur, τοῖς ἐντυχάνσι Θηρίοις.

ΔΥΓΔΙΝΑ.

Κῆν σέρνοις ἔτι κεῖνα τὰ λύγδινα κώνια μασῶν
[Ἐπηκε μίτρης γυμνὰ περιθρομάδος.]

Hoc distichon est pars Epigrammati Philodemi quod ex Cod. Palatino hic integrum et emendatum exhibebimus. Nam quod vulgo legitur apud Antholog. lib. vii. p. 609. mutilum et mendosum est.

ΦΙΛΟΔΗΜΟΤ.

Ἐξήκουται τελεῖ Χαρικλὼ λυκάβαντός ἐς ὄφας,
Ἄλλ' ἔτι κυανέων σύρμα μένει πλοκάμων.

Κῆν σέρνοις ἔτι κεῖνα τὰ λύγδινα κώνια μασῶν
[Ἐπηκεν, μίτρης γυμνὰ περιθρομάδος.]

Καὶ χρὼς ἀρρυτιδωτὸς ἔτ' ἀμεροσίνην, ἔτι πειθὼ,
Πᾶσιν ἔτι σάζει μυριάδας χαρίτων.

Ita scribendum istud Epigramma, cuius partem laudat etiam Suidas v. Κωνοειδές. Interpretes autem minus intellexerunt. Recte illud ἐπηκε de papillis *Sororiantibus* et *Succi plenis*. de quibus nos ad Suid. v. Ὀρθοτίθησον. Lucilius apud Nonium v. STARE.

*Hic corpus solidum invenies, hic stare papillas
Pectore marmoreo* —————

Deinde quod legitur, Πᾶσιν ἔτι σάζει, minime sollicitandum est. Illud ἔτι toties repetitum tum venustum, tum necessarium est. ἔτ' ἀμεροσίνην, ἔτι πειθὼ,

πειθώ, ἵτι μυριάδας χαρίτων. Quod in muliere sexagenaria sane mirificum. Idem autem πᾶσι τάξις et πᾶσιν ἐπιτάξις. Homer. Il. T. 38.

Πατρόκλῳ δ' αὐτῷ ΑΜΒΡΟΣΙΗΝ καὶ νέκταρε ἐρυθρὸν
ΣΤΑΞΕ κατὰ ρινῶν, ἵνα οἱ ΧΡΩΜΑ ἐμπιεῖται εἰπεῖν.

Ad quem locum manifesto respexit Philodemus. Huc spectat Lucianus, sive nescio quis, in Amorib. p. 418. Ἀπαντει μὲν γὰρ ἔργων, καὶν βραχὺ τῆς ιδίας ΠΕΙΘΟΤΣ ΕΠΙΣΤΑΞΗΣ, τελειότατον εἰπεῖν.

ΛΥΚΟΜΗΔΕΙΟΣ. τῇ τῇ Λυκομῆδες πάσι φιλαστραγάλη.] Emendavimus hunc locum in Addendis ad Theocritum xiv. 22. Confer etiam Suid. v. Ιότητι. ubi integrum distichon legitur.

M.

ΜΑΘΩΝ. ιδών. καὶ Αρισοφάνης.

Μάθοι γὰρ ἂν τις Κἀπὸ τῶν ἔχθρῶν σεφέν.]

Hic versus legitur apud Aristoph. Av. 381.

ΜΑΚΡΟΤΣ.

—————Σὺ δὲ ἵγω

λόγις λέγονται ἐκ ἀκέστομαι μακρύς.]

Hæc sunt verba Aristophanis in Acharn. 302. Est autem Trochaicus, et proinde ita rescribendus,

Σὺ δὲ ἵγω λόγις λέγονται ἐκ ἀκέστομαι μακρύς.

ΜΑΛΕΡΟΝ. λαμπρὸν, σπαδόεν, ιχυρὸν, οὖν.

Πίπιδα τῶν μαλερὸν θάλποι αἰμυνομέναν.]

Penta-

Pentameter iste est pars Epigrammatis in Anthol. Cephalæ apud Reisk. p. 25. Confer etiam nos in *Epist. Crit.* p. 120.

ΜΑΡΤΩΣΑΝ χεῖρα. μαινομένην.] Eurip. *Hecub.*
1128.

Μέθεις μ' ἐφεῦκα τῇδε μαργῦσσαι χέρα.

Ubi Schol. Τὴν μαινομένην χεῖρα. Ad hunc locum respxit Suidas.

ΜΑΡΜΑΡΕΗΝ. λαμπράν. καὶ Μαρμαρίαισιν αὐγαῖς.
λαμπραῖς. Μαρμαρίειν γὰρ τὸ λάμπειν.] Aristoph.
Nub. 286.

*Ομμα γὰρ αἰθέρῳ
ἀκάματον σελαχεῖται

ΜΑΡΜΑΡΕΙΣΙΝ ΕΝ ΑΥΓΑΙΣ.

Ad hunc locum respxit Suidas. Verbum autem μαρμαρίειν usurpat Agathias in Epigrammate, quod hic ob singularem elegantiam integrum abscribam.

Α Γ Α Θ Ι Ο Υ.

Ἡ ράδινὴ Μελίτη τανᾶς ἐπὶ γύρα^Θ ὃδῷ
Τὴν ἀπὸ τῆς ἄπεις ἐκ ἀπέθηκε χάριν.
Ἄλλ' ἔτι μαρμαρίεστι παρηδεῖς, ὅμμα δὲ θέλχον
Οὐ λάθε τῶν δὲ ἐτέων ή δέκας ἐκ ὅλης.
Μίμνει καὶ τὸ Φρύαγμα τὸ παιδικόν. ἐνθάδε δὲ ἔγνων
Οὐτὶ φύσιν νικᾶν ὁ χρόν^Θ καὶ δύναται.

Ubi notanda illa, μαρμαρίεστι παρηδεῖς — Φρύαγμα τὸ παιδικόν. Quæ exquisitæ elegantia sunt. Deinde

inde illud vide, "Ομμα δὲ θέλγον ἡ λάθει, quod ab
Æschylo despūpsit noster Epigrammatista. Æschyli locum conservavit Antigonus Carystius.
Hist. Mirab. p. 94. cuius verba apponam. Φαίνεται
δὲ ἡ Αἰχύλῳ ἴσορικῷς τὸ τοιότον ὅτις τως εἰρηκέναι τρόπος
τὰς παρθένες ἐν ταῖς Τοξότισι.

Κάτω γὰρ ἀγναῖς παρθένοις, γαμπλίων
Δέκτρων αἰγεύσοις, βλεμμάτων ρέπει Βολή.

Καὶ διαλιπών προσέθηκεν·

Νέας γυναικὸς ό με μὴ λαθῇ Φλέζων
Οφθαλμὸς, ἥτις αὐδρὸς ἡ γεγευμένη:
Ἐχω δὲ τέτων θυμὸν ἵππογνώμονας

Ita scribendus iste locus, quem imperitissime tractarunt medici primarii, et in primis vir doctissimus ad Euripidis *Phoenissas*. Recte autem emendavimus, Κάτω γὰρ ρέπει. deorsum vergit. Quod virginalis verecundiæ est. Κάτω ὁρῶν vocat Ælianus *Vär.* *Hist.* xii. 1. quod perinde est Confer nos in *Epist. Crit.* p. 73. Quid quod ita locutus est Synesius de *Insomn.* p. 142. ΡΕΨΑΣΗΣ μὲν ΚΑΤΩ Ψυχῆς ἔλεγεν
ὅ λόγῳ ὅτι ἔβαρύνθη τε καὶ ἔδυ μέχρις ἔγκυρη τῷ μελαναυγεῖ καὶ ἀμφικνεφεῖ χώρῳ. Deinde tertium versiculum nos optime supplevimus ex Plutarcho in *Amator.* p. 767. Quod et sensus loci desiderabat.

ΜΑΣΤΙΓΙΑΣ ἐκ Μελίτης. δελφῷ ὁ Ἡρακλῆς, ἀπὸ Μελίτης νύμφης.] Respexit Suidas ad Aristoph. *Ran.* 504.

Μὰ Δί" ἀλλ' ἀληθῶς οὐκ Μελίτης μαστιγίας.

Ad quem locum consulendus Scholia festes.

ΜΕΓΑ-

ΜΕΓΑΛΩΣΤΙ. τάνν. Ἀρριανός. Τὴν πίσιν καὶ τὸν γενικότητα μεγαλωγέπτυνε τῷ Ἀλεξανδρῷ, τὰ τε ἄλλα καὶ τὰ αὐτὰ ἐν τρώτοις ἐς βεβαιώσιν τὸν λόγον προφέζων.] Scribe, τὴν πίσιν τε καὶ δικαιότητα. Quomodo recte legitur apud Arrian. *Expedit.* iv. 21. unde hunc locum deprompsit Suidas.

ΜΕΜΒΛΩΚΟΣ. παραγενόμενον καὶ μετ' ἐπιμελείας καταγενευασθέν.] Callimachus apud Schol. ad Sophocl. *Cedip. Col.* 305.

— Ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῆς νέου Αἰμονίζειν

ΜΕΜΒΛΩΚΟΣ πίλημα περίτροχον ἀλκαρ ἔκειτο
Εἴδεος —

Ad hunc locum respexisse videtur Suidas. Confer nos *Emend.* in Suid. iii. p. 57.

ΜΙΚΡΟΥ τὸ ὄβελὸν τίμιον. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν πονηρῶν. **Εὔπολις Μαρικᾶ**. Τὸν γὰρ πονηρῶν μικρὸν ἐπὶ τὸ ὄβελον.] Hæc pessime administrata sunt. Primum scribendum, Μικράν. τὸ ὄβελὸν τίμιον. Quomodo recte legitur apud Photium in Lexico inedito. Deinde scribe, Εὔπολις Μαρικᾶ:

Τὸν γὰρ πονηρῶν μικρόν —

Quæ sequuntur, ἐπὶ τὸ ὄβελον, sunt verba Suidæ, et non nisi interpretamentum verbi præcedentis. Sic solet Nestor. Quod et alibi notavimus. Confer Suid. v. Ψακάζει. et Hesych. v. Σμικρόν.

ΜΟΛΠΗ.

Μολπῆς δὲ καὶ λῆγεν μελιτερπέος —]

O

Hoc

Hoc fragmentum est pars Epigrammatis, quod integrum exstat in Anthol. lib. iii. p. 399. ubi tamen legitur,

Μολπῆς δ' ἡ λύθη μελιτερπέο—

MOTSAI.

Ai Μῆσαι δὲ τίερῷ Σειρῆνων ἐγέφαντο.]

Huc egregie facit Schol. ad Lycoph. 653. Ἀρπαιογόνας δὲ λέγει τὰς Σειρῆνας, οἵου ὄρυθογόνας. τίερωται γάρ ἦσαν, τὰ κατώ μέρη ὄρυθων ἔχεσσαι, τὰ δὲ ἀνω ἀνθρώπων· ἃς αἱ Μῆσαι νικήσασαι μελῳδίᾳ, ΤΟΙΣ ΠΤΕΡΟΙΣ ΑΤΤΩΝ ΕΣΤΕΦΑΝΩΘΗΣΑΝ. οὗτοι ζωγραφεῖνται αἱ Μῆσαι ἐν ταῖς κεφαλαῖς ἔχεσσαι τίερα, τὸν Τερψιχόρην, ὅτι μάτηρ ἦν Σειρῆνων. Περὶ δὲ Κρήτην ταῦτα γεγόνασιν, οὗτοι καὶ τόλιοι Ἄπιερα τῆς Κρήτης, ταρὰ τὸ ἐκεῖ τὰ τίερα νικηθείσας ἀποβαλεῖν τὰς Σειρῆνας. Confer Stephanum Byzantium, et qui eum exscripsit, Suidam v. Ἄπιερα. Huc respexit etiam Julian. Epist. xli. Τί γάρ δεῖ τὰς Σειρῆνας λέγειν, ὃν ἔτι τὸ τίερὸν ἐπὶ τῷ μετώπῳ Φέρουσιν αἱ νικήσασαι; Quid enim Sirenas memorem, quarum quae cantu vicerunt Musæ, alam in fronde adhuc gestant?

MΩΜΑ. ψέγεις, ἀνιχνεύεις.] Hæc nota referenda est ad Aristoph. Aves. 171.

Nὴ τὸν Διόνυσον, εὔγε μωμᾶ ταυταγή.

Ubi Schol. μωμᾶ, ψέγεις.

MΩΝ. Μῶν ὑερόπτες βοηθῶ; Μὴ εἰς τὸ ὑερὸν τὰ καιρὰ ἥλθον εἰς τὸ βοηθῆσαι;] Hæc descripsit Suidas ex

Schol. ad Aristoph. *Lysit.* 326. ubi legitur, μὴ
νιεῖται τὸ καίρον. Quomodo et apud Suidam scri-
bendum est.

N.

NEITAL, ἀφίξεται, ἐλεύσεται.

——— Οὐδὲ ἔτι νεῖται
[Ιξὸν ἐπ' ἀγρευταῖς χειράμενοις καλάμοις.]

Hæc est pars Epigrammati, quod exstat Anthol. lib. iii. p. 349. Ita quoque locutus est Antipater in Epigram. apud Stratonem, quod quia hactenus minus intellectum est, et pœne conlamatum, hic salvum tandem et emendatum præstabo.

ANTIPATRO.

Εὐπάλαμος ξανθῷ μὲν ἐρέυθεται ἵσον Ἐρωτί^ς
Μέσφ' ἐπὶ τὸν Κρητῶν τοίμενον Μηριόνην.
Ἐκ δὲ νν Μηριόνεω Παδαλείρῳ ὥκτετ' ἐσ ήω
Νεῖται. οὐδὲ ὡς Φθονερὴ ταγγυεύεται φύσις!
Εἰ γὰρ τῷ τά τ' ἐνερθε, τά δ' οὐφόθι ἵσα πέλοιστο,
Ἡν ἀν' Ἀχιλλῆρῳ φέρτερῷ Αιακίδεω.

Ita scribendum istud carmen. Eupalamus est nomen pueri, qui cetera formosus et viribus integris fuit, pedibus autem minus valebat. hinc Podalirius dictus. Confer Hesych. v. Διερός. Dicitur autem Neītai ἐσ ήω, ut Theocrito xviji.

55.

Νεύμεθα κάρμες ἐσ θρέον — — —

O 2

Ad

Ad quem locum respexisse videtur Antipater.
Est autem Meriones nomen nequam, et Epigrammatographis celeberrimum. Atque hinc corrigendus nescio quis in Epigrammate apud Stratonem, quod viros doctissimos penitus elusit.

Οῖον ἐπὶ Τροίην τωτ' ἀπὸ Κρήτης, Θεόδωρε,
Ἴδομενεὺς θεραπόντ' ἔγαγε Μηριόνην,
Τοῖον ἔχω σε φίλου περιδέξιον· οὐ γαρ ἔκεινος
Ἄλλα μὲν δὲ θεραπών, ἄλλα δὲ ἐπαιρόσυνοι.
Καὶ σὺ τὰ μὲν βιότοιο πανίμερος ἔργα τελεῖς μοι,
Νῦν δὲ ἄγε πίνωμεν, καὶ διαμηρίσομεν.

Ita omnino scribendum istud Epigramma. Vulgo inepte legitur, καὶ διὰ Μηριόνην. Verbum Διαμηρίζειν in obsoenis est. de quo Suidas, Hesychius, Aristophanes, alii. Rem egregie expressit Catullus,

Bibamus, mea Lesbia, atque amemus.

NEOIH. Θράσος νεότητος. προπέτεια. Νέοις μὲν ἔργα, βυλᾶς δὲ γεραιτέρωις.] Vox Νεοίν referenda est ad Homer. Il. v. 604.

— νόον νίκησε νεοίη.

Ubi Schol. Neoīn, νεότης. Quæ sequuntur, παρομιακαὶ sunt. Euripides in *Menalippa* apud Stobaeum Grotii, p. 475.

Πάλαιος αῖνος· ἔργα μὲν νεωτέρων,

Βυλᾶς δὲ ἔχος τῶν γεραιτέρων κράτος.

Atque hunc locum respexisse videtur Suidas.

NIN. αὐτὸν. αὐτάς. Σοφοκλῆς.

Σὺ τοι λέγεις νη, ἀλλ' ἔγώ. οὐ γὰρ τοις
Τύρησ. τὰ δὲ ἵρα τὰς λόγυς εἰρίσκεται.]

Hæc sunt verba Sophoclis in Elect. 624.

ΝΥΚΤΙΛΟΧΟΙ. ληγαῖ. καὶ μητὶ περιπλανής, παρὰ
Αριστοφάνει.] Vox excidit. Scribendūm sine du-
bio, Καὶ Νυκτοπεριπλάνης, μητὶ περιπλανής. Locus
Aristophanis, ad quem respexit Suidas, exstat in
Acharn. 263.

Φάλης ἐταῖρε Βακχείς,
Σύγκωμε, ΝΥΚΤΟΠΕΡΙΠΛΑΝΗ-
ΤΕ, μοιχὲ, παιδεραῖς.

ΝΥΝ τὰς κίνδυνος ἴθαδ' ἀνεῖται σοφίας, οἵ τε πέι τοῖς
ἱμοῖς Φίλοις ἐστὸν ἀγῶν μέγιστοι.] Hæc sunt verba A-
ristophanis in Nub. 952.

Z.

ΞΥΛΟΧΟΣ. σύνδευδρος καὶ ξυλώδης πάγος. οἱ δὲ κοίτη
Θηρίων.

Οὐδὲ ἔκειτο μάνδρης αὐθίς ἐπὶ ξύλοχον.]

Pentameter hic est pars Epigrammati, quod in-
tegrum dedimus supra v. 'Απέτισεν.

ΞΥΝΑΤΑΙΑΝ πειθήσωμεν Ὀλύμπια νόμων.] De hoc
versiculo, qui ex Aristoph. Equit. decerptus est,
non ita pridem disputavimus ad Suid. iii. p. 155.
ubi legendum monuimus,

Δεῦρο μοι πρόσελθε οὐα
Ξυναυλαν πειθήσωμεν Ὀλύμπια νόμου.

Quod

Quod verum et elegans est. Ceterum hunc locum tangit cl. Valkenarius *Diat.* *Eurip.* p. 166. Sed aliter loquuntur Tragici, aliter Comici. Quod non animadvertis vir doctissimus.

ΣΤΝΩΜΟΤΗΣ. συσασιασής.

Ξυνωμότης ἀν καρονῶν τυραννιδα.]

Hæc sunt verba Aristophanis in *Vesp.* 505. ubilegitur, καρονῶν τυραννιδα.

O,

ΟΘΝΕΙΟΣ. Ὁθνεῖον γάρ τι καὶ ἔκφυλον φεύγεσθαι ἀνδρὶ σοφῷ.] Hoc fragmentum depromptum est ex Menandro in Excerptis Hæschelii, p. 137. ubi legitur, Τέρκω ἀνδρί. Confer Jacobum Gronovium *Mutilat.* Suid. p. 9. ubi de hoc loco agit.

ΟΙΔΜΑ. κῦμα. ἡ τέλαργης. καὶ Ἀγριον οἶδμα Θαλάσσης.] Scribe,

— — — Καὶ ἄγριον οἶδμα Θαλάσσης.

Macedonius in Epigram. Anthol. lib. vi. p. 549.

Ἐς δὲ Ποσειδάνια ΚΑΙ ΑΛΜΥΡΩΝ ΟΙΔΜΑ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Εἴπεν, ἀποσπένδων δάκρυον ἐκ βλεφαρῶν.

Ad hunc locum proculdubio respexit Suidas, sed ita ut pro ἀλμυρον. ἄγριον legerit. Quod neutrum vituperandum est.

ΟΙΚΕΤΣ. οἰκέτης. Σοφοκλῆς.

Οἰκεύς τις, δσπερ ἕκετ' ἐκσωθεῖς μόνος.]

Hæc sunt verba Sophoclis in *OEdip.* Tyr. 766.

ΟΙΟΣ.

ΘΙΟΣ. δυνατός.

Σοφῷς ᾧρὸς ἀνδρὸς, ὅσις ἐν βραχεῖ καλῶς
Πολλὰς οἶός τε συντέμνειν λόγυς.]

Hi versiculi exstant apud Stobæum, p. 141. Ed.
Grotii, atque ita scribendi sunt,

Παιδεῖς, σοφῷς ᾧρὸς ἀνδρὸς, ὅσις ἐν βραχεῖ
Πολλὰς λόγυς οἶός τε συντέμνειν καλῶς.

Sunt autem ex Euripidis *Æolo*. Nota locutio,
Σοφῷς ᾧρὸς ἀνδρός. Sophocl. *Aj.* 585.

—Οὐ ᾧρὸς ιατρῷ σοφῷς
Θροεῖν ἐπωδάς ᾧρὸς τομῶντι ωήματι.

Confer Schol. ad Aristoph. *Plut.* 355. Atque
hinc corrigendus Plutarchus in Pericle. "Απαύλα
μὲν ἐν ταῦτα τῆς Ἀναξαγόρευς σοφίας. Una atque al-
tera vox exciderunt. Scribendum, & ᾧρὸς τῆς
Ἀναξαγόρευς σοφίας. Quomodo recte exhibet MS.
Bodleianus.

Dum hæc scribo, succurrit locus apud Sopho-
clēm, quem hic emendatum præstabō, nam Edi-
tores, ut solent, aliud agentes, rem intactam
reliquerunt. Est autem in *Oedip. Tyr.* 1450.

'Αλλ' ἔα με ναίειν ὄφεσιν ἐνθα κλήγεται
'Ο ύμὸς Κιθαιρὼν Ἐτός, ὃν μήτηρ τέ μοι
Πατήρ τ' ἐθέσθη ζῶντε κύριον τάφον.

Ubi Interpres, *Quem mater mihi et pater constitue-
runt viventes proprium sepulchrum.* Immò, viventi
nam Oedipus vivus vidensque in Cithærone ex-
positus fuit. Quare legendum sine dubio ζῶντι.
Huc facit Hesychius: *Τειρόποτμος, ὃ ΖΩΝΤΙ ὁ
τάφος & τεθηκότι γίγονεν.* ADDAM alterum lo-
cum,

cum, et vexatissimum quidem, ejusdem poetae.
Est autem in *OEdip.* C. 1192.

Κρὺν κεῖνα λύσης, οἴδ' ἐγὼ, γνώση κακόν
Θυμῷ τελευτὴν, ὃς κακὸν προσγίνεται.

Verbum λύσης aperte vitiosum est. Mendam vidit sed non sustulit cl. Piersonus. Scribendum omnino,

Κρὺν κεῖν' ΕΑΣΗ, —————

*Si illa taceas, tamen alia sunt, ex quibus cognoscas
īræ exitum esse tristem. Hic loci sensus est, quod
ex sequentibus patet. Ita locutus est noster su-
pra 356.*

Ἐγὼ τὰ μὲν παθήματα ἀ ἵπαθον, πάτερ
Παρεῖσ' ΕΑΣΩ, —————

Atque hoc rectum. Est et alias locus, ubi ver-
bum Λύειν in sedem non suam involarit. Soph.
Antig. 38.

Τί δ' οἱ ταλαιφέον, εἰ τάδ' εἰν τάτοις, ἐγὼ
Λύεσ' ἀνὴν θάπιστα προσθείμην πλέον;

Hæc sensu cassa sunt. Nec quidquam adjuvant
editores. Scribendum proculdubio :

Κλύεσ' ἀνὴν θάπιστα —————

Sensus est; quod et nescio quomodo recte vidit
cl. Heathius: Nulli usui futura est mea in hac re
opera, sive Creonti edicenti assentiam, sive contradicam.
Κλύειν est audire, obtemperare. Noster infra 680.

Ἄλλ' οὐ πόλις εὔσειε, τῦδε χρὴ κλύειν,

Idem in *Aj.* 1370.

— Κλύειν τὸν ἐσθλὸν αὐδῆν χρὴ τῶν εἰν τέλει.

Quem

Quer
p. 35
excis
variu
cles i

Hæc
dum

An te
tecum
Ceter
in Ph

Hæc f
κλύζω,
tro sat
veneri

Suidas
πῶν ΔΚ
addam.

Verificu
quarto

Quem versiculum *Aeschylus* adjudicat Stobæus,
p. 35. Ed. Grot. Prima autem litera non raro
excidit. Quod ad Hesychium in primis obser-
varunt viri doctissimi. Hinc corruptus Sopho-
cles in Philoct. 896.

Οὐδὲ ή σε δυσχέρεια τῆς νοστρματΩ^ν
Ἐπεισεν, ὥσε μή μ' ἀγειν ναύτην ἔτι;

Hæc sensu loci manifesto adversantur. Scriben-
dum omnino;

Τοῦδὲ η σε δυσχέρεια —

An te morbi hujus nostri incommoditas morit, ut me
tecum recipere nolis? Nihil verius aut simplicius.
Ceterum vox Κλύων restituenda etiam Sophocli
in Philoct. 690.

Τόδε θαῦμα ἔχει με,
Πῶς τοτε, τῶς τοτέ αἰμφιπλάκτων
Ρόθιων μόνω^ν κλύζων τῶς
ἄρα πανδάκρυτον ἐτώ βροτὰν κατέοχεν.

Hæc frustra defendunt Interpretes. Nam vox
κλύζων, quæ primam producit, nec seusai nec me-
tro satisfacit. Utrique autem incommodo sub-
veneris, si tecum et Cantero rescribas,

Ρόθιων μόνω^ν ΚΛΥΩΝ —

Suidas: Ρόθιον καλεῖται παρὰ τὸν ρέθον, τὸν ἐκ τῶν κω-
πῶν ΛΚΟΤΟΜΕΝΟΝ, ὃταν εφοδεῶς ἐλαύνωσι. UNUM
addam. Sophocl. Philoct. 780.

Ἄλλ' ἦν δέδαινα μή μ' ἀτελής εὔχη, τέκνον.

Versiculum hunc de honestat Anapæstus in
quanto loco, quod in Tragicis neutiquam

ferendum est. Sed res facile sublevanda est.
Scribe,

'Αλλ' ἐν δέδοικα ΜΗ ΑΤΕΛΗΣ εὐχὴ, τέκνου.

Vereor autem ne votum sit irritum. Hujusmodi συνίζησις haud infrequens est. de qua Schol. ad Aristoph. *Ran.* 624. Confer etiam Aristoph. *Theomorph.* 483. Sic nescio quis apud Stobæum Grotii, p. 61.

'Αντρὸς δίκαιος ἐστιν ψήχος οὐ ΜΗ ΑΔΙΚΩΝ,

'Αλλ' ἐστις ἀδίκειν δυνάμειν μηδὲ βέλεται.

Atque ad hanc normam corrigendus Euripides apud Stobæum, p. 37.

Δυοῖν λεγόντοιν, Θατέρευ Θυμυμένη,

Ο ΜΗ ΑΝΤΙΤΕΙΝΩΝ τοῖς λόγοις τοφώτερος.

Ita recte laudat Plutarchus, vol. ii. p. 10. Vulgo omittitur articulus, qui tum ad sensum, tum ad metrum necessarius est. Restituendus etiam articulus Aristophani in *Lysist.* 935. qui eodem morbo laborat.

Η ΑΝΘΡΩΠΟΣ ἐπιτρίψει με διὰ τὰ σρώματα.

Ubi recte Schol. Αντὶ τῆς οὐ γυνὴ, οὐ ἀνθρωπός εἰπε. Atque hinc firmando nostra emendatio in Theocrit. Idyll. i. 50. quam illotis manibus nuperime contrectavit vir eruditissimus.

τὸ τατιδίον καὶ τρὶν ἀνάστειν

Φατὶ τρὶν Η ΑΝΑΡΙΣΤΟΝ ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.

Ita proculdubio scribendus iste locus; ut jam pridem ostendimus in Epistola nostra ad cl. Wartonum. Haud aliter scripsit Theocritus in Epigram. 18. quod omnino conferendum est.

Cete-

Ceterum, ut unde abii revertar, ad Sophoclem nostrum manifesto respexit Posidippus in Epigrammate apud Anthol. lib. vii. p. 614.

Νῦν δὲ οὗτος ἀμφοτέροις Φιλίνης πόθος· ΟΥΚ ΑΤΕΛΕΙΣ

ΓΑΡ

ΕΤΧΑΙ, τὰς κείνης εὔξατ' ἐπ' ηύόνος.

ΟΛΟΛΥΤΖΕΙ γέρων. εἰς τὴν Θηλύτητα αὐτῷ καὶ λαγυνεῖαι
ἀποβλέπων.] Aristoph. *Thestomph.* 136.

Ολολύζεις γέρων.

Scribendum cum Suida, ολολύζει. Quod et recte vidit Kusterus. Quæ sequuntur sunt verba Scholia stœ.

ΟΜΑΙΜΟΣ. αδελφός. ἐν Ἐπιγράμματι.

Οἱ τρισσοί τοι ταῦτα τὰ δίκτυα θῆκαν ὄμαιμοι.]

Hexameter iste est pars Epigrammati, quod exstat in Anthol. lib. vi. p. 565. Hinc Ὄμαιμων et Ὄμαιμοσύνη. quam vocem usurpat nescio quis in Epigram. Anthol. lib. iv. p. 455.

Μαίνεται ἸΦΙγένεια· πάλιν δέ μιν εἶδος Ὁρέας

Ἐις γλυκέρην ἀνάγει μυῆσιν ὄμαιμοσύνης.

ΟΜΟΤΝΙΟΣ. δ τὰ τὰ γένες ἐφορῶν δίκαια. ή ὅμοτνη
νής, ή γνήσιος, Φίλῳ. Ὄράγνις Ζεύ. τὴν ὄμοιότητα Θαυ-
μάζων λέγει. οἷον ὡς ὄμοιότατε.] Scribe, ὡς ὄμοιότητος.
Quomodo recte legitur apud Schol. ad Aristoph. Ran. 762. unde hæc verba descripsit Suidas.
Inepte autem Interpres, O simillime Jupiter. Imò
potius, O simillime Æace. Nimirum Xanthias

Æacum geminum germanum sive *sui simillimum* putabat. hinc mirabundus Ὀμόγνιος Ζεὺς ludo jocoque exclamabat. Sed haec sunt Atticæ elegantiæ, quas nostri homines neutiquam perspectas habent. Egregie Schol. ad Sophoclis *Ajac.* 492. Οἱ μὲν συνοικεῖτες τὸν ἐφέσιον Δία προτείνοντες, οἱ δὲ φίλιοι τὸν φίλιον, οἱ δὲ εἰς τὴν μιᾶν τάξεις καταδεγόμενοι καὶ μιᾶν συμμορίᾳ ἑταίρεον, οἱ δὲ ξένοι ξένοι, οἱ δὲ εἰς ὅρκοις συμφωνίας ποιῶντες ὅρκον, οἱ δὲ δεόμενοι ixistον, ΟΙ ΔΕ ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΜΟΓΝΙΟΝ. Confer cl. Ruhnken. ad Timæum, p. 139. ubi de diis ομόγνιοι copiosissime et doctissime agit. Sed virum egregium Timæi lectio fecellit. Scribendum sine dubio: Ὀμόγνιος θεός. οἵσι οἱ συγγενεῖς κοινῶς ὄργιαζον. Ceterum ut Jupiter ὁμόγνιος, sic Hercules ὁμόγνιος. de quo Lucian. in peculiari libello, vol. iii. p. 82. Τὸν Ἡρακλέα οἱ Κελτοὶ ΟΜΟΓΝΙΟΝ ὄνομάζοσι Φανῆ τῇ ἵπιχωρίᾳ. Herculem Galli Ὀμόγνιον appellant. Vulgo legitur Ὀγύριον. quod ex compendio male natum ineptissime defendunt Interpretes, et in primis homo hominum ridiculosissimus Frid. Samuel SCHMIDT, Antiquariorum nostrorum Societatis socius dignissimus. Sed nostra lectio verissima et elegansissima est.^t Nimirum Galli Herculem suum, tanquam gentilitium atque adeo cognatum suum, coluerunt, atque hinc ὁμόγνιον appellauunt. Sic Herculem Thebanum Thebani, Ægyptium Ægyptii, Indum Indi. de quo Arrianus in Indicis, p. 523. Ἡρακλέα δὲ, ὄντινα ἐσ Ινδοῖς αὐτοῖσθαι λόγος κατέχει, παρ' αὐτοῖσιν Ινδοῖσι γηγενεία λέγεσθαι. Herculem porro, quem ad Indos pervenisse ferunt, In-

^t Malin, Λογιον. eloquentem. Sicut Graeci Apollis et Mercurius appellabantur οἱ Λογιοι, ita Celtais Hercules.

digetem ipsi Indi vocant. Quod vero addit Lucianus tum de senectute, tum de eloquentia Herculi adsignata, mire confirmat Plutarchus, vol. ii. p. 387. Προίαν γε τῷ χρόνῳ δ' Ἡρακλῆς εῶντι παρικύτατῷ ὅμοι γενέθαι, καὶ ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΩΤΑΤΟΣ. Hercules grandevus factus divinationis et dialectice perissimus habebatur. Atque haec hactenus de Hercules ὁμογνός. Error autem ortus, ut dixi, ex compendio scripturæ, qui fons mendarum in libris antiquis uberrimus. Exempla bina, atque ea quidem illustria, apponam; unum in Græcis, alterum in Latinis. Apud Polybium in Excerpt. Vales. p. 1469. ita legitur: Ἐπαλαιπώρος δὲ καὶ τὸ πεδίκον σφάγια τῷ Περσίᾳ ὑπό τε τῆς Λιρῆς καὶ δυσιτηρίας, ὡς τῷρά τοδέ τοις ἐκ Θεόπλευρον ἀπηντήθαι μῆνιν αὐτῷ διὰ ταῦτα τὰς αἰρίας. Ubi vox θεόπλευρη, de qua nos Emend. iii. p. 333. nescio quomodo nunc minus arridet. Legebant cl. Reiskius in θεόπλευρη. Quomodo locutus est Aristides, vol. i. p. 529. Ανεῖπε μὲν ὁ κῆρυξ Σπαρτίτης, ὅτι εἴκαντο οἱ θεοὶ τοῖς Ελληνοις κακῶν ἀργεῖ. Sed non ita loqui solet Polybius. Quare nullus dubito, quin scripsiter auctor in θεοπέμπτῳ. Missu divino. Dionyphus Halicar. Antiq. Rom. iii. 10. Καὶ ταῦτα μὴ πολέμεις κατειληφότος ημᾶς, μηδὲ ἄλλης ΘΕΟΠΕΜΠΤΟΥ συμφορᾶς μηδεμίας. Dicitur autem in θεοπέμπτῳ, ut εἰς ἀναγκαῖς, εἰς ἔκστασις, atque alia ejusdem notæ sexcenta. Hoc primum. Deinde illud vide. In Fragmento ex lib. xci. Historiarum TITI LIVI, quod ex Cod. MS. Vat. nuperime publicavit cl. Brunius, ita scribitur. Itaque omnia simul instrumenta belli

belli parabantur. Neque materia artificibus, præparatis ante omnibus inixogivitium—udio, nec suo quisque operi artifex deerat. Hæc mutila et corrupta sunt. Tentabat cl. Editor, sed medelam nullam afferre potuit. Ego vero vel quovis pignore contendem ita deditse Livium: Neque materia artificibus, præparatis ante omnibus enixo civitatum studio, nec suo quisque operi artifex deerat. Error librarii ex compendio. Ut Σεόπις pro Σεοπέμπτης, sic civitum pro civitatum. Vox autem civitatum occurrit supra in hoc fragmento. Interdiu conventum sociorum civitatum in oppido agebat. Recte autem scripsimus, enixo studio. Valerius Max. lib. viii. cap. 15. ENIXO Crotoniatæ STUDIO ab eo petierunt, ut senatum ipsorum, qui mille hominum numero constabat, consiliis suis uti pateretur.

OMOT. ἐγγύες. Μίναρδος. [“Ηδη γάρ τῷ τίκλειν ὄμοις.] Hunc locum laudat Photius in Lex MS. et Harpocratio. apud quem legitur, “Ηδη γάρ εἰς. Quare Senarius ita rescribendus videtur,

“Ηδη γάρ εἰςιν ἦδε τῷ τίκλειν ὄμοις.

In eo est ista ut pariatur. Huc respexit Dionysius Halicarn. Antiq. Rom. i. p. 62. Καὶ γὰρ ὄμοις τῷ τίκλειν τὴν κορην εἴναι. Ita scribendus iste locus. Atque hac occasione emendandus Aristophanes in Pac. 512.

“Ἄγε νῦν, ἀγε τῶς βασι λέπειτο
Καὶ μην ὄμοις σιν ἢ δὲ ἐγγύεσσιν
Μὴ νῦν ἀνθίμειν, ἀλλ᾽ ἐπενθίμειν
τείνωμεν ἀνθρικώτερον.

Verbi-

Versiculus secundus manifesto corruptus est.
Notanda vox οὐδείς, quæ Atticorum non est. Deinde ὅμη—ἴγγυς. quæ posterior vox non nisi interpretamentum prioris est. Locus ita scribendus est :

Kai μὴν ὅμη 'σιν ἩΔΕ.

“*Ἡδε. Pax scilicet. quomodo locutus est Comicus infra 600.*

‘Αλλα τοῦτο τὸν αὐτὸν τὸν πολὺν τῆτον χρόνον

“*ἩΔΕ, τῷθ' ἡμᾶς δίδαξον, ὃς θεῶν εὐνέγατε.*

Ita scribendus iste locus, quod et recte observavit cl. Dawesius. Nostram autem emendationem unice firmat Scholiares ad Aristoph. *Equit.* 245. Τὸ ὅμη λέγοντος Ἀττικοὶ αὐτὶ τῇ ἴγγυς. ὡς καὶ εἰς Ειρήνην. *Kai μὴν ὅμη 'σιν Ἡδε.* Quem locum viros doctissimos ad Aristophanem fugisse miror.

OPNIΘΕΤΟΜΕΝΟΥ. μάντευομένη δι' ὄρνιθος.] Hecatæus Abderita apud Joseph. cont. Apion. i. p. 457. Οὗτος ἐν ὁ ἀνθρωπος διαβαδίζοντων πολλῶν κατὰ τὴν οἰδὼν, καὶ μάντεως τινῶν OPNIΘΕΤΟΜΕΝΟΥ, καὶ πάντας ἐπιχειν αἰξίειντος, ἥρωτησε διὰ τί προσμένεσσι. δεῖξαντος δὲ τῷ μάντεως αὐτῷ τὸν ὄρνιθα, παρελκύσας τὸ τόξον ἔβαλε, καὶ τὸν ὄρνιθα πατάξας ἀπέκτεινε. Ad hunc locum manifesto respexit Suidas.

ΟΡΤΥΓΟΚΟΠΟΣ——Μηδὲ ὄρτυγοκοπεῖν, μηδὲ περὶ τὰ τοιαῦτα ἐποῖησθαι.] Hæc sunt verba Marci Antonini, i. 6. ubi legitur, ὄρτυγοτροφεῖν. Quod perinde est. Neque fluctus in hoc simpulo movendus.

vendus. Quod faciunt viri eruditii. Plato in Alcibiade primo apud Suidam, οὐκ ἀλλὰ τρόπος Μειδίαν στις δεῖς ἀποβλέπειν τὸν ὄρτυγονόπον. Ita scribendus iste locus. Ejus meminit Scholia festes ad Lucian. *Jov. Tragæd.* vol. ii. p. 696. 'Ο δὲ Μειδίας ἔρτυγονόπον ἦν, ὡς Πλάτων Περιαλγεῖ. Ita scribendus iste locus, quem minus intellexerunt doctissimi Editores. Scripsit Plato fabulam, cui titulus Περιαλγής. Eam laudat Suidas, laudat et Athenaeus, lib. ix. p. 387. Καμῳδεῖται γὰρ ὁ Λεωγόρας ὡς γαστρίμαρρος ὑπὸ Πλάτωνος ΕΝ ΠΕΡΙΑΛΓΕΙ. Verba Platonis leguntur apud Schol. ad Aristoph. *Nub.* 109. quem consule. Atque hinc restituendus obiter Suetonius de *illust. grammat.* cap. ix. Librum etiam, cui est titulus *Perialogos* edidit, continentem querelas de injuriis, quas professores negligentia et ambitione parentum acciperent. Scribendum sine dubio cui est titulus ΠΕΡΙΑΛΓΗΣ. Quod vel ex sequentibus patet. Atque hac occasione monitus, non possum quin restituam vexatissimum locum Suetonii de *illust. Grammat.* cap. iii. in quo expediendo eruditissimi viri operam luserunt. Pretia grammaticorum tanta, mercedesque tam magna, ut constet Lutatium Daphnidem, quem Lenæus Melissus per cavillationem nominis, Πανὸς ἄγημα dicit, ducentis milibus nummum. Quinto Catulo emptum, ac brevi manumissum. Ubi alii Πανὸς ἄγημα, alii Πανὸς ἄγαμα, atii aliud. Sed omnes perperam. Editio Mediol. *panesagafema.* Scribendum omnino, unius literæ mutatione, Πανὸς ἄγαπημα. Pan's delight. Quo allusum ad Daphnidem, pastorem

torem illum Siculum, qui Pani in deliciis fuit.
Crates Thebanus apud Julian Orat. vi. p. 199.

Χαῖρε θεὰ δέσποινα, σοφῶν ἀνδρῶν ΑΓΑΠΗΜΑ,
Εὐτέλεια, Κλεινῆς ἔγγονε σωφροσύνης.

Huc accedit Axionicus comicus apud Athenæum,
lib. viii. p. 342.

— Οψοφάγων καὶ λίχυνων ἀνδρῶν ΑΓΑΠΗΜΑ.

Quod festive admodum λίχυευμα vocat Sophron
in *Mimis Muliebribus*. Locus Sophronis, qui
apud Athenæum et Demetrium Phalereum ad-
modum depravatus est, ita legendum et distin-
guendum est.

Τίνεις δ' ἐντί πωκα, Φίλα, ταΐδε τοι
μακραὶ κόγχαι; Β. Σωλῆνες·
τέτι γα γλυκυκρέων κοχχύλιον,
Χηρᾶν γυναικῶν Λίχυευμα.

ΟΤΙ μὲν εἰδέναι, ἀντὶ τοῦ, ὅσον ἐμὲ εἰδέναι. Οὐκεν πωνηρά
γ' ἐσὶν, ὅτι κάμος εἰδέναι.] Scribe, ὅτι κάμ' εἰδέναι.
Quomodo recte legitur apud Aristoph. Eccles. 350
unde hunc versiculum desumpxit Suidas. Idem
autem ὅτι κάμε εἰδέναι et ὡς κάμε εἰδέναι. Quemad-
modum locutus est Comicus in *Thestmorph.* 34.

· Μὰ τὸν Δί' ὅτοι γ', ὥσ τε κάμε γ' εἰδέναι.

ΟΤΔΕΝ ἥλθε ράψαμένη σκύτινον καθειμένον. ταχέλκει
τὸ δεν. ἥθελε γὰρ εἴπειν, όπ' ἥλθε, συνήθως.] Versiculus
iste legitur apud Aristoph. Nub. 538. ubi con-
sulendus Scholiafestes, quem exscripsit Suidas.

Q

Atque

Atque hinc corrigendus Aristophanes, supra,
v. 381.

Ατὰρ ΟΤΔΕΝ ἀν τερὶ τῷ πατάγῳ καὶ τῆς βροντῆς μὲν
ἰδίᾳσκας. Vulgo contra metrum legitur, Ατὰρ
αδέπτω.

ΟΤ Δᾶτλος ἐγκονίστεις ; εἰ ταχύτερον ἐνεργήσεις ;] Hæc
sunt verba Aristophanis in *A&ö.* 1324, atque ejus
Scholiaſtæ ; cujus ſcrinia pro more ſuo compila-
vit Suidas.

ΟΤΚ ἴφεξεις εἰ παύση.] Aristoph. *Equit.* 910.

Ἐγώ σε ποιήσω τριη-
ραρχεῖν, ἀναλίσκοντα τῶν
Σαυτῶν, παλαιὰν ναῦν ἔχοντα
εἰς ἣν αναλῶν ΟΤΚ ΕΦΕ-
ΖΕΙΣ, εὖδε ναυπηγέμενος.

Ubi Schol. Oū ἴφεξεις δι, αὐτὶ τῷ εἰ παύση. Hinc
Suidas intelligendus eſt.

ΟΥ μὴ ληρόσης. ὅρα οὐα μὴ ληρόσης. εἰ παύση ληρῶν ;]
Aristoph. *Nab.* 366.

Ποῖος Ζεὺς ; εἰ μὴ ληρόσης —

Ad hunc locum respexit Suidas.

ΟΦΑΛΩΝ· Χρεωτῶν:

————— Οὐ μὲν ἔχειν

Σορὸν περίασθαι, τοῦτον ὄφλων ἀπέρχομαι.]

Hæc ſunt verba Aristophanis in *Acharn.* 691.
Est autem versus Trochaicus, et proinde ita
reſcribendus,

Οὐ μὲν ἔχειν σορὸν περίασθαι, τοῦτον ὄφλων ἀπέρχομαι.

Ω πάντα

"Ω πάντα σὺ τολμῶν. τυτέσιν ὡ Θρασύτατε καὶ τολμηρότατε.] Hæc sunt verba Aristophanis in *Nub.* 374. atque ejus Scholiaſtæ, quem pro more exſcripsit Suidas.

Ω.

"Ω ΦΘΟΡΕ. ὡ ὄλεθρε. "Απαγ' εἰς μακαρίαν ἐκποδῶν,
ἢ φθόρε.] Aristoph. Equit. 1148.

"Απαγ' εἰς Μακαρίαν ἐκποδῶν. Σύ γ', ὡ φθόρε.
Hinc Suidas sua mutuatus est.

ΩΔΙΣ. ἡ ἐκ τῆς τοκετῆς ὁδύνη. 'Ο δὲ ἔξειπεν τὴν ὁδύνη,
ἥτινει, ωκεῖ ἑστόλμα, τὴν ἑλπίδα τῆς ἵστως ἀν τοτε τυχεῖν ἐν
τῷ χρύπτειν-ὑποθάλπων ἄρ' ἴκεῖνος.] Hoc fragmentum
Æliano adſignandum esse puto. Quod ex ſtilo
manifestum eft. Confer nos ſupra ad v. Ἐπιρ-
ραπίζων. Ceterum hic locus partim legitur apud
Suid. v. Ἐκύει.

Π.

ΠΕΝΤΩΒΟΛΟΝ ἥλιασταθμ. Νικήσαντα τὰς Πελοπον-
νησίν, δικάσαι μέχρις Ἀρχαίας, λαμβάνοντα μισθὸν τεν-
τώβολον, ἀλλ' οὐ τριώβολον.] Confer Aristoph. in
Equit. 795. et ejus Scholiaſtam. unde hunc lo-
cum depropmtit Suidas.

ΠΕΡΔΙΚΟΣ ἱερόν—Σοφοκλῆς δὲ ἐν Καμικοῖς Φησὶ τὸν
ὑπὸ Δαιδάλῳ ἀναιρεθέντα, Πέρδικα εἶναι τάνομον.] Scri-
bendum, ἐν Καμικοῖς. Quam alii Καμικὸν, So-
phocles Καμικὸς vocat. Quem fecutus eft Strabo.

Hujus fabulæ, meminit Athenæus, lib. ix. p. 388.
Σοφοκλῆς Καμικῶτες.

————— Ὁρνίθος ἥλθ' ἐπώνυμος
Πέρδικος, ἐν κλεινοῖς Ἀθηναῖσιν πάχοις.

Ubi notandus iste PERDIX, cuius historiam hic tangit Sopocles. Ceterum de Dædalo antiquissimo illo et ingeniosissimo artifice, qui post occisum sororis suæ filium Perdicem, primò Cretam, deinde CAMICUM, Siciliæ urbem, quæ scena dramatis, profugit, consulendi Mythographi. Corrigendus hic obiter Libanius, vol. ii. p. 480. Πότε δὲ ἔδεισαν ἀνθεωποι τῷρι τῶν ἀγαλμάτων, μὴ τοῦν ποδοῖν χρώμενα Φύγη. Τὸν Δαιδάλον χειρῶν ὃς ὁ Φόβος ἔργαν, ὃν ἐκάλυψεν ἐπιγενόμενος Φεδίας μᾶλλον ὁ Δαιδαλος τές τῷροι ἀντῖ. Fuit autem cum timerent homines ne statuae aufugerent, quem timorem eis injecit Dædalus; qui ut priores artifices longe post se reliquit, sic ipse postea a Phidias penitus obscuratus est. Ita scribendus et vertendus iste locus, qui insignis est et ab Interprete minime intellectus. Confer. cl. Kuſter ad Suidam v. Δαιδαλος. Verbum autem Καλύπτειν in hoc negotio haud inusitatum est. Libanius in Julian. Panegyr. p. 184. Καὶ γὰρ ἀράτοντας οἵς ἀράτοις, καὶ λέγοντας οἵς λέγεις ΕΚΑΛΥΨΑΣ.

ΠΕΡΙΡΡΩΓΟΣ. [Ἐπὶ ὄχθε τινὸς ἀποτόμῳ καὶ τεριρρῶν ἐπετείχιζον αὐτοῖς Φρουρίου, ικανὸν Φυλάττεοθας τοσαύτη σρατιᾶ.] Hæc sunt verba Dionysii Halicarn. Antiq. Rom. ix. 15. ubi legitur ικανὸν Φυλάττεοθας τοσαύτη σρατιάν. Quod tantum exercitum tutari posset. Ita vertendus iste locus, quem perperam accepit noster Interpres. Haud aliter locutus est Dio-

Dionysius, v. 22. Φρύνια κατασκευάσαντες ἐπὶ τοῖς ἔρυμνοῖς, ἵκανα σώζειν τὰς εἰς αὐτὰ καταφυγόντας.

ΠΑΕΑ. πλήρης. πεπληρωμένη.

Ταύτην μὲν ἀν τις εὐθὺς ποθείη λαβάνω.

Περὶ κυλικός Φιγου ἐπεὶ μεγάλη ἦν καὶ πλέα.] Hæc sunt verba Scholiaſtæ ad Aristoph. *Lysist.* 201. Confer nos ad Suid. v. Ἡσθείη.

ΠΟΜΦΟΛΥΓΕΣ. αἱ ἐκ τῶν ὅμερων ἢ ἄλλως καταφερόμεναι. Οἱ δὲ δίκην πομφολύγων ἐκφύσεως διαλύει τὸ ὑπελον.] Locus mutilus et corruptus. Scribe, Πομφόλυγες. αἱ ἐκ τῶν ὅμερων, ἢ ἄλλων καταφερομένων ὑδάτων ἐπὶ ὑδαστὲ ἐνδιάλυτοι κυρτώσεις. Quomodo recte legitur apud Etymologum. Confer Schol. ad Aristoph. *Ran.* 251. Schol. ad Arat. p. 126. et cl. Hemsterhus. ad Luciani *Contempl.* p. 515. Quæ sequuntur deprompta sunt ex Theophylacto Simocatta, lib. iv. cap. 15. Vox autem Ἐκφυσις eodem sensu legitur apud Etymolog. v. Ἀναπλήσας. Οἱ γὰρ κυκοῖς τισι συνεχόμενοι, πνεύματος τὰς γνάθες πληρεῦντες, ΤΑΣ ΕΚΦΥΣΕΙΣ ἀποτελεῖσιν. Ubi tamen ἐκφυσήσεις malit doctissimus Sylburgius.

ΠΟΝΗΡΟΣ—λέγεται δὲ καὶ πονηρὸν ὕδωρ, τὸ νοσοποιὸν.] Arrian. *Exped.* iv. 4. Καὶ, γὰρ ΠΟΝΗΡΟΝ ΤΟ ΤΔΩΡ, ρεῦμα ἄθροον κατασκήπτει αὐτῷ ἐς τὴν γασέρα. Ad hunc locum respexit Suidas.

ΠΡΟΔΙΚΟΝ. δικαστὴν ἐπὶ Φίλων, καὶ διαιτητὴν. Ἀριστοφάνης Κεντάρω.

Ἐγὼ γὰρ, εἴ τις ἡδίκηκε, θέλω δίκην δύνας
Πρόδικον ἐν τῶν Φίλων τῶν σῶν.]

“ Frag-

“ Fragmentum hoc Aristophanis sic distinguo
“ et lego :

Ἐγὼ γὰρ, εἴ τις ἡδίκης, θέλω δίκην
Δικάσαις πρόδικον ἔνα τῶν φίλων τῶν σῶν —

“ Hanc lectionem in versione secutus sum.”

Kuster. Nihil hic vedit Kusterus. Aliud est
Πρόδικος, aliud δίκη πρόδικος. Hesch. Δίκη πρόδικος,
ἢ πρὸ τῆς ἀχθῆναι εἰς δίκην ὄμολογυμένη. Quare locus
Comici ita Scribendus et interpretandus est :

Ἐγὼ γὰρ, εἴ τι σ' ἡδίκη, θέλω δίκην
Δικάσαις πρόδικον ἔνα τῶν φίλων τῶν σῶν —

Ego enim, si te laesi, ejus rei arbitrium alicui ex tuis amicis permittam. Qui sensus optimus et integrerrimus. Atque ad hanc normam corrigen-dus etiam Photius, qui hunc locum laudat v.
Πρόδικος. Quæ sequuntur apud Suidam, Μυημονίεις δὲ καὶ Πλάτων αὐτῷ, καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνίσαις.
Οὕτω τὸν ἄνδρα τέτον ἢ βιβλίον διέφειρεν, ἢ Πρόδικος, ἢ τῶν ἀδολέσχων εἴς γέ τις, de Proculo Sophista intelligenda sunt. Verba autem Comici, quæ non nihil corrupta sunt, ita scribenda et numeris suis restituenda esse putat Kusterus,

Τὸν ἄνδρα τέτον ἢ βιβλίον διέφεορεν,

* Η Πρόδικος, ἢ καὶ τῶν ἀδολέσχων εἴς γέ τις.

Priorem versiculum recte emendavit vir doctissimus, posteriorem non item. Nam vox ἀδολέσχων, quod virum doctissimum fecellit, primam producit. Aristoph. Nub. 1482.

* Εμὸς παρανοήσαντος ἀδολεζίσ.

Idem Nub. 1487.

* Άλλ'

'Ἄλλ' ὡς τάχις' ἐμπιπράναι τὸν οἰκίαν
Τῶν ἀδολέσχων —————

Quare locus ita legendus et distinguedus est.
Kai Ἀριστοφάνης εἰν Ταγνυσταῖς ἔτω

Τὸν ἄνδρα τούτου οὐ βιβλίον διέθεσεν,

Ἡ Πρόδικος, οὐ τῶν ἀδολέσχων εἴς γέ τοι.

Hunc hominem aut liber corruptit,

Aut Prodigus, aut nūgatorum quispiam.

Quomodo et apud Scholiaстam ad Aristoph.
Nub. 360. unde hunc locum depropnsit Suidas,
scribendum est.

ΠΡΟΣΑΝΑΝΕΩΣΑΜΕΝΟΣ. ἀνακαινίσας, καὶ ἀνεγέρ-
ρας. Οὐ δέ Μάρκος ἀρσανανεωσάμενος τὸν τῷ τείχει τα-
πεινότητα, ἐπειδάλλετο καταπειράζειν τῆς ἐλπίδος.] Hic
locus auctior legitur v. 'Ανανεωσάμενος, ubi tamen
male scribitur, ἀναγείρας, in utroque autem ver-
tendo Interpres gravissime hallucinatus est. Græca,
quæ proculdubio Polybii sunt, ita vertenda sunt:
Marcus autem humilitatem muri recordatus, rem peri-
clitari aggressus est. Verbum usurpat Dionysius
Halicarn. Antiq. Rom. lib. vii. p. 462. Εμαθεὶς οὐ
βαλὴ ταραχὰ τῷ τῷ πραχθεὶν ΑΝΑΝΕΩΣΑΜΕΝΟΥ. Se-
natus ab illo, qui rem ipsi in memoriam revocarat, cog-
novit.

ΠΡΤΤΑΝΕΙΣ. τεντήκοντα ἄνδρες απὸ μιᾶς Φυλῆς, οἱ
διοικέντες ἀπαντα τὰ ὑπὸ τῆς Βελῆς πραστόμενα. | Scri-
bendum, τὰ ὑπὸ τῆς Βελῆς προσαπτόμενα. Qui omnia
Senatus iussa exsequebantur. Confer Harpocrat.
v. Πρττάνεις. et cl. Perizon. ad Älian. Var. Hist. ix.
39. ubi de hoc loco agit.

P.

ΡΑΙΣΤΗΡ. ἡ σφύρα.

Οὐδὲ εἴ με χρύσειον ἀπὸ ραισῆρος Ὄμηρον

Στίσπται φλογέας ἐν Διὸς αἰεροπάῖς.]

Hoc distichon est pars Epigrammatis, quod exstat Anthol. lib. iii. p. 387. ubi tamen legitur, Στήσιτε. Quomodo et apud Suidam scribendum est.

ΡΑΜΦΟΣ. ρύγχος. ράμφος ἐπὶ ὄρνεων. ρύγχος ἐπὶ χοίρων] Hæc descripsit Suidas ex Schol. ad Aristoph. *Aves.* 347. ubi legitur, ράμφος ἐπὶ ὄρνεων.

Σ.

ΣΚΕΤΗ. ἡ δὲ Καρτερὸς τῆς τε σκευῆς τῇ λαμπρότητι διαφέρων ἔν.] “Lego Κρατῆρος. ut sit proprium “ nomen Crateri, qui fuit unus ex ducibus Alexandri magni.” *Kuster.* Fallitur vir doctissimus. Scribendum, Κρατερὸς. Idem mendum apud Suidam v. Ὀγκος. Confer Nostrum v. Κρατερὸς. unde uterque locus ampliari poterit.

ΣΚΙΕΡΑ. Ἀριστοφάνης. Πάρεις ὡς σκιερά.] Extat hoc fragmentum apud Aristoph. in *Vesp.* 754. ubi Scholia festes ex Euripidis *Bellerophonte* desumptum esse ait, ex quo laudantur hi versus Anapæstici :

Πάρεις ὡς σκιερὰ φυλλάς, ὑπερβῶ
Κρηναῖα νάπη, τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς
Ἀθέρ-ιδέσθαι σπεύδω, τίν' ἔχει
Στάσιν εὐοδίας. —————

Ita

Ita scribendus iste locus, quem viri eruditissimi plurimum sollicitarunt; mentem tamen poetæ ne per somnium viderunt. Sensus est: *Ego vero æthera tentare cupio, ut videam, quousque tandem progredi possem. Si quid sit, quod meo cursui obstat posse. scatis euidias est itineris obstaculum.* Demosth. cont. Calliclem. p. 735. "H. μὲν ἀν ὑδωρ ΕΤΟΔΗ¹, Φίρεται κάτω κατὰ τὴν ὁδὸν ἢ δ' ἀν ΕΝΣΤΗ, τι, τηνικαῦτα τετ' εἰς χωρία ὑπερεισεν ἀναγκάιον ἥδη. Quæ egregia sunt, et mentem Euripidis extra dubium ponunt.

ΣΚΙΤΑΛΟΙ. Ἀριστοφάνης.

"Ἄγε δὲ Σκίταλοι καὶ Φένακες, πῦ δ' ἐγώ,
Βερέχεθοι τε καὶ Κόβαλοι καὶ Μόθωνες
Ἄγορά τε ———]

Quod scripsimus ad hunc locum *Emend.* III. p. 136. minus verum est. nam vox Ἄγορά postremam syllabam producit. Quod et jampridem observavimus. Quare facile assentior cl. Kustero legenti,

Βερέχεθοι τε καὶ Κόβαλοι καὶ ΜΟΘΩΝ.

Quocum facit Scholiares. Haud aliter locutus est Aristophanes in *An.* 160.

Καὶ μύρτα καὶ ΜΗΚΩΝΑ καὶ σισύμβρια.

Ita legendum tum metri gratia, tum auctoritate Suidæ v. Σήσαρα. Quod et in *Epistola Critica* monuimus.

ΣΚΩΛΟΣ. εἶδος ἀκάνθης.

"Ἐκ μοι σκῶλου ἔρυσον, οὐ μοι κακὸν ἔμπεσεν ὄπλῃ.
R Scribe,

Scribe, ἔρυσσον. nam ἔρυσσον secundam corripit. Sunt autem hæc verba asini ad lupum. fabula notissima. Σκῶλος sive σκῶλον est Spinæ genus. Aristoph. *Lysistr.* 810.

'Ασάτοισιν ἐν σκώλοισι
Τὸ πρόσωπον περιεργασμένος.

Ita scribendus iste locus quod ex Scholiaſta patet. Confer nos ad Suid. III. p. 34. Atque hinc firmandus Theocritus in *Hyla*.

'Ηρακλέης τοῖς τοῖς ΕΝ ΑΤΡΙΠΤΟΙΣΙΝ ΑΚΑΝΘΑΙΣ
Πάιδα τοθῶν δεδόνατο ——————

Quem locum perperam sollicitarunt viri erudit. Ad Aristophanem, ut solet, respexit Theocritus. Atque hinc obiter emendandus Hesychius, loco vexatissimo et quem viri eruditissimi plane conclamarunt. Πανοσκῶλον. ὄνομα χήματος, ὅταν οἱ ἀπὸ σκῶλες ἡ πεπληγῶς ἀντρον τὶ λέγεται χῆμα. Primum scribe, Πανὸς σκῶλος. ὄνομα χήματος, ὅταν ἔτις ἀπὸ σκῶλες ἡ πεπληγῶς. Photius in Lex. indebito. Πανὸς σκῶλος, ὄνομα χήματος. Huc respexit Theocritus X. 4.

————— 'Αλλ' ὑπόλειπη
"Ωσπερ ᾧς τοίμνας, τὰς τὸν πόδα κάκλος ἔτυψεν.

Idem κάκτος et σκῶλος. Schol. Κάκτος δὲ, εἶδος ἀκάνθης. Confer nos in Cur. Pöf. ad Theocritum p. 18. Quæ sequntur apud Hesychium, novum articulum faciunt, atque ita scribenda sunt: Πανὸς ἀντρον. τὶ λέγεται χῆμα. Panis antrum tangit Pausanias. tangit etiam Theocritus in Epigrammate

'Εγγύς

Ἐγγὺς δὲ σάντες λασίας δρυὸς, ἀνέρες ὅπισθεν,
Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ὁρφανίσωμες ὑπνῳ.

Ita scribendum. Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν, *Panem capras in euntem*. Quomodo locutus est Meleager in Epigrammate, quod cum nemo haec tenus intellexerit, hic emendatum adscribam.

ΜΕΛΕΑΔΡΟΥ.

Αἴπολικαι σύριγγες ἐν ὕρεσι μηκέτι Δάφνιν
Φωνεῖτ', ΑΙΓΙΒΑΤΗ, ΠΑΝΙ χαριζόμενατ.
Μηδὲ σὺ τὸν ερχθέντα λύρην Φοίβου τροφῆτι
Δάφνη ταρθενίη μέλφ' Τάκινθου ἔτι
Ἡν γὰρ ὅτ' ἡ Δάφνις μὲν ἐν ὕρεσι, σοὶ δὲ Τάκινθος
Τερπνὸς, νῦν δὲ πόθου σκηπτρα Δίων ἔχέτω.

Ita scribendum istud epigramma. Δάφνη ταρθενίη est *Simul cum Daphne puella*. Nimis Apollo utrumque, tum Narcissum, tum Daphnen, amabat. hæc mens poetæ. Confer nos in Cur. Post. ad Theocrit. xiii. 15. nam Hellenismus iste paulo rarer est. Idem autem Aἰγιβάτης et Αἰγιοβάτης. quomodo locutus est Philippus in Anthologia, nec non Meleager in Epigrammate, quod vulgo male distinctum viro doctissimo ad Ammonium fraudi fuit. Carmen ita scribendum est.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Οὐκέτι μοι Θήρων γράφεται καλὸς, οὐδὲ (τυρανηὴς
Πρίνωτε, νῦν δὲ ἡδὸν δαλὸς) Ἀπολλόδοτος.
Στέργω θῆλυν ἔρωτας δασυτρώγυλων δὲ πίεσμα
Λασαύρων μελέτω τοιμέστην αἰγιοβάταις.

ΣΚΤΘΙΚΑΙ. εἰδός τι ὑποδήματος. ὡς Αλκαιῖος ἐν ή. Σκυθικὰς ὑποδησάμενοι.] Scribe, ὑποδησάμενοι. quomodo recte legitur apud Harpocrationem, unde hunc locum descripsit Suidas.

ΣΟΦΙΣΤΗΣ. ἀπατεών. Ὁδίναις τε καὶ νόσοις γενέσθαι σοφιστὴν ἄχρον.] Hoc fragmentum auctius legitur v. Ἰαχήν. Ad quem locum consulendus Kusterus.

ΣΟΦΩΝ, Σόφωνος. ὄνομα δρυς.] De monte *Sophone* mihi haec tenus incompta omnia. Rescribendum puto, ὄνομα μαγείρων. Nimis una Syllaba alteram absorpsit. hæc prima mali labes. Sophon est nomen *coqui*. Ejus meminit Athenæus. meminit et Anthippus Comicus apud Athenæum lib. ix. p. 403. cujus versiculos, qui elegantissimi sunt, hic in gratiam lectoris eruditæ emendatos apponam. Sunt autem verba *coqui*, hominis in arte sua celeberrimi.

ΣΟΦΩΝ Ἀκαρνὰν καὶ Ῥόδιος Δαμόξενος
Ἐγένοντ' ἔαυτῶν συμμαθητὰς τῆς τέχνης.
Ἐδίδασκε δὲ αὐτὸς Σικελιώτης Λάβδαχος.
Οὗτοι τὰ μὲν ταλαιπῶς καὶ θρυλλέμενα
Ἄρτύματ' ἐξήλειψαν ἵκ τῶν βιβλίων,
Καὶ τὴν θυείαν ἥφανταν ἐκ τῷ μέσου,
Οἷον λέγω κύμινον, ὅξος, σίλφιον,
Τυρὸν, κορίανον, ὃς ὁ Κρόνος ἀρτύμασιν
Ἐχράτο, τάντ'. ΗΛΙΘΙΟΝ εἶναι θ' ὑπέλασον
Τὸν τοῦτο τύποις ταντοπώλαις χρώμενον.
Αὐτὸι δὲ ΕΛΕΟΝ τε καὶ λοπάδα καινήν, τάτιρ,
Πῦρ τ' ὁξὺν καὶ μὴ πολλάκις φυσώμενον

Ἐποίει,

'Εποίεν, ἀπὸ τέττα πᾶν τὸ δεῖπνον ἐυτρεπές.

Οὗτοι τε ἀρῶτον δάκρυα καὶ ἀλαργὸν πολὺν

'Απὸ τῆς τραπέζης καὶ σίαλου ἀπήγαγον,

Τῶν τ' ἐσθιόντων ἀνέκαθαραν τὰς πόρυς.

'Ο μὲν ἐν 'Ρόδιος πιάνω τιν' ἄλμην ἀπέθανε.

B. (Μάλ' εἰκότως) παρὰ τὴν Φύσιν γὰρ τὸ ποτὸν ἦν.

A. Ο Σόφων δὲ πᾶσαν τὴν Ἰωνίαν ἔχει

'Εμὸς γενόμενος, ὃ πάτερ, διδάσκαλος.

Καῦτὸν Φιλόσοφον καταλιπεῖν συγγράμματα

Σπεύδοντ' ἐμαυτῷ καινὰ τῆς τέχνης. B. Παπαὶ,

'Εμὲ κατακύψεις, ωχ ὃ θύειν μέλλομεν.

A. Τὸν ὄρθρον ἐν ταῖς χερσὶν ὅψει βιβλία

"Ἐχοντα καὶ ζητῶντα τὰ κατὰ τὴν τέχνην.

Οὐδὲν ΧΟΡΕΤΤΟΥ διαφέρω τ' Ἀσπενδίς.

Γεύσω δέ, ἐὰν βύλησθε τῶν εὐρημένων.

Οὐ τάντα προσάγω πᾶσιν αἵει βρώματα.

Τὰ τεταγμέν' εἰδός ἐσί μοι πρὸς τὸν βίον.

"Ετερ' ἐσί τοῖς ἐρῶσι καὶ τοῖς φιλοσόφοις,

Καὶ τοῖς τελώναις, μειράκιον ἐρωμένην

"Ἐχον, πατρῷαν υσίαν κατεσθίει.

Τύτῳ παρέθηκα σηπίας καὶ τευθίδας,

Καὶ τῶν πετραίων ἰχθύων τῶν ποικίλων

'Εμβαμματίοις γλαφυροῖσι κεχορηγημένων.

'Ο γὰρ τοιώτος ἐσὶν ὃ δεῖπνητικὸς,

Πρὸς τῷ φιλεῖν δὲ τὴν διάνοιαν ἐσ' ἔχων.

Τῷ φιλοσόφῳ παρίθηκα κωλέαν, πόδας,

'Άδηφάγον τὸ ζῶον εἰς ὑπερβολὴν

'Εσίν. τελώνῃ γλαῦκον, ἔγχελυν, σπάρον,

"Οταν ἐγγύει. οὐ δέ δοῦ ὄτερος, αργτύν φακῆν.

Καὶ τὸ περίδειπνον τῷ βίᾳ λαμπρὸν ποιῶ.

Τὰ τῶν γερόντων σόματα διαφορὰν ἔχει,

Νωθρότερα γὰρ πολλῷ τὸν οὐ τὰ τῶν νέων.

μ/

f. 63d, 6e

Σίναπε

Σίναπι τέτοις παρατίθηται, καὶ ποιῶ
Χυλὸς ἔχομέννες δριμύτητος τὴν Φύσιν,
Ἴνα διεγείρας πνευματῶ τὸν ἀέρα.
Ἴδον τὸ πρόσωπον γνώσομ' ἐζήτει φαγεῖν
Ἐκαστος ὑμῶν —————

Hæc Anthippus. Primum notandum illud,
παλαιὰ καὶ θρυλλέμενα ἀρτύματα. Condimenta antiqua
illa et omnium ore celebrata. Quomodo locutus est.
Antiphanes apud Athenæum lib. ii. p. 45.

————— Μετάλλαξαι διάφορα βρώματα
Ἐσθ' οὖδὲ, καὶ τῶν πολλάκις ΘΡΥΛΛΟΤΜΕΝΩΝ
Διάμεσον σύντα τὸ παραγεύσασθαι τινὸς
Καὶ νῦν παρέχει διπλασίαν τὴν οἰδονήν.

Versus nonus inquinatus admodum est. Tentabat vir magnus, sed tentabat frustra. Nos tum metro, tum sensu loci postulante, emendavimus. Deinde legendum ἴλεον, non ἥλαιον.
Ἐλεῖς sive Ἐλεὸν est mensa coquinaria. Vox occurrit non semel apud Homerum. occurrit etiam apud Aristophanem in *Equit.* 152.

“Ιθι δὴ, καθειλ’ αὐτῷ τελεόν —————

Ad quem locum consulendus Scholia festes. Σκεῦος
ξύλινον vocat Harpocratio v. Ἐλιοκόπων. Paulo
infra recte conjecimus, Χορευτῆς τοῦ Ἀσπενδίου. Notum
proverbium, Ἀσπενδίος κιθαριστής. de eo qui sibi
foli canit. quod erudite explicat Casaubonus.
Quod sequitur male accepit vir magnus. Γεύσω
est gustum sive specimen dabo. Nos Angli, I will
give you a taste of my inventions. Eurip. Cyclop.
149.

Βέλει τε ΓΕΤΣΩ πρῶτον ἀκρατον μέθυ;

hinc

hinc Γεῦμα et Γευτήριον. de quibus viri docti ad Pollucen et Athenaeum. Nostram interpretationem confirmant sequentia; in quibus equeus noster artem suam et elegantiam deserbit. Quæ sequuntur, ἵχθυων τῶν ποικίλων, elliptica sunt. Recte autem τῶν ποικίλων. de quo Macho apud Athenaeum lib. vi. p. 244. Quod verò legitur, οὐδὲ δέ υπερός, αρτύω Φακῆν. Si sparus desit, lenticulam apparo, longe festivissimum est. Haud aliter Menander in Carchedonio.

— 'Επειδὴ
Οψάριον εἰδέν εἴλασσον, ΕΨΗΖΩ ΦΑΚΗΝ.

De quo nos *Emend.* in Suid. iii. p. 321. Quod sequitur, καὶ τὸ τερίδειπνον τὸ βίον, omnes Interpretes fecerunt. Festive Comicus senum convivia τερίδειπνα τὸ βίον, *the last supper of life*, vocat. Sed hoc Atticæ salivæ est, et quod nostri homines non sapiunt. Denique scripsimus, Νωθρότερα πολλῷ. Palata seniorum sunt multo languidiora et obtusiora quam juvenum.. Vulgo male legitur Νωθρότατα. Atque hæc hactenus.

ΣΩI. μονοσυλλαβέως, οἱ σῶοι.— 'Ολόκληρον τε καὶ τῶν καὶ αρτεμῆ ἐργασάμενον.] Scribe ἐργασάμενος. Quomodo recte legitur apud Suid. v. Θεόπομπος. ad quem locum consulendus Kusterus.

ΣΠΟΔΕΙΝ. τύπτειν.

— 'Ομοθυμαδὸν
Σποδεῖν ἀπαντας τὰς ἀλαζόνας δοκεῖ.]

'Hæc

Hæc sunt verba Aristophanis in *Av.* 1017. Verbum autem Σποδεῖν sensu nunc honesto, nunc inhonesto usurpatur. de quo nos nonnulla in *Addendis* ad Theocritum. Atque hinc corrigendus videtur Aristophanes apud Schol. Theocrit. v. 118. Τῦτο δὲ γινώσκω, ὅτι ὁ δεσπότης ταῦθιστας σε ἐπύγιζεν, ἐμόλυνεν. ὅπερ δηλῶ τὸ ἐκάθηρεν καὶ ἔξεδειρε. καὶ Ἀριστοφάνης πέδει τὰς πλευράς καὶ ἐκάθηρεν. Ubi legendum, 'Εσπόδει τὰς πλευράς. Aristoph. Ran. 675.

— 'Αλλὰ τὰς λάγονας σπόδει.

Ubi Schol. Σπόδει, κάθαιρε. Et ad hunc locum Comici nescio an respexerit Theocriti Scholiastes.

ΣΤΑΤΗΡ. τὸ ἐκ χρυσῆς νόμισμα. Τῶν βαλαντίων ἡ συνωρίς, τὸ μὲν εἶχεν ὄβολὸς ἐκ χαλκοῦ, τὸ δὲ σατῆρας χρυσίν, τῶν μὲν Ἐυμῆλων ἵππων πολὺ μᾶλλον ἀλλήλοις ἐοικότας. [Locus hic corruptus est. quod Interpreti fraudi fuit. Scribendum, ἐοικότα. Quomodo recte legitur infra v. Τῶν ἵππων Εὐμῆλων. Qui locus ex hoc nostro supplendus est. Respexit autem Auctor, quisquis fuerit, ad Homer. Il. B. 763.

"Ιππων μὲν μέγ' ἄρισται ἔσαν Φηρητιάδαο,
Τὰς Ἐυμῆλος ἔλαινε, ποδῶκεας ὅρνιθας ὡς,
"Οτριχας, οἴέτεας, σαφύλη ἐπὶ ιωτον ἔσας.
Τὰς ἐν Πιερίῃ Θρέψ' ἀργυρέτοξος Ἀπόλλων,
"Αμφω θηλείας, φόεν ἄρνος φορεύσας.

ΣΤΟΛΙΟΝ. ή σολή. καὶ σολίς.

[Ἀκρητον θλίβων γένταρ ἀπὸ σολίδων.]

Pentameter

Pentameter iste est pars Epigrammati in Anacreontem, quod exstat Anthol. lib. iii. p. 400.
ubi male legitur, *ἀπὸ σαλίκων*.

T.

ΤΑΣ ὄΦΡΟΥΣ ἀνεσπακώς

"Οσπερ τι δενὸν ἀγγελῶν ἐπείγεται] Hæc sunt verba Aristophanis in *Acharn* 1068. ubi ita legitur,

Καὶ μὴν ὅδι τις τὰς ὄΦΡΟΥΣ ἀνεσπακώς

"Οσπερ τι δενὸν ἀγγελῶν ἐπείγεται.

ΤΕΘΟΛΩΜΕΝΟΣ. ἐπὶ λύπης.

"Τπὸ τῆς αὐλᾶς ἀνεθολύθ' ή καρδία.]

Scribendum, ἀνεθολύθ' ή καρδία. Quomodo recte legitur apud Etymologum, et Photium in Lex. inedito, ex quo descripsit Suidas. Atque ad hunc locum respexisse videtur Hesychius: Ἀνεθολύτης, ἀγέλαράσσειος. Verbum non semel usurparunt Procopius et Philostratus. Confer etiam Suid. v. Ἀναθολώσει. Ceterum haud aliter locutus est Euripides *Alcest.* 1067.

ΘΟΛΟΙ ΔΕ ΚΑΡΔΙΑΝ, ἐκ δ' ὄμματων.

Πηγαὶ κατερρώγασι.

Atque hac occasione corrigendus Antiphanes apud Athenæum lib. viii. p. 338.

Τὰς σπιάς δὸς πρῶτον. Ἡράκλεις ἂναξ!

"Ἀπαῦτα ΤΕΘΟΛΩΚΑΣΙΝ. ἐ βαλεῖς πάλιν

"Ἐις τὴν θάλατταν τὸ πλυνεῖς, μὴ Φῶτί σε

Δωριὰς ἐώλις σπιάς εἰληφένας;

Ita scribendus iste locus, qui in vitiosissimis est, tum metri, tum sententiæ jussu. Dorias est no-

men ancillæ. quod ex Terentii *Eunucbo* satis notum. Deinde recte, ἐώλυς σηπίας. Stale fūb. Antiphanes apud Athenæum lib. vi. p. 225.

— Παραδοθέντες ἀθλιοι
Τοῖς ἰχθυοπώλαις τοῖς κακῶς ἀπολεμένοις,
Σύποντ' ΕΣΛΟΙ κείμενοι δῦ" ήμέρας,
*Η τρεῖς —————

TETRAMONOS. *Quatuor mansiones habens.*] Scribendum, opinor, *Tērāmōnōs.* D. Joan. iv. 35. Οὐχ υμεῖς λέγετε, ὅτι ἔτι **TETRAMHNON** ἔστι, καὶ οὐ θερισμὸς ἔρχεται; ubi codices nonnulli *τērāmōnōs* exhibent. Atque ad hunc locum proculdubio respexit Suidas.

TETTΦΩΜΑΙ. αὐτὶ τῇ ἐμβεβρόιηματ. Καὶ τῶν Φρενῶν γέγονα ——— τῷ γὰρ Ἀλκαῖος Φωτί. Πάρπαν δὲ τυφῶς ἐκ δὲ ἐλέγεται Φρένας.] Photius in Lexico inedito: ἐκδελέγετο Φρένας. Quod ad veram lectionem dicit. Scribendum, Respxit Alcæus ad Homer II. Z. 234.

*Ἐνθ' ἀυτε Γλαύκῳ Κρονίδῃ ΦΡΕΝΑΣ ΕΞΕΛΕΤΟ Ζεύς.

αὐτὶ δὲ ἄλλο Μεγαροῖ; λείπει τὸ, ἢ ἀπολέσαι ημᾶς σπεδάζεις;] Aristoph. *Acharn.* 758.

Δ. Αυτίκ ἀρ ἀπαλλάξισθε πραγμάτων. M. Σαράντα δέ δὲ ἄλλο; Δ. Μεγαροῖ τῶς οὐ σῖτος ἄνιος; M. Παρ' αὖτε πολυτίμωτο, ἀπέρ τοι θεοί.

Ad hunc locum respexit Suidas, et ex eo proinde est reformandus.

ΤΟΤ. τέτο καὶ ἐπὶ θηλυκῷ τάττεται, ὥσπερ τὸ τινός.
Ἀριστοφάνης Ἀμφιάρεψ.

Ταῦτὶ τὰ κρέα ἀντῷ παρὰ γυναικός τη φέρω.
Ἐπὶ ὑδετέρῳ δὲ Δαναίσιν.

Ἄλλ' εἴσιθ' ὡς τὸ πρᾶγμα λέξαι βύλομαι.

Ταῦτι. προσόρευν γάρ κακὸν τη μοι δοκεῖ.]

Versus posterior claudicat. Legendum, Κακός τη.
Quomodo recte exhibet Photius in Lex. MS.

ΤΟΤΘ' Ἄιδης διακονεῖ πρότερον οὐδὲν πείσομαι.] Hic locus exstat apud Aristophanem in *Vesp.* 760. Ubi legitur, "Ἄιδης διακρίνει. Quomodo et apud Suidam scribendum est. Corrigendus autem obiter Scholiafestes: "Εν Κρήσσαις Εὔριπειν οὐ Αἰτρεὺς πρὸς τὴν Αερόπου χρινεῖ ταῦτα. Quae mutila sunt atque ita supplenda: οὐ Αἰτρεὺς πρὸς τὴν Αερόπου Φοίν. Αἰδης διακρίνει ταῦτα.

ΤΟΥΣ. ἀντὶ τῆς, τάττες. "Ομως μὴ μὲν τὰς ἵππους δέ.] Hæc valde corrupta sunt. Lego et distinguo:
Τὰς. ἀντὶ τῆς, τάττες. "Ομηρος."

"Η μὲν τὰς ἵππους τε ——————
Homer. Il. K. 322.

Ἄλλ' ἄγε, μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάχθο, καί μοι δροσσον,
"Η ΜΕΝ ΤΟΥΣ ΙΠΠΟΤΕΣ ΤΕ, καί ἄρματα πεικίλα
χαλκῷ

Δωσέμεν, οἱ Φορέντιν ἀμύμονα Πηλείωνα.

Ad hunc locum proculdubio respexit Suidas.

[ΤΩΝ ἄλλων μοι πάντων ἥπερ μέλει. ἀντὶ τῆς, ὑδαμῶς.]
Hæc sunt verba Aristophanis in *Plut.* 1119. Confer nos supra ad v. ἥπερ.

ΤΡΑΓΟΣ. ταρά Μεσσηνίοις ὁ ἔρωτος. ἐδέξατο δὲ Ἀριστομένης χρησμὸν, ὃς ἦνίκα τῷ ὕδωρ τῇ Ἐδα τολαμῆ ὁ τράγος, ἀλώσειται ἢ Ἰρά τὸ ὄρος.] Scribendum, τῇ Νέδα τολαμῆ. Quomodo recte legitur apud Pausaniam in Messenicis. Quod et recte observavit cl. Kuhnius.

ΤΡΙΓΕΡΩΝ. τρεῖς γενεᾶς βίος. ΟΤΟΤ
Νέσωρ. Ἐν Πύλῳ οὐαθή τύμβοι ἔχει τριγέρων.]

Ad hunc locum nonnulla jam pridem scripsimus
Emend. III. p. 219. quæ omnino consulenda.
Dicebatur autem Nestor τριγέρων et τριγερνίος. M.
Antonin. ivi 50. Τι διαφέρει ὁ τριγέρων τῷ τριγε-
ρνίῳ; quod vocabulum fictum et ἀπαιγμένον.
Nostri illud Homeri.—Γερήνιος ἵππότα Νέσωρ. Hinc
festive Antoninus, Τριγερνίος. Dicitur autem
τριγέρων de homine silicernio, et qui plurimos an-
nos vixerat. Sic Τριγέρυχος, Τρίπορνος, Τριόρχης,
aque alia ejusdem formæ sexcenta. de quibus
nos in Addendis ad Theocritum p. 409. Cum
Suida facere videtur Propertius ii. 10.

Nam quo tam dubiae servetur spiritus horæ?

Nestoris est visus POST TRIA SECLA cinis.

Qui si tam longæ minuisset fata senectæ

Garrulus Iliacis miles in aggeribus,

Non ille Antiochi vidisset corpus humati,

Diceret aut, o mors, cur mihi fera venis?

Ita

Ita scribendus iste locus, praeunte cl. Marklando ad Statii *Sylvas*. Atque hac occasione emendandum Epigramma non illepidum in Anthol. Cephalæ *Miscell.* Lips. vol. ix. p. 106.

A N T I P A T R O T.

Χρυσέος ήν γενεή καὶ Χαλκίος, ἀρμύρεν τε
Πρόσθιν, παντοῖ δὲ ή Κυθίσσεται ταννοῦ.

Καὶ χρυσὸν τίσι, καὶ χαλκίον ἄνδρ' ἐφίλησεν,

Καὶ τὰς ἀργυρέους ἐποτ' ἀποσρέφεται

Νίσορας ή Παφίν. Δοκέω δὲ ὅτι καὶ Δανάη Ζεὺς

Οὐ χρυσὸς, χρυσὸς δὲ ηλθε Φέρων ἐκάλον.

Ita scribendum istud Epigramma.

*Senes bene nummatos. rich old
go inepte legitur Niswro.*

ΤΡΟΧΙΣΘΕΙΣΑ. Θασανισθεῖσα. ἀ.
τοῦ ὄργανον Θασανισχόν, καὶ διατείνον τα
tipho Orat. I. Τῷ γάρ δημοκοινῷ
παρεδόθη. Ad hunc locum respexit Suidas.

ΤΡΥΓΟΣ γλυκείας. τατέσι τῷ νέῳ σίνῃ. τρύγα γάρ καὶ
τὸν νέον οἶνον ἔκαλεν, καὶ τὴν νίκον ἀθηναῖον. [Aristoph. Pac.

575. Τρύγος τοιούτης εἴτε αἴτιος πονοῦ

'Αλλ' ἀναμνησθέντες, ὕδρες,

Τῆς διαίτης τῆς παλαιᾶς,

Τῶν τε σύκων, τῶν τε μύρων,

Τῆς ΤΡΥΓΟΣ ΤΗΣ ΓΛΥΚΕΙΑΣ.

Huc respexit Suidas. Verba autem Scholiaſtæ,
quæ exhibet Suidas, ex libris melioribus atque
auctoribus, quam qui nunc extant descripta
sunt. Quod non semel observavimus.

[ΤΩΝ ἀλλων μοι πάντων ήτοι μέλει. ἀντὶ τοῦ, ὡδαμῶς.]
Hæc sunt verba Aristophanis in *Plut.* 1119. Confer nos supra ad v. "H̄tov.

ΤΡΑΓΟΣ. παρὰ Μεσσηνίοις ὁ ἔρινεός. ἐδίξατο δὲ Ἀριστομένης χρησμὸν, ὃς ἦνικα τῷ ὑδώρ τῷ "Ἐδα πολαμῷ ὁ τράγος, ἀλώσεται ἢ Ἱερὰ τὸ ὅρος." Scribendum, τῷ Νέδα πολαμῷ. Quomodo recte legitur apud Pausaniam in Messenicis. Quod et recte observavit cl. Kuhnius.

ΤΡΙΓΕΡΩΝ. τρεῖς γενεὰς βίκε.

Nésw. ————— Εν Πύλῳ ἥγαθή τύμπανον ἔχει τριγέρων.

Ad hunc locum nonnulla jam pridem scripsimus
Emend. III. p. 219. quæ omnino consulenda.
Dicebatur autem Nestor τριγέρων et τριγερῆνος. M.
Antonin. ivi 50. Tί διαφέρει ὁ τριγέρων τῷ τριγερῆνῳ; quod vocabulum fictum et τεπαίγυμένον.
Nosti illud Homeri.—Γερήνιος ἵππότα Νέσωρ. Hinc
festive Antoninus, Τριγερῆνος. Dicitur autem
τριγέρων de homine silicernio, et qui plurimos annos vixerat. Sic Τριχόργος, Τρίπορνος, Τριόρχης, atque alia ejusdem formæ sexcenta. de quibus nos in Addendis ad Theocritum p. 409. Cum Suida facere videtur Propertius ii. 10.

Nam quo tam dubiae servetur spiritus horæ?

Nestoris est visus POST TRIA SECLA cinis.

Qui si tam longæ minuisset fata senectæ

Garrulus Iliacis miles in aggeribus,

Non ille Antiochi vidisset corpus humati,

Diceret aut, o mors, cur mihi fera venis?

Ita

Ita scribendus iste locus, præeunte cl. Marklando ad Statii *Sylvas*. Atque hac occasione emendandum Epigramma non illepidum in Anthol. Cephalæ *Miscell.* Lips. vol. ix. p. 106.

A N T I P A T R O T.

Χρυσέος ήν γενεὴ καὶ Χαλκέος, ἀργυρεῖ τε
Πρόσθεν, παντοῖ δὲ ή Κυθέρει ταῦν.
Καὶ χρυσᾶν τίει, καὶ χαλκέον ἄνδρ' ἐφίλησεν,
Καὶ τὰς ἀργυρέους ὥποτ' ἀποσρέφειαι
Νέισορας ή Παφίπ. Δομέω δὲ ὅτι καὶ Δανάη Ζεὺς
Οὐ χρυσὸς, χρυσῆς δὲ ἥλθε Φέρων ἐκάλον.

Ita scribendum istud Epigramma. Νέισορας αργυρεῖς. *Senes bene nummatos. rich old fellows.* Vulgo inepte legitur Νέισωρ. *Immo vero, si quid video, rectificemus.*

ΤΡΟΧΙΣΘΕΙΣΑ. βατανισθεῖσα. ἀπὸ τῷ τροχῷ ἀπέξ
ἐινὶ ὅργανον βατανιστικὸν, καὶ διατεῖνον τα τώρατα.] Αντίφο *Orat.* I. Τῷ γάρ δημοκοίῳ ΤΡΟΧΙΣΘΕΙΣΑ
παρεδόθη. Ad hunc locum respexit Suidas.

ΤΡΤΓΟΣ γλυκείας. τετέσι τῷ νέᾳ σίκα. τρύγα γάρ καὶ
τὸν νέον σίκον ἔκαλεν, καὶ τὸν ὑποσάθυτον.] Aristoph. *Pac.*

575. **Αλλ'** ἀναμνησθέντες, ἄνδρες,

Τῆς διαλίτης τῆς παλαιᾶς,

Τῶν τε σύκων, τῶν τε μύρων,

Τῆς ΤΡΤΓΟΣ ΤΕ ΤΗΣ ΓΑΥΚΕΙΑΣ.

Huc respexit Suidas. Verba autem Scholiaſtæ,
quæ exhibet Suidas, ex libris melioribus atque
auctoriſbus, quam qui nunc extant deſcripta
ſunt. Quod non ſemel obſervavimus.

ΤΥΝΟΤΤΟΝΙ. δεικτικῶς. ἀντὶ τῆς, μικρόν.]

Aristoph. *Equit.* 1217.

Ἐμοὶ δὲ ἔδωκεν αἴσθημαν τυπλούν.

Ubi Schol. Τυπλούν. δεικτικῶς συλλαβῶν τὰς διακτύλας. Φησί, Φαεῖνος, ἀντὶ τῆς μικρόν. Ad hunc locum spectavit Suidas. Confer Schol. ad Aristoph. Ran. 139. ubi legitur, συνάγων τὰς διακτύλας. Quod perinde est.

ΤΔΩ. τὸ ἄδω. "Τδειν ἔσικε, καὶ Τδέομις ἀντὶ τῆς ὑμνοῖμι. Αἴθρην τε εὔτεκνου ἐπ' αὐγρομένους ὑδέομι.]" Scribe ob metrum,

Αἴθρην τὴν εὔτεκνου —

Est autem, opinor, versus Callimachi in *Hecale*. quæ mulier hospitio exceptit Theseum. de quo Plutarchus in *Theseo*. Ήθρα autem mater Thesei. Huc referendus etiam versus apud Suid. v. Κυμαίνει.

Αἴθρα δὲ κυμαίνεσται ἀπαίνυστο χιλιόδεκα κοίλην.

Nec non versus ille apud Etymol. v. Λάκιν.

Αἴθις ἀπαίτιζεται ἔτυνες εὐεργέα λάκιν.

Ita scribendus videtur iste locus. de quo viri docti ad Callimachum. Græcca autem ita vertenda sunt: *Pulsis confertricem truam*. Hinc Εὐέργητης et Εὐεργέτης Atticis dicta. de quo consulendi Lexicographi. Etymol. Ἔργος τὸ ΔΙΑΛΕΛΥΜΕΝΟΝ ὑπὸ τῆς ἐψήσεως καὶ ΤΗΣ ΤΟΡΤΗΣ. Quod notandum

tandum. Ceterum verbum ὑδειν five ὑδειν usurpat Callimachus in Jov. 76.

Αυτίκα χαλκῆς μὲν ΤΔΕΙΟΜΕΝ ἩΦΑῖσοι.

ΤΠΑΙΜΑΚΕ. διέθειρεν. Οὐ σε κυνῶν γένος εἶλ' Εὔξηπιόν, ἀλλ' αἴδης καὶ γῆρας ὑπαιμάχεν.] “Vox ὑπαίρη est corrupta: pro qua Antholog. lib. iii. 396. rectius legitur ὑπέκβαλε.” Kuster. Epigramma hoc, quod DIONYSII nomen præfert, non uno loco corruptum est. Primum scribendum κυνῶν γένος, quod et jampridem monuimus ad Suid. Emend. III. p. 248. Deinde legendum,

Αλλ' αἴδης καὶ γῆρας ΤΠΕΡΒΑΔΕ —

Euripides apud Polybium lib. xii. p. 929.

Δέδοικα δὲ μὴ

Πρὶν ΤΠΕΡΒΑΔΗ με ΓΗΡΑΣ,
Πρὶν ἀν χαρίεσσαν προσιδεῖν ὄφαν
Καὶ καλλιχόρυς ἀνδαῖς
Φιλοσεφάνυς τε κώμυς.

Atque ad hunc locum Euripidis non sine gratia adluisit Epigrammatista.

ΤΠΕΥΘΥΝΟΙ. οἱ μήπω λογισμὸς παρεχόντες, μηδὲ εὑθύνας τῆς ἀρχῆς, τὸς ἐπιευθύνοντος.] Hæc sunt verba Scholia ad Aristoph. Equit. 259.

ΤΠ’ ἡσ. ὑπὸ τὸν ὅρθου.] Homer Il. Θ. 530.

Περὶ δ’ ὑπὸ ἡσοὶ τὸν πεύχεται θωρηχθέντες.
Ubi Schol. ὑπὸ τὸν ἔω. ὑπὸ τὸν ὅρθου. Ad hunc locum respexit Suidas. Sed utrobique legendum una voce, ΤΠΗΟΙ. Homer Ody. P. 25. — μῆ

μή με δαμάσσῃ

Στίχη ΤΠΗΟΙΗ

Apollon. Rhod. iv. 841.

Ως κεν ΤΠΗΩ·ΟΙ μυπαιάτο νόσου ἐλέθαι.

ΤΠΟΔΟΧΗΣ. ἀλήθει. Ὁ ποδοχῆς Διονυσίων. ἀντὶ τοῦ
ἀλήθεις καὶ πολλῶν Διονυσίων. Ἀριστοφάνης.] Locus Aristophanis,
quem respexit Suidas, exstat in Pac. 529.

— Ὄπωρας, ὑποδοχῆς, Διονυσίων.
Ubì consulendus Scholiafestes. Vocem autem
ὑποδοχῆν usurpat Polybius in Excerpt. Legat. p. 1259. Ἀποδέξαμενος δὲ τὸς ἄνδρας Φιλανθρώπως, τὴν
μὲν ἀρώτην ΤΠΟΔΟΧΗΝ αὐτῷ ἴτοισαλο μεγαλομερῶς.
Nec pro Teles apud Stobæum p. 780. Ὅψον μὴ
τὸ τυχὸν, οἶνον ἕδην, ΤΠΟΔΟΧΑΣ ΤΑΣ ΕΠΙΒΑΛ-
ΛΟΥΣΑΣ. Quæ locutio notanda.

ΤΠΟΚΑΘΕΣΘΑΙ. συγχωρῆσαι, ἀφεῖναι. Ὁ δὲ βαλιθεῖς
μηδὲν ἄλλοτριον ὑποκαθίσθαι, μηδὲ μυστεῖς μηδὲν ἀπολύ-
τειν τῇ βασιλείᾳ.] Hæc sunt verba Polybii in Ex-
cerptis Valefii, p. 118. Quod et recte observa-
vit cl. Ernestus.

ΤΠΟΠΕΠΤΗΧΟΤΕΣ, ὑποκρυπτόμενοι. Μέχρι μὲν
τοῦς ὑποπεπτηχότες τοῖς ράκιοις ἡρέμων.] Interpres ita
vertit: Aliquandiu quidem sub laceris pannis præ-
metu latentes quieverunt. Fecit quod potuit vir
optimus. Sed locus corruptus est, atque ita
scribendus: ὑπεπτηχότες τοῖς ΘΩΡΑΚΙΟΙΣ ἡρέμων.
Quomodo recte legitur apud Josephum Bell. Jud.
lib. v. p. 342, unde hoc fragmentum depropmtit
Suidas. Confer etiam Nostrum v. Θωράκιον.
ΤΣΤΕΡΟΣ.

ΤΕΤΕΡΟΣ λόγος. Ἀλλὰ τρὸς μὲν τύτης ὑερος λόγος. τυτέριν, ὑερον αὐτοῖς μαχεσόμεθα. ταρὰ τὸ Ὀμηρικόν.

[Αλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὐθις.]

Hæc descriptis Suidas ex Schol. ad Aristoph. *Av.* 336. Sed ita ut verba pro more et arbitrio suo immutaverit. Quod diligens lector notabit.

ΤΦΕΣΘΑΙ. ὑποχωρῆσαι. εἰξαι.] Hæc sunt verba Scholiaſtæ ad Aristoph. *Ran.* 1251.

Φ.

ΦΑΓΕΙΝ. καὶ Φάγετε, γενικῆ. Ἐλθετε, Φάγετε τῶν ἐμῶν ἄρτων.] Hic locus legitur in *Proverb.* ix. 5,

ΦΙΛΕΡΓΟΣ. Φιλόπονος. Οἱ μὲν ὑπὸ ράθυμίας καὶ τῆς τρὸς τὸ Φιλεργεῖν μαλακίας ἀνότοι καὶ ἀμαθεῖς ἐπάνυκον αὐτῷ.] Hæc sunt verba Josephi *Antiq.* *Jud.* lib. xii. p. 603. Verbum Φιλεργεῖν usurpat Dionyfius Halicarn. in *Excerptis Ursini* p. 310. Usurpat et Plutarchus de *Educat.* p. 13. Nec non Themistius *Orat.* 33. p. 364. Ed. Hard. cuius verba, quæ elegantissima sunt, hic subjeciam. Ἀριστόξενος ὁ μυστικὸς Θηλυνομένην ἥδη τὴν μαστικὴν ἐπειρᾶτο ἀναρρώνυναι, αὐτὸς τε ἀγαπῶν τὰ ἀνδρικώτερα τῶν κρυμάτων, καὶ τοῖς μαθηταῖς ἐπικελεύων τὸ μαλακὸν ἀφεμένος ΦΙΛΕΡΓΕΙΝ τὸ ἀρρενωπὸν ἐν τοῖς μέλεσι.

ΦΙΛΗΤΑΣ. Κύνος, υἱὸς Τηλέφου, ὃν ἐπί τε Φιλίππῳ καὶ Ἀλεξανδρῷ, γραμματικὸς κριτικός.] Scribe, γραμ-

T

ματικός

ματικὸς καὶ κριτικός. Aliud est Grammatice, aliud Critice. In utraque autem excelluisse videtur Philetas. Suidas : Ἐκαταῖος, Ἀβδηρίτης, ὃς ἐπεικάσθη κριτικὸς καὶ γραμματικός. Cæterum de Phileta isto confer quæ scripsimus in Indice nostro ad Theocritum. Ubi Hesychii locus, quem perperam administrarunt operæ, ita rescribendus est. Τπ' αὐλῆ, μετ' αὐλῆ. Τπαυλίνη, ταρ̄' Ἐκαταῖος Φιλητᾶς. Dicit Philetas vocem Τπαυλίνη apud Hecatæum exflare. Hæc mens Lexicographi est. Atque hinc emendandus Photius in Lexico edito. Τενθεὺς, ὁ Πενθεὺς, ταρ̄' ἐκατέρω. Scribe meo periculo, ταρ̄' Ἐκαταῖος. Idem : Ροΐζος, ταρ̄' Ὁμήρω Θηλυκῶς.

Πολλῇ δὲ ροΐζω ταρὸς ὅρος τρέπε —

Ita scribendus iste locus, qui vulgo inquinatisimus est. Confer Homer. Odyss. l. 315. Recte autem supra Τπ' αὐλῆ, μετ' αὐλῆ. Respexit Hesychius ad Hesiod. Scut. Hercul. 281.

———— νέος κώμαζον ΤΠ' ΑΤΛΟΤ.

ΦΙΛΟΝ. οὐδετέρως. Δεῦρο δὲ, Φίλον ἐμόν.] Aristoph. Eccles. 947.

Δεῦρο δὴ, δεῦρο δὴ, Φίλον ἐμόν, δεῦρό μοι,
Πρόσελθε καὶ ξύνευνός μοι
Τὸν εὐφρόνην ὅπως ἔσται.

Ad hunc locum respexit Suidas.

ΦΩΡΙΑ. λαθραῖα. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι

Φώρια δ' ἀμφαδίων λίτρα μελιχρότερα.]

Pentameter

Pentameter iste est pars Epigrammatis in Anthol. Cephalæ. Quod et pridem ad Suidam monuimus. Carmen integrum, quod non elegans est, hic ex Cod. MS. emendatum subjiciam.

ΠΑΤΛΟΝ.

Κλέψωμεν, Ροδόπη, τὰ φιδήματα, τίν τ' ερχτεινήν
Καὶ τεριδηρίτην Κύπριδος ἐργασίνην.
Ἡδὺ λαθεῖν, Φυλάκων τε παναγρέα κάιθον ἀλύξας.
Φώρια δ' ἀμφαδίων λέκτρα μελιχρότερα.

Vulgo legitur, ἡδὺ λαθεῖν. Sed de *nuptiis furtivis*, quæ suaviores et jucundiores sunt scilicet, hic agit poeta. Quare recte emendavimus. Vocem autem παναγρέα alibi usurpat Paulus in Epigrammate. De quo nos in *Epist. ad cl. Warton.* p. 335.

Adjungam et aliud Pauli Epigramma, elegans sane et festivum, quod ex Anthologia inedita primus publicavit cl. Ruhnkenius in *Epist. Crit. I.* p. 44.

ΠΑΤΛΟΤ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ρίψωμεν, χαρίσσα, τὰ φάρεα, γυμνὰ δὲ γυμνοῖς
Ἐμπελάσῃ γυνίοις γυῖαι τεριπλοκάδην.
Μηδὲν ἔοι τὸ μεταξύ. Σεμιράμιδος γάρ ἐκεῖνο
Τεῖχος ἐμὸς δοκέει λεπτὸν ὑφασμα σέθεν.
Στήθεα δὲ ἐξεύχθω, τά τε χείλεα, τὰλλα δὲ σιγὴ
Κρυπτέτω, ἐχθαίρω τὴν ἀθυροσομίνην.

Ubi vir doctissimus: “ Nolle Semiramidis tu-
T 2 “ rum

*“rum adiecisset de suo, qui profecto ridiculus
“est et puerilis.” Atqui non de suo adject
Paulus, sed de Synesio Epist. 4. cuius verba
sunt : Επιβάται ὄντες τλεῖν ἡ πεντάκοντα, τριτημόριον
τὰ μάλιστα γυναικες, αἱ τλείνεις νέας καὶ ἀγαθαι τὰς
δύνεις. ἀλλὰ μὴ φθόνει. παραπέτασμα γὰρ ἡμᾶς ἀπετί-
χιζε, καὶ τῦτο ἐρρωμενέσαλον εἰς τάλαις διερρώγοτος ἵστι τεμά-
χουν· σωφρονεῖσιν ἀνθρώποις ΤΟ ΤΕΙΧΟΣ ΤΟ ΣΕΜΙΡΑ-
ΜΙΔΟΣ. Qui locus notandus.*

ΦΟΙΝΙΚΕΛΙΤΗΣ. ὁ ἀπατηλός.] Idem Φοινικελίτης,
Φοινικελίτης et Φοινικελίκτης. Quæ vox e scena re-
tita est. Hesychius : Φοινικελίκτην, ἀπατηλόν,

Φοινικελίκτην καὶ λόγων ἀλαζόνα
Κάπηλον — — —

Ita scribendus iste locus. Λόγων κάπηλος est Cau-
po verborum. Qui verba mercede locat. Quod cau-
fidicorum est. Hinc Horatius,

Perfidus hic caupo — — —

Quod minus intellexerunt viri eruditii. Recte
autem Suidas, ὁ ἀπατηλός. Homer. Odyss. E.
288.

Δὴ τότε Φοῖνιξ ἥλθεν ἀνὴρ ΑΠΑΤΗΛΙΑ εἰδώς.

Quo respicere videntur Grammatici. Atque hac
occasione corrigendus Hesychii locus, qui viros
doctissimos penitus elusit. Φοινικόχλοις, ξανθόχ-
λοις. Emendabat cl. Hemsterhusius, Φοινικοχ-
λόοις, ξανθοχλόοις. Ruhnkenius noster, Φοινικοχό-
λοις, ξανθοκόχλοις. Sed uterque lapsus est. Scri-
bendum sine dubio, Φοινικοχαλίοις, ξανθοχαλίοις.
Homer Il. Δ. 141.

‘Ως δ’ ὅτε τίς τ’ ἐλέφαντα γυνὴ Φοίνικε μιῆνη

Μηνὸς, τὴν Κάειρον, παρῆιον ἔμμεναι ὅππων.

Ubi Schol. Παρῆιον, παραγνανόδιον, τὸ νῦν ΧΑΛΙΝΑ-
ΠΙΟΝ καλέμενον. Qui locus notandus.

ΦΡΙΞ. ἡ ἀναθεν καὶ ἐξεπιπολῆς τῶν κυμάτων κίνησις· ἡ δὲ
ἐπιπολάζων τῷ κύματι ἄφρος, ὅτε ἀνεμος ἀρχεται τονεῖν.]
Hæc sunt verba Scholia stæ ad Homer. Il. H. 63.

Oīn dē ζεφύρῳ ἔχειάτο πόντον ἐπι φρίξ.

Ορυζμένον νέον, μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς.

Ubi notandum illud, μελάνει. Quo referendus
Suidas infra: Φρίξ, τῶν ὑδάτων ΜΕΔΑΝΙΑ. Ceterum
ad hunc locum Homeri manifesto respexit
Leonides in Epigram. Anthol. lib. iii. p. 365.

— Καὶ μαλακὴν ΦΡΙΚΑ Φέροι ΖΕΦΥΡΟΣ.

ΦΡΟΝΤΩΝ Ἐμιστηὸς, ρύτωρ, γείσοντὸς ἐπὶ Σενήρω τῇ
βασιλέως ἐν Ρώμῃ ————— ἔγραψε δὲ συχνὸς λόγιος.]
Exstat hujus Frontonis, ut videtur, unum at-
que alterum Epigramma in Anthologia Cepha-
læ, quæ, quia satis elegantia, et ejusdem indolis
sunt, hic in gratiam lectoris eruditii adscribam.

ΦΡΟΝΤΩΝΟΣ.

Μέχρι τίνος πολεμεῖς μοι Φίλταλε Κῦρε; τί ποιεῖς;

Τὰν σὸν Καμβύσην ὥκ ἐλεεῖς; λεγέ μοι.

Μὴ γίνε Μῆδος, Σάκας γάρ ἐστι μετὰ μικρὸν,

Καὶ ποιήσεσίν σ' αἱ τρίχες Ἀδυάγην.

Ita scribendum istud Epigramma. De quo el.
Dorvill. ad *Charis.* p. 615. et doctiss. Albert. ad
Hesych.

Hesych. v. Σάνας. Recte τολμεῖς μοι. Xenophon
Instit. Cyri. lib. i. Ὡ ταῦ, ὅτῳ τῷ Σάνῃ ΠΟΛΕ-
ΜΕΙΣ; Quo respexisse videtur Epigrammatista.
Deinde recte scripsimus, Καὶ τοιήσεον σε. Quo-
modo locutus est Fronto in altero Epigrammate
apud Stratonem, quod hic integrum subjiciam.

ΦΡΟΝΤΩΝΟΣ.

Τὴν αἰκιὴν ΘΗΣΑΥΡΟΝ ἔχειν καμηδί τοιαῖς,
Οὐκ εἰδὼς αὐτὴν ΦΑΣΜΑΤΟΣ ὀξυτέρην.
Ποιέσει τ' ὁ χρόνος ΜΙΣΟΥΜΕΝΟΝ, εἴτα ΓΕΩΡΓΟΝ,
Καὶ τότε ματέσεις τὴν ΠΕΡΙΚΕΙΡΟΜΕΝΗΝ.

Allusit hic Fronto, idque haud illepide, ad no-
mina quinque fabularum Menandri. de qui-
bus consulendi Grammatici. Confer etiam nos
in *Epiſt. Crit.* p. 36. Ubi Epigramma gemi-
num germanum exhibuimus. Menandi Φάσ-
μα, ut alios taceam, laudat Athenaeus lib. xiv.
p. 661. Καὶ Μίνανδρος in Φάσματι.

————— 'Ἐπισημαίνεσθ' ἐὰν
Ἡ σκενατία καθάριος ἢ καὶ ποικίλη.

Ita recte legendum vidit cl. Bentleius. Sed
vix τὸ 'Ἐπισημαίνεσθαι' minus cepit vir doctissi-
mus. 'Ἐπισημαίνεσθαι' est applaudere, approbare.
Suidas : 'Ἐπισημαίνεσθαι' ἀντὶ τῆς ἐπανεῖν μὲν, καὶ
ἐπιρωτεῖν. Ἰσοχράτης. Locus Isocratis, quem ref-
pexit Suidas, exstat in Panathenaico. Quem et
laudat Hermogenes de Form. p. 291. Quare
verba Menāndri ita interpretanda esse cenfeo:
Si omnia apparata sint probe et curata, plausum date.
Sunt

Sunt verba coqui scilicet. Confer cl. Gataker,
ad M. Antonin. vi. 20. Ubi de hoc verbo
agit.

ΦΡΩΓΕΙΝ. Φράτιεν. [Αττικῶς.] “ Legendum,
“ φώγειν, Φρύτιεν. [Αττικῶς. Nisi quis malit :
“ φρύγειν, Φρύτιεν. Αττικῶς.” Ruhken. Posterior
placet. nam Φρύγειν Atticorum, Φώγειν verò Bi-
thynorum est. Etymologus : Φώγειν σημαίνει τὸ
καιέντα. Σπράτιεν.

‘Αλλ’ εὶ μίλλεις ἀνδρεῖως Φώγειν ὥσπερ μέγακα σαυτόν.
Βίβυνοὶ δὲ Φώγειν λέγουσι. Ita scribendus iste locus.
Confer Etymologum v. Φηγός. Est et Φώγειν vox
Dorum. Epicharmus apud Athenaeum lib. ii.
p. 56.

Kai Φασόλις Φώγε θάστον, αἴχ' ὁ Διόνυσος Φιλῷ.
Et phaselos ocyus torre, si Baccho grati sint.

Ita scribendus et interpretandus iste versiculus,
qui Trochaicus est. Quod miror viros erudi-
tissimos non animadvertisse. Ceterum hac oc-
casione corrigendus Hesychius, quem nuperi
Editores cura sua indignum judicarunt. Φώγειν,
Φρύγειν. ΦΩΓΙΔΕΣ, τὰ ἀπὸ τυρὸς ἐν σώματι γενόμενα
ἐκφυσήματα. Ita legendum. Confer Etymolog.
v. Φὼς. et Hesychium v. Φλύκταινα.

X.

ΧΑΛΔΑΙΚΟΙΣ ἐπιτηδεύμασι. Διαπορημένη γένεν τῷ
Πρόκλῳ περὶ τῶν Ἰσιδώρηι μιμήσεων τῶν ὄρφεων ἢ τῶν Φι-
ῶν τῶν ἀπηχημάτων ἐνίκει τοῖς Χαλδαιοῖς ἐπιτηδεύμα-
σιν,

σιν, αὐτὸς ὑπεδείκνυε τὸν ὁδὸν τῆς μημῆσεως.] Hic locus ex Damasco in vita Isidori depromptus est; ut recte notavit Kusterus. Vocabula autem in τοῖς sunt non nisi correctio vocis præcedentis εἰναῖς. Quæ vox igitur delenda est. Idem mendum apud Julian. Epist. 35. Quod recte Petavio animadversum.

ΧΑΛΕΠΙΑΙΝΕΙ. — Διὰ τὸ πολλάκις οἶδεν πρότερον, ἃ Χαλεπῶς γυναῖκας τὸν ἀνθρώπου.] Hæc sunt verba Polybii. Sed locus non succurrit. Ceterum hoc fragmentum locum tenet non suum. Pertinet enim ad Χαλεπῶς, non Χαλεπαῖνει. Restituendus autem, dum hæc agimus, Pausanias in Eliacis Poster. cap. 24. Καὶ εἰσὶν ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, τῆς ἀγορᾶς βωμὸς πλῆθος καὶ πολλοί. Καταλύονται γὰρ ἐχ ἄπλως, ἀτε αὐτοχθόνως οἰκοδομήμενοι. Scribendum sine dubio: Καταλύονται γὰρ καὶ ΧΑΛΕΠΩΣ. Facile enim dissolvuntur. Quod ex contextu satis manifestum est. Atque haud incommodum fuerit et alterum locum Pausaniæ, qui editores plurimum torserit, hic una opera vindicare. Est autem in Eliac. Poster. cap. 12. p. 480. Τίμων δὲ τῷ Αἰγύπτῳ, καθέντι ἐς Ὀλυμπίαν ἵππος, ἀνδρὶ Ἡλείῳ, ἕξ τέτω Χαλκεν ἄρμα, ἵππος δὲ ἀναβεβηκὸς σθίνος νίκης. Ita scribendum iste locus. Σθίνος νίκης dicitur ut σθίνος Ορίωνος. De quo viri docti ad Homer. Il. S. 486. Sophocl. Trachin. 501.

Μήγα τὶ ΣΘΕΝΟΣ ἀ
Κύπρις ἐκφέρεται ΝΙΚΑΣ ἀεί.

Ubi recte Scholiafestes: Σθίνος δὲ νίκης, περιφρασικῶς τὴν νίκην. Atque ad hunc locum Tragici respergit,

spexit, opinor, Pausanias. Ceterum ita fere locutus est Noſter infra p. 495. Ἐσὶ δὲ καὶ τῷ Κυρηναῖ Κρατισθένες ΧΑΛΚΟΥΝ ΑΡΜΑ. Καὶ ΝΙΚΗ τε ἐπιβίβηκε τῷ ἄρματος. Qui locus geminus germanus est.

ΧΑΛΤΔΩΝΙΟΣ οἶνος.] Scribendum, Χαλυβώνιος. De *vino Chalybonio* consulendus cl. Casaubonus ad *Athenaeum* i. 22. Ejus meminit Plutarchus de *Alexand.* *Virt.* p. 342. Αλεξάνδρῳ δὲ ἐπίτασθε μὲν ἡ ἀρετὴ τὸν βασιλικὸν καὶ θεῖον ἀθλον, τέλος δὲ, καὶ χρυσὸς ὑπὸ μυρίων καμῆλων ταραχομιζόμενος, εὖτε τρυφαὶ Μηδικαὶ καὶ τραπέζαι καὶ γυναικες, εὖτε ΧΑΛΤΒΩΝΙΟΣ ΟΙΝΟΣ, εὖτε Τρκανικοὶ ἵχθυες· αλλ' ἐν κόσμῳ κοσμήσαντα πάντας ἀνθρώπους, μιᾶς ὑπηκόους ἡγεμονίας, καὶ μιᾶς ἔθαδας διαίτης κατασῆσαι. Ita scribendus iste locus. Cl. Reiskius legebat, Βασιλώνιος οἶνος. Sed nostra lectio sine controversia vera est. Notandum autem illud, Τρκανικοὶ ἵχθυες. *Pisces ex Hyrcania*, qui minus noti scilicet. Eorum tamen mentio apud Plutarchum infra p. 1101. Ως πρὸς τὰς ΤΡΚΑΝΟΤΕΣ ΙΧΘΥΣ ἔχομεν, ὅτε χρησὶν εὖτε, ὅτε Φαῦλον ἀπ' αὐτῶν προσδοκῶντες. Sed locus proculdubio corruptus est atque ita legendus, Ως πρὸς τὰς Τρκανὰς ἡ Σκύθας ἔχομεν. Quod et Xylandro placebat.

ΧΑΣΜΑΙ. μετεωροφρονεῖς. τερπὶ ἄλλα τὴν διάνοιαν ἔχεις.] Hæc sunt verba Scholiaſtæ ad Aristoph. *Equit.* 821.

ΧΟΙΔΙΑ, σαμνία. Κατεσκεύασαν χοιδια τὸ μέγεθος, λεπτὰ ταῖς κατασκευαῖς διαφερόντως.] Hie locus male

interpunctus est. Quod miror non animadvertisse Interpretes. Scribendum omnino : Χοῖδια. Σταμνία κατεσκεύασαν χοῖδια τὸ μέγεθος. Amphoras confecerunt coniales, arte admodum subtili fabricatas. Σταμνία χοῖδια sunt amphora, sive vase vinaria, quæ χοῦ sive cotylas octo continerent. Hinc σταμνία Thasia, Chia, et Mendæa. Photius in Lexico inedito : Σταμνία, τὰ Θάσια κεράμια. οἱ δὲ τὰ Χῖα, καὶ τὰ Μενδαια. de quibus viri docti ad Moeridem et Pollicem. Restituenda vox ista Eubulo in Auge apud Athenæum lib. xiv. p. 622.

Παρεγκίκαπλαι ΣΤΑΜΝΙ' ἵνε' η δέκα.

Ita scribendus iste versiculus. Quod et recte monuit vir doctissimus ad Ammonium. Hinc Κατασαμνίζειν. Vinum e dolio in dolium diffundere. Verbum usurpat Nicostratus apud Athenæum. Confer et viros doctos ad Polluc. vii. 162. Καταγίζειν vocat Dioscorides. quod perinde est. Ceterum notandum verbum Παρεγκίκαπλαι. quod haud protritum est. Κάπτειν est deglutire; et nunc de eſu, nunc de potu dicitur. de quo, ut alios taceam, cl. Hemsterhusius ad Aristophanis *Plutum*. Xenarchus sive Timocles apud Athenæum lib. ix. p. 431.

Μὰ τὸν Διόνυσον σὺ κάπτεις τὸν ἴσω.

Ubi nihil mali suspicatus est magnus Animadverſor. Versus autem turpissime claudicat, atque ita sublevandus est.

Ma

Μὰ τὸν Διόνυσον, ὃν σὺ κάπτεις ἵστον ἵσψ.

Quæ elegans emendatio. Atque hic una opera corrigidus Hesychius : Ἐγκάπτει, ἐκπίνει. Vulgo inepte legitur, ἐκπνεῖ. Atque hinc Ἐγκαφος. Suidas : Ἐγκαφος, τὸ ἑλάχιστον. Εὔπολις.

Οὐ γὰρ ΛΕΛΕΙΠΤΑΙ τῶν ἡμῶν ὡδ' ΕΓΚΑΦΟΣ.

Ne mica quidem rerum mearum jam reliqua est.

Οὐδ' ἐγκαφος. *not a mouthfull.* Quod de homine dicitur, qui patrimonium suum abligurierat. Ita legendus et intelligendus iste versiculus, quem perperam accepit vir doctissimus ad Ammonium. Huc facit Eubulus apud Athenæum lib. xiv. p. 622.

“Ως’ εἴ τι βόλει ΤΩΝ ΛΕΛΕΙΜΕΝΩΝ Φαγεῖν.

Quod imprimus notandum.

ΧΡΕΜΕΤΙΖΕΙΝ ————— Τὴν ἀρχὴν ὅπόθεν εὑρέθη ὁ μῦθος, καὶ ὃς τις πρώτος ἐφεύρεν καὶ μᾶλλον εὗροι τις ἄν, οὐ εἴ τις ἐπιχειρήσει τὸν τιλάραντα ἢ χρεμψάμενον ἀναζητεῖν.] Hæc sunt verba Juliani *Orat.* vii. p. 205. ubi male legitur, σπαρέντα ἢ χρεμψάμενον. Sed veram lectionem conservavit Suidas. Quod et recte observavit cl. Wytténbachius. Quin et vicissim Suidas ex Juliano corrigidus est : τὸν ΠΡΩΤΟΝ τιλάραντα ἢ χρεμψάμενον. Qui primus sternitarit aut screbarit. Quod et sensus loci requirit.

ΧΡΤΣΗ εἰκὼν. ὥμενον οἱ Ἀθηνῆσιν ἀρχοντες, ἀν μὴ παρέλθωσιν, ἐφ' οἵς ἀν ἀρχωσιν, χρυσῆν εἰκόνα αὐτῶν ἀναθίσει, ἐν Πυθοῖ, ἐν Ὁλυμπίᾳ.] Hunc locum

non intellexit Kusterus. Παρελθεῖν εἰς τὸν ἀρχὸν
est ad Magistratum accedere, sive, int̄ire magistratū.
Παρελθεῖν ἐφ' οἷς ἡ ἀρχὴ est Capeſſere quæ ad
officium suum pertinerent. Defungi officio suo. to dis-
charge their trust. Quare locus ita vertendus est.
Archon̄es Athenis jurabant, se, si officio suo de-
fuerint, statuam suam auream dedicaturos esse.
Quod usquequaque verū est. Et notāda
locutio, quæ Elliptica est, et Hellenis̄mi exqui-
ſitionis. Ceterum hujus moris meminit Plato
in Phaedro, et Plutarchus in Solone, ut alios ta-
ceam, de quibus consulendus cl. Corsinus Fast.
Attic. I. p. 23.

Ψ.

ΨΑΘΥΡΟΝ. Σηρόν. Καὶ τὰ ὅσα με ωστὶ καυσίς ἐψα-
φυρώθη.] Hæc sunt verba Psalmographicii. 3.

ΨΑΘΥΡΙΑΝΟΙ. αἱρεσίς τις ὅτῳ καλεόμενη, δίκη
Θεόκτισός τις Ψαθυροπώλης διαιπύρως τῷδε λόγῳ συνίσατο.]
Hic locūs totidem fēre verbis legitur apud So-
cratēm Histor. Eccles. lib. 5. cap. 23. unde de-
sumpsit Suidas.

ΨΑΜΜΟΚΟΣΙΩΓΑΡΓΑΡΑ——Καὶ τὰ Γάργαρα δὲ
ιστὶ πλήθες ἐπίθετο, ὡς ἐν Δίημναις.

‘Αυδρῶν ἐπακτῶν πᾶσα γάργαρος ἐσία.]

“ Scholiaſtes ad Aristoph. Acharn. 3. ἐν Δίημναις.

“ Sed neutra lectio ſana eſt. Scribendum enim

“ ἐν Δίημναις. quæ erat fabula Aristophanis, cu-

“ jus ēt Athenaeus aliquoties mentionem facit.”

Kuster.

Küster. Recte vir doctissimus. Sed et scriben-
dum,

— πᾶσ' ἐγάργαρ' εἰσία.

Neque enim aliter loqui solet Aristophanes.

ΨΕΚΤΕΟΣ. Οἰκοδομήματα Ἀστύρια καὶ δαπανηρὰς λε-
τεργίας χαιρέον ἔσταντας, χρηστὲς ἀρχοντας ἀρχεῖν. Ψεκ-
τίος γαρ ὁ ἀρχων, ὁ χαιρῶν οἰκοδομήμασιν εὐπρεπίσι.]
Scribe, χρὴ τὰς ἀρχοῦσας ἀρχεῖν. Quomodo recte
legitur supra v. Οἰκοδομήματα.

ΨΗΦΟΣ. Κρίσις, ἀπόφασις, διαλαλία.] Notanda
vox διαλαλία. quæ notæ interioris est et neuti-
quam sollicitanda. Quod et ad Hesychium vi-
derat magnus Salmasius. Quocum facit Ety-
mologus v. Ψηφίδες. Cratinus in Fugitivis apud
Athenaeum lib. viii. p. 344. Λάρυγνα τὸν ἢ βροτῶν
ψῆφος δύναται φλεγυρὰ δείπνος φίλων ἀπείργειν. Quem
locum non intellexit Casaubonus. Φλεγυρὰ ψῆ-
φος est flagrans rumor. the common talk of the town.
Hinc Horatius, Flagrare rumore malo. Quod ex
Græco fonte petitum. Hesych. Φλεγυρά, υβρι-
στική, λαμπρά. Respxit Aristophanem in Acharn.
665.

Δεῦρο Μᾶσ' ἐλθὲ ΦΛΕΓΤΡΑ.

Ita scribendus iste locus, præeunte Scholiaста.
Quocum facit noster Suidas v. Φλεγυρά. Est et
ψῆφος calculus computatorius. Τὸν χειριάτων ἀριθμὸν
vocat Suidas. hinc Argentarius in Epigram-
mate, συμβολικὴ ψῆφος. de quo nos supra in v.
Λάγυνος. Et ψηφίζειν, computare. Epigramma,
nescio cuius, in Anthol. lib. ii. p. 272.

Πολλὰς

Πολλὰς μυριάδας ψυφίζει Ἀρτεμιδώρος
Καὶ μπέν δαπανῶν, ζῆ βίον ἡμιόνων,
Πολλάκις αὖ χρυσῷ τιμαλφέα Φόρτον ἔχεται
Πολλὸν ὑπὲρ πότε, χόρτον ἔδεστι μόνον.

Atque hinc nescio an corrigendus Automedon
in *Epistola nostra ad cl. Warton.* p. 343.

——— βίον ζώοιτε κορώνις.

‘Ημίονοι, ΜΟΤΝΗΝ πέρα βοσκόμενοι.

ΨΙΘΥΡΙΣΜΟΣ. ἡ τῶν ῥηρόντων κακολογία παρὰ τῷ
Ἀποσόλῳ.] “Malum ἡ τῶν ἀπόντων, i. e. *absentium*.
“ Absentes enim calumnia petere solet.” Kuster.
Male vir doctissimus. Nihil enim opus *sufurro*
sive *submissa voce* in *absentes*. Atque hinc ex-
plicandus Paulus in *Epistola secunda ad Corinth.*
xii. 20. Καταλαλλᾷ, φιθυρισμαί. *hæc tacita*, sive *tecta*
illa *aperta calumnia*. Quod sedulo notandum.
Atqué ad hunc locum Apostoli respexit Suidas.
Confer etiam Paulum ad *Romanos* i. 30. Cete-
rum huc facit Psalmographus xl. 8. Κατ’ ἡμᾶς
ΕΨΙΘΥΡΙΖΟΝ ωάντες οἱ ἐχθροί μα. *All mine enemies*
WHISPER together against me. Hinc Juvenal. iv.

110.

——— *sævior illo*
Pompeius tenui jugulos aperire SUSURRO.

Ubi consulendi Interpretes. et notandus Græ-
cisimus. *Sævus jugulare.* Sic Græci, δεινὸς λέγειν,
δεινὸς Φαγεῖν. Heliodorus Æthiop. lib. viii. p.
397. Δεινὸς δὲ οἱ τῆς σίκης ὄφθαλμος ἐλέῖχειν τὰ ἀμήνυ-
τα, καὶ τὰ κρύψια, καὶ ἀθέμιτα φωτίζειν. Ita scribendus
iste locus. Atque ad hanc normam emandan-
dus

dus Philostratus in Heroicis. p. 665. Ξυλχωρεῖ ὁ
Ἡρως, ΧΡΗΣΤΟΣ ΩΝ ΣΕΝΙΖΕΙΝ τύτοισὶ τοῖς θάκοις.
Vulgo legitur ξενίζων. Atque hinc vindicandus
etiam Galenus de loc. affect. lib. i. cap. 3. 'Αλλ'
ἔτω γε καὶ Ζωῖλος ΕΝΔΟΞΟΣ τὴν Ὁμήρος ΜΑΣΤΙΖΕΙΝ
εἰκόνα. Quod perperam sollicitavit cl. Olearius
ad Philostratum. Ita locutus est Hesychius.
Τετράδι μέν Φασι Ήρακλέα γενέσθαι, καὶ περιτον ΕΝΔΟ-
ΞΟΝ ὅντα ἄλλοις ΤΑΛΑΙΠΩΡΕΙΝ. Huc spectat
Horatius :

*Hunc equis, illum SUPERARE pugnis
NOBILEM.*

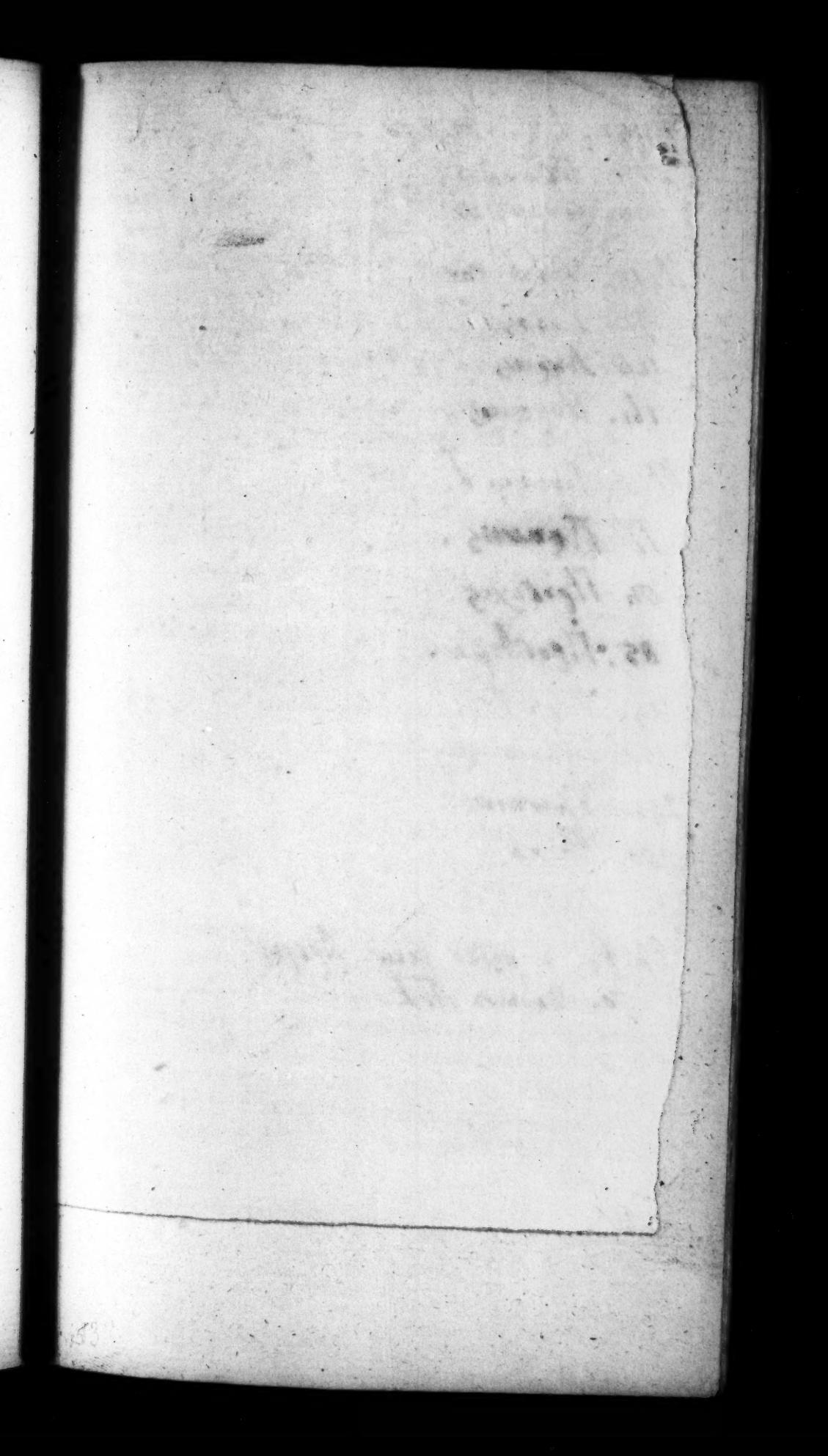
F I N I S.

11
M A R T I N

Επιδημίας την Ελλάδαν
και την Κρήτην που απέβησε σε πανδημία
τον Αύγουστο του 1880. Τότε η μόνη γέρων
της Ελλάδας ήταν ο Μαρτίνος Καζαντζής
ο οποίος διέταξε την επιτάχυνση της
αποστολής της Εθνικής Αρχής στην Ελλάδα.
Ο Μαρτίνος Καζαντζής ήταν ο πρώτος
επίτιμος διοικητής της Εθνικής Αρχής.

Επίτιμος Διοικητής

Επίτιμος Διοικητής

152. Εξελοφίστο.

157. Επικορντας.

162. Ευρυτιν.

II. 13. Νησον την

72. Κασος.

128. Αγριας.

161. Νυρφινος.

III. 5. Πλανητων.

77. Τιμόνης.

84. Προσεχεις.

85. Προσδέρα.

103. Ραψωδοι.

134. Σύβασηραχιος.

242. Υψηλαιων.

280. Ραχα.

308. Χαριτων.

Ερ. 64. την ρεσον νεων Αργραν

70. Μαρμαν Αττ.

A D D E N D A.

ANTIASAS. Σοφοκλῆς.

'Αλλ' αὐτιάζω, τρὶν πανωλέθρες τὸ πᾶν
Ἡμῶν τ' ὀλέσθαι, καὶ ἔρημωσαι γένος.] "Duo hi
senarii sic legendi videntur :

'Αλλ' αὐτιάζω, τρὶν πανωλέθρες τὸ πᾶν
Ἡμῶν τ' ὀλέσθαι, καὶ ἔρημωσαι γένος."

Kuster. Fallitur vir doctissimus. Sunt verba
Sophoclis in *Elect.* 1215. qui cum Suidā in om-
nibus concordat. Est autem ἔρημωσαι γένος lo-
cutio Attica. de qua Schol. ad Eurip. *Medeam*
320. Confer et quæ scripsimus ad Suid. I.
p. 46.

ΑΠΟΔΥΝΤΕΣ. ἀντὶ τῶν ἀποδυσάμενοι. ἀπὸ μὲν
Φορᾶς τῶν αἰθληῶν, οἱ ἀποδύονται τὴν ἔξωθεν σολῆν, ἵνα
ἐντόνως χορεύσωσιν. Ἀριστοφάνης. 'Αλλ' αποδύνεται τοῖς αὐτο-
παιγοῖς ἐπίωμεν.] Locus Comici, ad quem respexit
Suidas, hodie non exstat. Verba autem Suidæ,
sive Scholiaſtæ, corrupta sunt. quod vidit Kus-
terus, sed medelam non invenit. Scribendum
fine controversia : ἵνα εὐτόνως ΑΘΛΕΤΣΩΣΙΝ. ut

strenue luculentur. Error ortus ex affinitate literarum. Hinc corruptus Hesychius: Σίφων. τὰς ωρὰς οἱ καθίσκοι, καὶ οἱ οἰκάπτηλοι τὸν οἶνον χρῶνται. Scribendum, οἶνον ΑΡΤΟΝΤΑΙ. Idem mendum in Herodoto lib. ii. p. 152. quod notavit cl. Valkenarius. Recte autem Suidas, οἱ αποδύονται τὰς ἔξωθεν γολῆν. Aristoph. *Thestomph.* 221.

ΑΠΟΔΤΘΙ τυτὶ Θοιμάτιον —

Quæ locutio restituenda Archippo, Comico, apud Athenæum lib. xv. p. 678.

Ἄθως ΑΠΟΔΥΣ ΘΟΙΜΑΤΙΟΝ ἀπέρχεται
Στίφανον ἔχων τῶν ἐκκυλίσων οἴκαδε.

Ita scribendus iste locus, Vulgo legitur, αποδέ. Pari modo corruptus est Libanius Epist. 647. Ἐλπίζω δὲ, ὅτι καὶ διὰ τὴν παιδὸς πολλὸς ἡμῖν ἐλέγχεις ῥίτορας, ὃτις ὁδὸν βλέποντες καὶ ρέοντες, ὡς ὡήθην διῆν εὐθὺς ΑΠΟΔΤΝΤΑ ΠΑΛΑΙΕΙΝ, ὥντα μὴ παρελθόντα καιρὸν ζητῶμεν. Vulgo male legitur, αποδόντα. Huc facit Xenoph. *Cyri Exped.* lib. iv. Χειρίσοφος ἐγεφανωμένος καὶ ΑΠΟΔΤΣ ἐλάμβανε τὰ ἔπλα. Eleganter Menander, historicus, apud Suidam. Οὐ μὴν ἄλλα καὶ παλαιέρας ΕΝΑΠΕΔΤΟΜΗΝ, καὶ εἰς τοσοῦτον ἔξωκειλα αὐθοσύνης, ως καὶ ΤΗΝ ΦΑΙΝΟΛΗΝ ΑΠΟΔΤΣΑΣΘΑΙ, ΣΥΝΑΠΟΔΤΣΑΣΘΑΙ δὲ αὐτῷ καὶ τὸ ιννεχές, καὶ ἄλλο. Ὅτι εἰς βίου αὐγλαῖσμα.

ΔΗΡΙΝ. μάχην. ἐν Ἐπιγράμματι:

Μέλλον ἀραι συγέραν καὶ γάρ τοιε δῆριν Ἀρην
Ἐκπρολιπῆσα χορῶν παρθενίων αὔξεν.]

Hoc

Hoc distichon est pars Epigrammatis, quod legitur apud Reisk. Anthol. Cephalæ p. 11.. Si-
mile quod occurrit p. 19. quod hic apponam.

Η ΓΗ ΣΙΠΠΟΥ.

Διέσαι μ', Ἡράκλεις, Ἀρχειράτας ἱερὸν δῆπλον,
Οφρα ταρὰ ξιστὰν τασάδα κεκλιμένα
Γηραλέα τελέθοιμι χορῶν αἴνσα καὶ ὑμινῶν.
Ἀρκείτω γυγρὰ ΔΗΡΙΣ Ἐνυαλίο.

ΔΙΕΣΘΑΙ. αὐτὶ τῇ διώκειν.

Αἴψα δὲ εἰρυσάμενοι μέγα Φάσγανος ὥρῳ δίεσθαι.]

Scribe, εἰρυσσάμενοι. quomodo recte legitur apud Apollon. Rhod. i. 1250. unde hunc versiculum deproprio Suidas. Homer Odyss. K. 126.

Τοφράδ' οὐκέτι φοιτόντες οὖν ΕΡΤΣΣΑΜΕΝΟΣ ταρὰ μηρῷ.
Theocritus xxii. 191.

Τῷ δέ πορῷ ἐκ κολεοῖν ΕΡΤΣΣΑΜΕΝΩ Φόνου αὔτις
Τεῦχον ἐπ' ἀλλάλοισι —

Ceterum apud Apollonium legitur, ὥρῳ δίεσθαι.
Sed Suidæ lectionem agnoscit Etymologus v.
Δίεσθαι.

ENATEIN. τὸ ἵκετεύειν πρὸς τοῖς ναῦσι. Εἰ δὲ ἔντεῦθεν
Εὔριπίδης ἐναυσάμενοι τὸν λόγον ἀπαντᾷ, εἶτα μέν τοι
Φοίνικις περιτίθησι.] “ Fragmentum hoc propter
“ brevitatem obscurum est, cuius proinde ver-
“ sionem consulto prætermisi.” Kuster. Hoc
fragmentum proculdubio descripsit Suidas ex
Hieronymi Rhodii libello *de poetis Tragicis.* de

quo noster in v. 'Αναγυράσιος. Joannes Jonsius de Script. Histor. Phil. p. 129. et nos supra ad v. 'Εγκαλωχόδημπεν. Referendus autem est hic locus ad Euripidis fabulam *Phoenicem*, quam ex Homero hausisse videtur, sed ita ut heroem inculpatum exhibuerit, contra quām fecisset Homerūs. de quo cl. Valkenarius *Diatrib. Eurip.* cap. xxvi. Ceterum aliud est 'Εναύειν, aliud 'Εναύσασθαι. Sed sic solet Suidas, ut verba diversæ significationis confundat. quod et alibi observavimus. Recte autem noster, 'Εναύειν, ἵκετεύειν τῷ τοῖς ναοῖς. Legebat vir doctissimus ad Ammonium, 'Ενναύειν. Sed perperam. Idem Αὔειν et 'Ιαύειν, 'Εναύειν et 'Ενιαύειν. Nicander in *Theriacis.* 283.

"Ος τε κατ' εἰλυθμὸς πελρωδέας ΕΝΔΥΚΕΣ ΑΤΕΙ.

Ita scribendus iste versiculus, quem male sollavit vir doctissimus ad Theocriti *Syracusias*. Nicander in *Ther.* 263.

"Η καὶ ἀμφίροχοῖσι τῷρα τίσιν ΕΝΔΥΚΕΣ ΑΤΕΙ.
Ubi Schol. Τὸ δὲ ἐνδυκής αὔει, ἀντὶ τῆς ἐπιμελῶς καὶ συνεχῶς κοιμᾶται ἡ διάγει. ἐξενήνεγκται δὲ χωρὶς τῆς Ι. ζεῖ δὲ τὸ τῷρης ιάυει. Quocum facit Etymologus v. Αὔω. *Incubare* vocant Latini. Plautus in *Curculione.*

*Id eo fit, quia hic leno ægrotus incubat
In Æsculapii templo.*

Ad quem locum consulendi Interpretes.

ΚΤΒΟΣ. ἐν Ἐπιγράμματι.

— Οἴδ' ὅτι ριπῆω

Πάντα κύβον κεφαλῆς αἷλον ὑπερθεν ἔμπτος].

Hoc

Hoc fragmentum est pars Epigrammatis, quod exstat in Antholog. lib. vii. p. 608.

ΛΑΧΑΝΟΙΣ. τοῖς λαχανοπωλίοις.] Alexis apud Athenæum lib. 8. p. 338.

— ὥσε γίνεται

Ἐν τοῖς λαχάνοις τὸ λοιπὸν ημῖν ἡ μάχη.

Ubi ēν τοῖς λαχάνοις est in foro ubi olera venduntur. Interpres non intellexit. Confer quæ scripsimus in *Curis poster. ad Theocrit.* p. 28. Atque ad hunc locum Comici respexisse videtur Suidas.

ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ —

Ἐμοὶ δὲ ἵστον μὲν τῆσδε τῆς χώρας μέτα

“Οσον περ ὑμῖν ἀχθομαι δὲ καὶ Φέρω

Βαρέως τὰ της ῥόλεως τοιαῦτα πράγματα.]

Hos versus Menandro tribuit Joannes Clericus p. 230. Sed fallitur vir doctissimus. Sunt enim Aristophanis in *Eccles.* 173. Quod et pridem monuimus in Emendat ad Suid. iii. p. 89.

ΣΚΗΨΙΣ. Συφοκλῆς.

‘Αλλ’ εἰσορα μὴ σκῆψιν ἐκ ἔσταν τίθης.]

Decerptus est hic versiculus ex Sophoclis *Eleæ.* 585.

ΧΡΙΣΑΣΘΑΙ. ἀλείψασθαι. Καὶ ἀποδυσάμενον χρίσασθαι κελένει ἐλαίῳ. καὶ αὐθις.

Nex-

Nέκταρις δὲ εἰνάλιαι Νηροῦδες ἔχρισαντο,

Kai νέκυν αὐλαίη θύχαν υπὸ σπιλάδι.] Ita scribendus est iste locus, qui in Vulgatis mire disjunctus est. Distichon autem illud est pars Epigrammatis in Homerum, quod legitur in Anthol. lib. iii. p. 386. Quod diligens lector notabit.

I N D E X.

- A** BRESCHIUS notat. p. 43
 Adæus in Epigram. e-
 mend. 17
 Äelianus em. 61. 72
 Äliano fragment. restitut. 44.
 61. 115
 Äschines explicat. 20
 Äschines Socratus em. 6
 Äschylus em. 1. 48. 96
 Agathias in Epigram. em. 21.
 41
 Aiyōstētēs. vir gregis. 123
 Alcaeus, Comicus, em. 4
 Alcaeus, Lyricus, em. 124. 130
 Alexis, Comicus, em. 51
 'Almavītēs 9
 Alciphron explic. 55
 'Akān̄ ītīsōlīn. an innocent rail-
 lery 49
 Amygdalæ ad potandum mire
 faciunt. 13
 'Anaxarzīa 29
 Anacreon em. 78
 Anthippus Comicus, em. 124.
 125
 Antiphanes em. 51. 85. 129.
 — vindic. 66
 Anaxandrides apud Athenæum
 em. 51
 Antoninus (Marcus) em. 60
 Antigonus Caryilius em. 96
 Antipater in Epigram. em. 99.
 133
 'Aτοδόθας. vendere. 72. Confer
 Schol. Thucyd. i. 29. et
 Theophrast. Charac. cap. 15
 Apuleius em. 70
 Apollonius in Lex. Homer. em.
 11
 'Απορράχιν. obturare. 20
 'Απεσία. verbū nequam. 21
 'Αποφρύγιοθας ἡφ' ἥδητης. 19
 'Αφελής γυνή 36
 'Αφελῆς γράφειν 25
 'Αραιή γυνή 23
 'Αφαναῖοθας. 25. Athenæus
 lib. ix. p. 401. Μὴ τοῦ σὸν
 ξέλων τὸν Σβαγρον αφαναῖον.
 'Αφαξίν. ebibere. 5
 Alcaeus apud Athenæum x.
 p. 424. Κερανῶν τι ἀφα-
 νίζων τι. Ubi inepte Inter-
 pres, Vinum siis miscent, et il-
 los e medio zollunt. 'Αφαξίν
 est ebibere, calicem exsiccare.
 Eubulus apud Athenæum
 lib. xi. p. 473. 'Αμα δὲ
 λαβέσσον οὐφάντι, αὐλίον τινα
 Οἰσοθε μάγειθε; ἀπιρίστον, μά-
 γειας τῶν, καὶ ξηρὸν ἐποίον ἴδιων
 τὸν καθάρον. Ita scribendus
 iste locus, in quo magnus
 Animadversor operam lufit.
 Interpres autem egregie in-
 eptit. Quod isti homini so-
 lenne est.
 Archippus, Comicus em. 31. 154
 Aristonicus in Epigram em. 30
 Aristomenes Θυροκοῖς apud A-
 then. em. 64
 Aristomenes Ατίκωπερος 64
 'Αρθροποδη compass 84
 Argentarius in Epigram. em. 86
 Aristophanes in Plut. vind. 39
 — in Nub. em. 53.
 114
 — in Equit. em. 57
 101
 — in Eguit. explic. 56
 — in Acbarn. em. 149
 — in Vesp. em. 120
 — in Pace. em. 118
 — in Avib. em. 121
 — in Lyfth. em. 2.
 82. 105. 122
 — in Δαράῖον em. 131
 — in Ολάσων em. 55
 — in Centaur. em 118
 Aristo-

Aristophanes in <i>Lemnitis</i> em.	149	D. Paul. in <i>Secunda ad Corinth.</i> ii. 7.	
— in <i>Tagenisis</i> em.			
119			
— apud Schol. Theo-		Kάπιτης	146
crit. em.	128	Καπολεχής	82
— οἱ Δίς ναναγῷ εμ.		Κανίας οἰ.Θ.	88
in <i>Præfat.</i> Ubi poteris etiam		Κολασρίζειν	76
scribere, οἱ Ὀδύσσου ναναγῷ. in		Κρίας ἀσθέλοικον	65
<i>Ulyssē naufrago.</i> Qui titulus		Κρίνα	81
fabulæ Epicharmi apud A-		ΚρόνικηΘ.	82
thenæum.		ΚυφόνωτΘ.	85
Athenæus em.	55. 76. 143	Χαλινάριον	141
— explic.	24. 25.	ΧαλυβώνΘ. Ι.Θ.	145
Automedon in Epigram. em.	150	Damascius em.	144
Bentleius not.	142	Dawesius not.	83
Βεβαῖ ἐπήρη. 26. Huc ref-		Demagetus in Epigram. em.	9
pexit <i>Ælian.</i> in Epist. p. 417.		Demetrius Phalareus em.	49.
Καὶ Σίριν ἐπέλαβεν αὐτὸν καὶ		113	
βεβαῖ ἐπήρη.		Dionysius in Epigram. em.	18.
Callimachus emend.	62. 134	134	
— vindic.	23	— Halicar. em.	38. 110
Callimacho fragmentum resti-		— explic.	116
tut.	81	Dio Cassius em.	18
Casaubon (Isaac.) not.	126. 149.	Diocles in <i>Bacchus</i> em.	69
Cilliactor in Epigram. em.	26	Dioscorides in Epigram. em.	31.
Chamæleon apud Athen. em.	56	Confer Aristoph. <i>Acharn.</i> 573.	
Cratinus em.	15. 33. 35	et Schol. in locum.	
— explic.	149	Dorvilius not.	73
Crinagoras in Epigram em.	13	Διραχής	30
Clearchus apud Athen. em.	92	Διαβάλλεσθαι.	10. <i>ekouse.</i>
Cleophon Τυροποίος	64	Διαλαλία	149
Kusterus not.	8. 27. 45. 68. 75.	Δίκη πρόδικΘ.	118
118. 120		Διαμηρίζειν. verbum nequam.	100
Καὶ κακῶν	69	ΔοσίτηγΘ.	36
Καταβεῖης	71	Δωδεκαχρενον σόμα	35
Καταγγίζειν	146	Epicharmus em.	143. Ubi po-
Καταδολεσχῆσαι.	74. Confer Plu-	teris etiam legere, αἴχ' ὁ Διό-	
tarach. de <i>Garrul.</i>	p. 503.	νωΘ. θέλη. Si <i>Baccho</i> placet.	
Καταληρῆι.	46. Dicitur etiam	Ernestus not.	23
Ἐκληρεῖ, et Ἀποληρεῖ Polybio.		Etymologus em.	35. 42. 143
quod verbum restituendum		Epigram apud Cl. Pocockium	
Artemidoro	p. 214	em.	87
Κατασαμιζεῖν.	146	Erotianus em.	89
Κατάπληξ obsecrare	116	Eubulus ΚύτηΘ.	45
ΚέπηνΘ. λόγων.	140. Confer	— emend.	146
		— explic.	65
		Eubalus in <i>Cercop.</i> em.	45.
		Ubi legendum videtur,	πλη-

- ποτῶν cibis onus. Ut
 morā poculenta, sic βοτὰ escu-
 lenta. Nihil verius hac e-
 mendatione.
 Eucrates, Κυρνειοπάλης 56
 Euphron emend. 50
 Eupolis em. . . . . 97. 147.
 Euripides in Hippolyto. vind. 57
     in Belleroph. em. 120
     in Andromeda em. 12
     in Άelo em. 103
     in Cressis em. 131
     apud Stobæum em. 105
 Ἐλαῖς et Ἐλαῖον mensa. coquinaria 126
 Ἐκφύσηματα. pufulæ. 143
 ENATEIN idem ac Ἔναιειν. 156
 Εἰ τοῖς λαχάνοις, in the herb-
     market. 157
 Ἐξηρτόθαι. 41. Confer Wef-
     seling. ad Herod. p. 571.
 Ἐπιδεύτεροι. 64. Libanius in An-
     tioch. p. 340. Τῷ πρώτῳ,
     καὶ τῷ δευτέρῳ, καὶ τῷ ἐπ' ἔκπ-
     οις.
 Ἐπιχραπίζειν. 43. Confer A-
     thenæum x. p. 422.
 Ἐπίφανοις 32
 Ἐπίφυλλοις 43
 Ἐπισημαίνεσθαι. 142. Confer
     Athenæum ix. p. 368.
 Ἐνηχεῖς ψυνοι 44
 Εὐημερῆσαι, victoriam reportare. 47
     Eύθηλάμενοι. 48
 Εύθηλήμονα μόσχοι 47
 Hinc explicandus Sophron apud
     Athenæum lib. vii. p. 288.
 Βελένη θηλάμοι, ad quem lo-
     cum egregie hallucinatus est
     cl. Casaubonus. Confer
     Suid. v. Θηλάζειν.
 Fronto in Epigram. em. 141
 Τίτοις. 126. Confer cl. Val-
     kenar. ad Herod. p. 532. et
- nos Emendat. in Suid. iii. 11.
 Τιάθη παρὸς 48
 Harpocration em. 126
 Hedylus in Epigram. em. 78
 Heliodorus emend. 151
 Hercules Ὄμόγνω 108
 Hemsterhusius not. 140
 Hesychius em. 23. 36. 42. 122.
     138. 140. 143
 Hieronymus Rhodius explicat. . . . .
     154. 155
 Homerius em. 16. 42. 135
 Horatius explic. 140
 Hudsonus (Joannes) not. 11
 Hyperides em. 47
 Incubare 156
 Julianus em. 35. 36. 39. 147
 Ιδείτης 66
 Laertius em. 90
 Libanius em. 73. 92. 116. 154
 Livius em. 109
 Lucianus em. 108
 Δηροι. Λερία 46
 Δίκη χανώ 52
 Proverbii hujus meminit Suri-
     das, meminit et Dionysius
     in Epist. p. 449. nec non Eu-
     bulus apud Athenæum lib.
     xiv. p. 622.
 Macedonius in Epigram. em. 12
 Macrobius em. 7
 Menagius not. 45
 Menander em. 77. 110
     explic. 142
 Meleager in Epigram. em. 75.
     123
 Musæus em. 34
 Μεθυσφαλῆς. vino carens 86
 Μελανία 141
 Μελλορρατεῖ
 Νεότη 100
 Νυκτοπεριπλάνη 101
 Νωθὲς τῆς διανοίας 27
     Antisthenes in Orat. p. 183.
 Ed. Steph. Σὲ δὲ τὴν φύσιν ἀπο-
     κάλων τοῖς τε ΝΩΘΕΣΙΝ διεις καὶ
     βασὶ τοῖς φόρθασιν, ἄλλοις τα-

- εύχεσθαι διομένων καὶ ζητεῦνται αὐτοῖς. Ita scribendus iste loccus.
- Οἶκοι μέντοι. 10. Confer. Liban. Vol. II. p. 550.
- *Ορφεὺς 85
*Ορφεύνεσθαι 111
Ορφύγονοπεῖν ib.
Οσακὸς εἰς Ἀσακὸς idem. 65
Ορφεus em. 34. Dum hæc scribo, succurrit locus Orphei in Argonaut. 584. quem hic in transitu emendabo.
- Tάπηλα λιανθία δῶκε φίρισθαι. Cl. Ruhnkenius in Epist. ad Cl. Valkenarium legebat, διαβία. Sed vera lectio sine controversia est, τάπηλα ΛΑΙΑΝΘΕΑ. tapetum purpureum. Confer nos in Indice ad Epist. Critic. v. Antipater. Huc accedit Theocritus xv. 125. ΠΟΡΦΥΡΕΟΙ δὲ τάπηλαι, quod perinde est.
- Phaleucus in Epigram. em. 3. 78
Photius in Lex. MS. em. 5. 138
Plato, Comicus, em. 22
Platonis versiculos not. 33
Plutarchus em. 10. 91. 103. 145
Polliux em. 4. 69
Polybius em. 29. 109
Polybio fragmentum restitutum 41
Πάλιν γὰρ αἴθι; 33
Confer Sophocl. Oedip. Col. 1413. et Suid. v. Ἀναθέναι, et v. Αἴθις.
- Πάνος ἀγάπημα 112
Πάνος ἄντερον 122
Πάνος σκῶλος 122
D. Paulus explic. 90. 150.
Paulus Silentarius em. 139
Pausanias em. 144
Phanius in Epigram. em. 83
Philostratus em. 151
ΠΕΡΙΑΛΓΗΣ. Orbilius liber ita dictus. Poteris etiam scri-
- bere Πιρὶ Ἀλγη. Sed illud verum 112
Πίσσα Κανίτης 88
Πλάνη. convitiari 69
Πλυνθ. a washing-tub 69
Philodemus in Epigram. em. 93
Procopius em. 58
Polyzelus, Comicus, em. 35
Porphyrius em. 91
Ποδαλίριος. Ut Eupalamus ποδαλίριος, sic Achilles ποδαλίριος, hinc Epigrammatis acumen 99
Πομφόλιγων ἔμφυσις 117
Φιλεργεῖν 137
Φοινικελίτης 140
Φοινικοχαλινός ib.
Φόργειν. 143. Legendum opinor, Φώργειν, Φρέγειν, Φρύγειν. Confer cl. Pierion. ad Moerin p. 382.
Reiskius not. 17. 21
Rhianus in Epigram. em. 88
Ruhnkenius not. 8. 27. 108. 140
Σαρών αὐθη. tum locus, tum mulierculæ, et homines venustiores, qui istum locum frequentabant 92
Σεμιράμιδος τεχνός 139
ΣΘΕΝΟΣ νίκης 144
Σκύλος 3
Σκύτος ib.
Σποδεῖν 127
Σπερδῆς ἔχην. 2. Confer Schol. Bodl. ad Sophocl. Oed. Tyrann. 728.
Σταμαία χοῖδια. 146. hinc eleganter Aristoph. Ran. 22. Δίονος ὥντις σταμαία. ad quem locum consulendus Scholiastes.
- ΣΤΑΤΗΡ. 129. Locus, quem laudat Suidas, exstat apud Syneadium in Epist. 127. quod lector eruditus notabit.
- SCHMIDT. (Frid. Sam.) not. 108
Simonides in Epigram em. 59

INDEX.

163

SMILIS. nomen viri	62	<i>Τερπάδι γένονται</i> : 155. Confer
Synefius em.	60	Auctor. Vite Aristoph. p. 13.
Schol. Homeri em.	54	Ed. Kuster. Phot. in <i>Lex.</i>
—— Sophocl. <i>Oedip.</i> <i>Tyr.</i> :	60	<i>MS.</i> et Suid. v. <i>Τερπάδι</i> .
em.	60	Addas Hesych. et Suid. v.
—— Euripidis em.	2	"Αρκαδας.
—— Aristoph. <i>Nub.</i> em. 27.	32. 119	<i>Τιμέας</i> in <i>Lex.</i> <i>Platon.</i> em.
—— Theocriti em.	128	108
SOPHOCLES em.	11	<i>Timocles, Comicus</i> , em. 146
—— in <i>Ajac.</i> em.	48	<i>Theocritus</i> em. 4. 123
—— in <i>Oedip.</i> <i>Tyr.</i> em.	60. 103	—— — vindic. 122
—— — — —	ibid.	<i>Theodorus Metochita</i> em. 57
—— in <i>Antiq.</i> em.	104	<i>Theopompus, Comicus</i> , em. 23
—— in <i>Oedip.</i> <i>Col.</i> em.	ibid.	<i>Τριγερῆς</i> . 132
—— — — —	ibid.	<i>Θραυστῆς</i> . quid sit 15
—— in <i>Pbiločt.</i> em.	70. 9 et 105	<i>Θυροκοπίας</i> 64
—— — — —	ibid.	"Υπνοῖς. 135
—— in <i>Peleo</i> em.	33	"Υπόδοχὴ. 136
—— — — —	ibid.	"Υραδικοὶ ἵχθνες 145
Sophron. em.	49. 113	Valkenarius not. 10. 96. 123.
Strattis apud Etymol. em.	143	156
Strato in Epigram. em.	79. 100	<i>Villoisonus</i> laud. 11
Suetonius em.	112	<i>Xenarchus, Comicus</i> , em. 65.
Taylorus (Joan.) laud.	82	146
		<i>Zωμὸς μίλας. black soup</i> 51

F I N I S.

